

Ж И В А Р Е Ч Ъ

ЛЕКЦИИ ОТЪ УЧИТЕЛЯ
НА
МЛАДЕНКИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
ГОДИНА V (1925 — 1926 г.)
ТОМЪ III.

СОФИЯ
1937

ЖИВА РЕЧЬ.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и
благъ всѣкога бжди“!

Размишление.

За следния път пишете върху темата:
„Жабата като символъ“.

Напишете едно изречение отъ 3—5 думи най-много. Написа се изречението: Само истината води къмъ живота.—Споредъ васъ, кои думи въ това изречение сж положителни и кои—отрицателни? — Думата „животъ“ е положителна. Думата „води“ — сжщо е положителна. — Да, но животътъ носи и страдания. Глаголътъ „води“ подразбира известно ограничаване. Такъ написано, изречението представя костеливъ орѣхъ. За да извадите силата отъ това изречение, вие трѣбва да знаете закона за превръщане на енергиитѣ, трѣбва да знаете, какъ да нареждате думитѣ. Думата „само“, съ която започва изречението, означава разнищване; знанието се нуждае не отъ нищене, а отъ тъкане. Ако написаното изречение е съставено отъ положителни думи, защо сутринъ, когато ставате отъ сънь, или при случай на страдания, не го изговаряте въ себе си? Когато е въ страдания, въ нужди или въ лишения, човѣкъ прибѣгва къмъ това, което му е необходимо.

Гладниятъ търси хлѣбъ, жадниятъ — вода, ученикътъ — книга и т. н. Като намѣри хлѣбъ, гладниятъ веднага започва да се разговаря съ него, дава му добъръ приемъ, освежава се и следъ това написва нѣколко вдѣхновени думи.

Следователно, всѣко изречение, всѣка дума има смисълъ, само когато е преживяна. Ако напишемъ изречението „животътъ носи истината“, разбрано ли е? И то не е разбрано. Кой животъ носи истината? Ще кажете, че Божествениятъ животъ носи истината.—Животътъ е единъ, той не може да бжде човѣшки и Божественъ. Когато казваме „Божественъ животъ“, ние имаме предъ видъ съзнателния, разумния животъ на човѣка, който върви въ възходяща посока. Тѣй щото, ние казваме „Божественъ животъ“ по нѣмане на думи, които да опредѣлятъ качествата на живота. Думата „Божественъ“ не придава нѣщо особено на живота. Значи, изречението „животътъ носи истината“ е непълно.

Какво ще разберете, ако кажа думитѣ „жива истина“? Може ли да става въпросъ за истината, че е жива? Това сж разсуждения, съ които целя да си съставите новъ езикъ, да съпоставяте нѣщата. Човѣкъ може да говори красноречиво, поетически или музикално, но въ всѣки говоръ все има нѣкакъвъ дефектъ. Нѣкой поетъ пише: „О, водиче, красива моя другарка въ живота“.—

—Това е мисълъ, поетично изказана, безъ да изразява истината. Водата не може да бжде другарка на човѣка, понеже не върви съ него. Като стигне до нѣкой изворъ, човѣкъ се навежда, пие отъ него, напълва си едно шише и заминава — нито водата го следва, нито той върви съ нея. Нѣкой казва: Милчка, много те обичамъ! Щомъ каже тѣзи думи, той изпитва срамъ, стѣснение въ себе си.—Защо?—Разбира, че е пресилилъ факта. Той казалъ нѣщо, което не е абсолютна истина. Природата не обича лъжата. Когато човѣкъ каже нѣщо, което не е вѣрно, той изпитва известно стѣснение, срамъ, недоволство. Думата „обичъ“ включва въ себе си три качества: съзнателна мисълъ, съзнателно чувство и съзнателно действие. Само разумниятъ човѣкъ може да има съзнателна мисълъ, съзнателно чувство и съзнателно действие. Когато човѣкъ придобие тѣзи качества, само тогава изречението — „истината води къмъ живота“ — придобива смисълъ. И при това положение, между думитѣ на това изречение има известна празнина. Който се занимава съ живата речъ, той може да запълва празнинитѣ между думитѣ въ изреченията. Ученикътъ трѣбва да запълва празнинитѣ между думитѣ, да прониква въ тѣхното съдържание и да извлича силитѣ, които се криятъ въ тѣхъ. Тѣй както се говори днесъ, това е езикъ за обикновенитѣ хора, за масата.

Буквата „с“ въ думата „само“ означава законъ за промѣни — пълнене и празнене на луната. Буквата „а“ означава семе, което трѣбва да се посади въ земята. Тя представя първия принципъ въ живата речъ — посаждане. Буквата „м“ представя материали, които семето извлича отъ почвата и започва да расте, да се развива. За да израсте една мисълъ и да почне да се развива, тя трѣбва да черпи материали отъ „м“ — законъ на материята. Буквата „м“ представя първичната материя, отъ която животътъ съществува черпятъ сокове за подържане на своя физически животъ. Буквата „о“ означава възможноститѣ, които семето може да реализира въ всѣки даденъ моментъ. Тѣй щото, когато чуете думата „само“, въ ума ви трѣбва да изпъкнатъ всички познания за силитѣ, които се криятъ въ нея. Каквато дума и да чуете, вие трѣбва да разбирате нейния вътрешенъ смисълъ. Това значи познаване на езика, съ който си служите. Колкото по-сложно е изречението, толкова е по-неразбрано. Ученикътъ трѣбва да изучава буквитѣ като символи. Запримѣръ, буквата „Н“ означава отричане на реалността, а буквата „И“ — потвърждаване на реалността. Буквата „Н“ представя законъ за примиряване, за справяне съ противоречията на живота. Лесно се пише буквата „Н“, но мъчно може човѣкъ да тегли една права линия между две противоречия и да ги примири. Ако може да

направи това, той владѣе живия езикъ, живата речъ, съ която разумната природа си служи. Който може лесно да се справя съ противоречията на живота си, той може да пише цѣли изречения, съставени отъ живи думи, отъ живи, подвижни букви.

Седи единъ човѣкъ въ затвора, осжденъ на десетгодишенъ затворъ за десетъ хиляди лева дългъ. Въ ума му седи мисълта за десетгодишния затворъ и десеттѣ хиляди лева. Той не вижда никакъвъ изгледъ за освобождаване. Въ единъ моментъ вратата на затвора се отваря, единъ неговъ приятелъ влиза и му казва: Има десетъ хиляди лева! Какво става съ затворника?—Мисълта за затвора се стопява предъ него като снѣгъ, и той се вижда свободенъ, съ свѣтнало лице. Изречението: — „има десетъ хиляди лева“, не е изказано по правилата на граматиката, но съдържа живи думи. Това изречение е смислено. То произвежда поголѣмъ ефектъ, отколкото, ако дойде нѣкой въ затвора и започне да говори: Вашиятъ високоуважаемъ, благороденъ приятелъ дойде и прояви необикновенъ жестъ. Той разпореда да ви се дадатъ десетъ хиляди лева срещу дълга ви, за да го изплатите и излѣзете отъ затвора.— Това е една официална речъ, която не може да произведе такова действие, каквото произвеждатъ думитѣ: Има десетъ хиляди лева! Тѣ сж кратка, отривиста и смислена речъ. Тя внася животъ въ човѣка.

Сега, като ученици на окултна школа, отъ васъ се иска, всѣка ваша дума, всѣка ваша мисль, всѣко ваше чувство и действие да произвеждатъ животъ. За да произведатъ животъ, тѣ трѣбва да включватъ истината въ себе си. Намирашъ се въ затворъ, осжденъ за десетъ хиляди лева дългъ. Ставашъ една сутринъ и Божественото въ тебе ти казва: Не се смущавай, има десетъ хиляди лева! Истината въ тебе ти подсказва това и те успокоява. — Коя истина? — Една е истината, която носи свобода, животъ. Сама по себе си истината не съществува. Тя е атрибутъ на Бога. Тя е изразъ на Божието величие. Когато Богъ иска да се изяви по нѣкакъвъ начинъ, Той се изявява чрезъ истината. Любовта е другъ атрибутъ на Бога. Мъдростъта е трети атрибутъ и т. н. Много атрибути има Богъ. Кажете ли нѣщо за истината, ще знаете, че тя представя Разумното начало, въ което живѣете и се движите, къмъ което имате отношения. Казвате ли нѣщо за истината, разумниятъ животъ трѣбва да затрепти въ васъ, да чувате неговитѣ звуци, които се приближаватъ и отдалечаватъ отъ васъ, за да понесатъ мисълта ви по вълнитѣ на живота тихо и спокойно.

Въ продължение на десетъ деня, сутринъ, на обѣдъ или вечеръ, наблюдавайте мисълта си и вижте, каква основна идея ви занимава. Щомъ се домогнете до тази идея,

дръжете я въ ума си да видите, какъ ще се развие. Същевременно нека всѣки отъ васъ си напише едно изречение и проследи, какво действие произвежда върху него. Ако е написано правилно, съобразно законитѣ на живата речъ, действието отъ изречението ще продължи дълго време. Обаче, ако не е написано споредъ законитѣ на живата речъ, действието, което изречението е произвело върху васъ, скоро ще изчезне. Не само цѣли изречения могатъ да въздействуватъ върху човѣка, но даже и отдѣлни срички. Запримѣръ, сричката „ти“ въ думата „истина“ и сричката „во“ въ думата „животъ“ указватъ силно влияние върху човѣка. Произнесете тия срички нѣколко пѣти да видите, какво влияние ще укажатъ върху васъ. Отъ сричкитѣ ти—во може да се образува глагола „отивамъ“. Буквата „т“ е силна. Горната чѣрта на тая буква означава известно препятствие. Тази буква означава още и котва — знакъ, който представя сила, която се стреми отъ центъра на земята къмъ центъра на слънцето. Тази сила се движи въ възходяща посока. Буквата „и“ въ сричката „ти“ представя безкрайно движение на силитѣ. Значи, истината съдържа въ себе си сили, които непрестанно се проявяватъ. Буквата „с“ въ думата истина означава законъ на промѣни. Буквата „н“ означава законъ за примиряване съ противоречията на живота. Буквата „а“ съдържа условия за израстване

на зародишитѣ, вложени въ човѣшката душа, както и за тѣхното узрѣване.

И тъй, за да разбере истината, човѣкъ трѣбва да отвори прозорцитѣ на ума и на съзнанието си, да я възприеме и разработи. Щомъ е дошълъ на земята, човѣкъ има какво да учи. Той постепенно ще върви отъ низши къмъ висши области на науката. Въ български езикъ думата „истина“ започва съ буквата „и“, въ френски — съ буквата „v“, въ английски — съ „t“. Значи, когато се стреми къмъ истината, българинътъ започва съ безконечното; англичанинътъ започва съ голѣми противоречия, съ върхове и долини въ живота. Българинътъ започва една работа и не я свършва. Англичанинътъ, обаче, щомъ започне една работа, непременно ще я свърши до край. Буквата „v“, съ която започва думата „истина“ въ френски езикъ, показва, че французинътъ приема истината по свой начинъ, съ вътрешно противодействие. Буквата „v“ представя рога, като на козелъ. Този знакъ е взетъ отъ старитѣ езици. Латинската раса си служи и до днесъ съ този знакъ, който показва стремежъ къмъ земята. Славянитѣ сж взели този знакъ, но сж го обърнали съ върха нагоре — стремежъ къмъ слънцето, къмъ Първата Причина.

Оттукъ виждаме, че буквитѣ, съ които си служатъ народитѣ, представятъ символи на нѣщата. Всѣки народъ си служи съ такива букви и думи, които отговарятъ донѣ-

кжде на неговото умствено и духовно развитие. По азбуката на всѣки народъ се сжди още и за неговата култура. Въ нѣмски езикъ първата буква на думата истинна е „w“, което показва, че за нѣмеца истината е свързана съ гжстата материя. Буквата „и“, съ която българитѣ пишатъ истината, представя празна чаша. Съ това българинътъ казва: Ако ми сипете нѣщо въ чашата, отъ своя страна, и азъ ще ви дамъ нѣщо. Ако нищо не ми налѣте въ чашата, и азъ нищо нѣма да ви дамъ. Едно нѣщо трѣбва да имате предъ видъ: всѣка дума трѣбва да съдържа поне една положителна сричка, на която да се крепи мисълта ви. За да бжде речъта на човѣка жива, въ всѣко изречение трѣбва да има поне една положителна, възходеща дума, или въ всѣка дума поне по една положителна сричка. Това трѣбва да знае всѣки окултенъ ученикъ. Само така той ще може да се домогне до живата речъ, до живото слово, което повдига и съживява. За обикновения човѣкъ е достатъчна официалната речъ — речъта на етикeции: Високоуважаеми, високоблагородни и т. н.

Като изучаватъ различнитѣ отрасли на съвременната наука, хората се стремятъ да ги прилататъ въ живота си. Колкото по-голъмо практическо приложение има дадена наука, толкова повече хората се интересуватъ отъ нея и я изучаватъ. Значи, всѣка наука има известно отношение къмъ физи-

ческия, духовния, даже и къмъ Божествения животъ на човѣка. Достатъчно е една наука да се докосне до Божественото въ човѣка, за да му даде условия да се прояви. Запримѣръ, преди хиляди години на земята сж сжществували известни зародиши, които сж се развивали добре, понеже тогавашнитѣ условия сж били благоприятни за тѣхъ. Днесъ, обаче, тѣ не сжществуватъ, т. е. не могатъ да се проявятъ и развиятъ, понеже условията имъ не сж благоприятни. Днесъ тѣ сж въ латентно, почиваще състояние, но ако се поставятъ при благоприятни условия, тѣ могатъ да проявятъ животъ. Такива зародиши сжществуватъ и въ човѣшката душа. Тѣ чакатъ време и условия за своето развитие. Ако попаднатъ при добри условия, тѣ започватъ да се развиватъ и да проявяватъ животъ. Ето защо, отъ човѣка зависи, да развие ли своитѣ дарби и способности, които, като зародиши, се кроятъ въ него, или за дълго време още да ги остави въ спяще състояние. Науката, въ широкъ смисълъ на думата, има за цель да пригответи благоприятни условия за човѣка, при които да се проявятъ силитѣ на ума, сърдцето и волята му. За да създаде тѣзи условия въ себе си, човѣкъ трѣбва постоянно да упражнява ума, сърдцето и волята си, да имъ доставя нужния материалъ, съ който да ги подхранва. За да се ползува правилно отъ този материалъ, въ помощъ на човѣка иде

положителната наука. Тази наука може да му въздействува въ всички направления.

Коя е положителната наука?—Това е науката, която води къмъ придобиване на истината. Казано е въ Писанието: „Истината ще ви направи свободни“. Тя ще освободи човѣка отъ мжчнотии и несгоди, отъ страдания и противоречия, отъ падания и ставания, отъ обезсърдчавания. Тя ще въведе човѣка въ Царството Божие. За да придобие тази наука, човѣкъ трѣбва да изучава и прилага Божиитѣ закони. Вънъ отъ тѣзи закони никаква свобода, никакви отношения не могатъ да сѣществуватъ между хората. Следователно, който иска да изучава Божествената наука, той трѣбва да изучава Божественитѣ закони така, както музикантътъ изучава законитѣ на музиката и ги прилага. Истинскиятъ музикантъ трѣбва да свири не само онова, което музикантитѣ преди него сж свирали, но и той самъ да съчини нѣщо. Веднѣжъ има музикално чувство въ себе си, човѣкъ трѣбва да работи върху него, да му дава храна, да го подхранва. Художникътъ, лѣкарьтъ, философътъ, поетътъ сжщо така трѣбва да работятъ върху себе си, да привлѣкатъ ония сили, които сж необходими за подхранване на тѣхнитѣ дарби. Не могатъ ли да привлѣчатъ съответни сили за своитѣ дарби, тѣ не могатъ да бждатъ духовни хора. Въ каквата областъ на науката иска

човѣкъ да прогреси́ра, таки́ва сили трѣ́бва да привлича къмъ себе си.

Като ученици, отъ васъ се иска смѣлостъ и благородство. Съ тѣ́зи качества вие можете да напредвате въ науката. Тя е необходима и за този, и за онзи свѣ́тъ. Науката, музиката, изкуството осмислятъ живота и помагатъ за разрешаване на трудни задачи, които се срѣ́щатъ въ него.

Упражнение: Ръ́цетѣ́ нагоре, съ длани, объ́рнати напредъ. Бавно клѣ́кане, съ ръ́це въ сжщото положение. Ръ́цетѣ́ правятъ полукръ́гъ надолу, до краката. Ръ́цетѣ́ на- страна, нагоре.

Издигане на тѣ́лото, а ръ́цетѣ́ въ полу- кръ́гъ се спущатъ надолу.

Упражнението се прави нѣ́колко пѣ́ти.

„Вѣ́ренъ, истиненъ, чистъ и
благъ всѣ́кога бѣ́ди!“

19. Лекция отъ Учителя, държана
на 21 мартъ, 1926 г. София.

ДОБРО И СВОБОДА.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и
благъ всѣкога бжди!“

Размишление.

Чете се темата: „Жабата като символъ“.

Тема за следния пжтъ: „Произходъ на десетичната система“.

Какво ще получите, ако съберете 2 и 2?
— Четири. Като числа, две и две сж равни помежду си, понеже съдържатъ еднакво число единици. Обаче, можете ли да съберете два коня като равни величини? — Не може. Преди всичко, два коня могатъ напълно да се различаватъ единъ отъ другъ. Можемъ да ги сравняваме само по отношение на тѣхната сила. Следователно, можемъ да събираме конски сили една съ друга, но не самитѣ коне. Какъ ще съберемъ двама души, ако единиятъ е химикъ, а другиятъ — естественикъ? Въ дадения случай ние можемъ да събираме родоветѣ, а не вида.

Често хората употребяватъ термина „двойка“ за означаване двама души, били тѣ мъже, жени или мъжъ и жена. Въ това отношение има естествени, има и неестествени двойки. Запримѣрь, неестествена двойка е събирането на мъжъ и жена. Мъжътъ и жената сж полюси, но отъ две раз-

лични единици. Природата си служи съ естествени двойки. Естествена двойка, запримеръ, е магнитътъ, въ който се съдържатъ два полюса: северенъ и юженъ. Дето има двойки, тамъ всѣкога се забелязва движение. Въ правъ смисълъ на думата, подъ „двойка“ се разбира сила, която има две противоположни прояви, т. е. две противоположни движения. Казваме за нѣкой човѣкъ, че има една идея. За другъ казваме, че има две идеи и считаме, че той е раздвоенъ и не може да се разчита на него. За трети пъкъ казваме, че е двоеуменъ човѣкъ и не му вѣрваме. И въ Писанието е казано: „Двоеумниятъ човѣкъ е непостояненъ въ всичкитѣ си пѣтища“. Въ този смисълъ двойката подразбира раздвоенъ, двойственъ човѣкъ — човѣкъ съ две идеи. Хората се страхуватъ отъ раздвояване, т. е. отъ участие на двойката въ живота. Наистина, опасно нѣщо е раздвояването, но за да се избегне опасността, раздвояването трѣбва да се превърне въ поляризиране. И тогава, казваме, че като процесъ, поляризирането съществува навсѣкжде въ природата: въ растенията, въ животнитѣ и въ хората. Единиятъ полюсъ въ растенията е въ коренитѣ имъ. Тѣ представятъ лошото, отрицателното въ живота, защото сж посадени въ гѣста срѣда. Другиятъ полюсъ, това сж клонетѣ, които представятъ доброто, положителното въ живота. Тѣ растатъ въ рѣдка срѣда.

Сега, като ученици, вие трѣбва да работите върху себе си, да развивате доброто, положителното въ характера си. Българинътъ има една лоша чѣрта: той започва работитѣ си съ жаръ, съ увлѣчение, но никога не ги довършва. Като знаете това, пазете се да не правите и вие същата погрѣшка. Дойде ли въпросъ за работа, бждете като англичанитѣ. Англичанинътъ започва добре и свършва добре. Даде ли нѣкакво обещание, той непременно ще го изпълни. Той е точенъ, изпълнителенъ и въ най-малкитѣ си задължения. Единъ българинъ си изписалъ книги отъ Англия, и отъ изпратената сума останали да му дължатъ единъ шилингъ. За тази сума той получилъ отъ книжаря повече отъ десетъ писма съ молба, да му се отговори, да изпратятъ ли тази сума, или ще иска нѣкаква книга срещу нея. Тѣй щото, като ученици, започвайте работата си като англичани и свършвайте я като англичани. И българинътъ има нѣщо английско въ характера си, но не е още разработено. Англичанинътъ обмисля нѣщата добре. Когато се яви нѣщо ново, той не бърза веднага да го приложи. Но щомъ се убеди въ практичността на нововъведеното, приема го безъ никакво колебание. Запримѣръ, когато електрическото освѣтление се въведе въ Америка, въ Лондонъ продължаваха да си служатъ съ газово освѣтление. Тѣ пратиха хора да го проучатъ на мѣстото добре и като се убедиха

въ преимуществата на електричеството предъ газовото освѣтление, приеха го навсѣкжде. Като приематъ нѣщо, тѣ го прилагатъ изцѣло.

Като ученици, вие трѣбва да се ползвате отъ всички науки, чрезъ тѣхъ да трансформирате състоянията си, да развивате известни центрове. Запримѣръ, изучаването на геометрията ще ви помогне да развиете въображението си. Безъ въображение вие нищо не можете да постигнете. Представете си, че имате седемъ куба, поставени единъ до другъ. Ако премѣстите седмия кубъ и го поставите въ срѣдата, между останалитѣ шестъ, съ него заедно ще се измѣстятъ всички кубове, защото сж тѣсно свързани помежду си. Вие трѣбва да знаете, какво мѣсто ще заеме всѣки кубъ. Вземете 20 — 25 такива куба, стѣнитѣ на всѣки отъ тѣхъ различно боядисани, и ги размѣствайте. Правете опитъ, да видите, какво положение ще заематъ кубоветѣ при размѣстването си. Единъ отъ тѣхъ трѣбва да бжде централенъ, а останалитѣ да се мѣстятъ около него. Като правите размѣствания на кубоветѣ, по този начинъ ще развивате въображението си. Както кубоветѣ мѣнятъ мѣстата си, така човѣкъ мѣни разположението си. Днесъ го виждате радостенъ, разположенъ, утре радостъта му се превръща въ скръбъ.

Радостъта и скръбъта на човѣка се дължатъ на промѣни, които ставатъ въ съ-

знанието му. Ученикътъ трѣбва да изучава промѣнитѣ на своето съзнание, отъ гледището на живата геометрия, и да следи, кой центъръ въ съзнанието му, като централенъ кубъ, никога не измѣня своето мѣсто. Скърбитѣ и радоститѣ показватъ, че съ тѣхъ заедно човѣкъ мѣни мѣстото си въ пространството. Когато скърби, човѣкъ се свързва съ сжщества, които седятъ понизко отъ него. Тѣхнитѣ вибрации, тѣхнитѣ състояния сж дисхармонични и не отговарятъ на неговитѣ. Тази е причината, задето въ скръбта си човѣкъ чувствава понижаване на състоянието си.

Едно трѣбва да знаете: състоянията, които човѣкъ преживява, не сж индивидуални, но колективни. Чрезъ тѣхъ той изразява едно общо състояние. Ще кажете: Не сме ли свободни да се проявяваме независимо другитѣ хора? — На земята човѣкъ не може да бжде абсолютно свободенъ. Той е свързанъ съ много сжщества въ системи, и отъ хармонията или дисхармонията между тѣхъ, зависи и неговото състояние. Пъкъ и състоянието на тия сжщества зависи отъ неговата вътрешна и външна хармония и дисхармония. Такава хармония или дисхармония сжществува и въ инструментитѣ. Пияното, запримѣръ, има 52 клавиша, които сж поставени на мѣстата си. Всѣки клавишъ е доволенъ отъ мѣстото си, което заема. Ако нѣкой виртуозъ започне да свири на пияното,

всички клавиши ще бждатъ доволни отъ хармонията, която съществува между тѣхъ. — Защо? — Защото той знае, кой клавишъ кога да се пипне. Обаче, ако нѣкое дете започне да пипа клавишитѣ, ще се произведе голѣма дисхармония. Самитѣ клавиши нѣма да бждатъ доволни отъ себе си, отъ шума, който се произвежда.

Следователно, когато сте хармонично, добре разположени, това се дължи на онзи виртуозъ, който пипа клавишитѣ на вашия мозъкъ и ги докарва въ хармония. Рече ли нѣкое дете да си поиграе съ клавишитѣ на вашия мозъкъ, да разбърка мѣстата на вашитѣ мисли, вие ще изпаднете въ неразположение на духа, въ дисхармонично състояние. Често същества отъ невидимия свѣтъ, по рзвитие равни на малкитѣ деца, си играятъ съ васъ, като нарушаватъ хармонията на цѣлата система, въ която се движите. Като се наиграятъ, тѣ казватъ: Свърши се вече представлението. За тѣхъ това е забава, представление, но за васъ — голѣмо страдание. Ако това става единъ пжтъ въ десеттѣ години, лесно ще го преживѣете, но какво трѣбва да правите, ако става по нѣколко пжти въ седмицата? За да не изпадате често въ такива състояния, вие трѣбва да се изучавате, да знаете, коя мисль, кое чувство и кое действие въ дадения моментъ е ваше индивидуално, и кои сж чужди. Щомъ можете да различавате вашитѣ мисли и състояния отъ

чуждитѣ, ще можете да се противопоставяте на последнитѣ, и по този начинъ ще се освобождавате отъ тѣхъ. Това значи да бжде човѣкъ господарь на себе си. Ако не сте господари на себе си, вие често ще се гнѣвите, ще избухвате. Казвате: Ще се разгнѣвя, но поне ще се проявя. — Ако бутането на клавиша е проява на самия клавишъ, прави сте. Обаче, всѣко бутане на единъ или на другъ клавишъ е проява на човѣка, който ги бута, а не на самия клавишъ. Начинътъ, по който човѣкъ свири на пианото, опредѣля, отъ една страна човѣшкия характеръ, а отъ друга — степенъта на неговата интелигентность. Като наблюдаватъ разположението и състоянието на човѣка, висшитѣ сжщества заключаватъ, дали самъ човѣкъ свири на своето пиано, на струнитѣ на своя мозъкъ, или се е оставилъ на други сжщества, тѣ да разполагатъ съ него. Да се остави човѣкъ на деца да го управляватъ, това говори за отсѣтствие на характеръ, на идейность. Въ всѣко нѣщо, което човѣкъ предприема, трѣбва да има дълбока, вжтрешна идея. За да дойде до това положение, човѣкъ трѣбва да се стреми къмъ доброто като основа на неговия животъ. Човѣкъ може да бжде свободенъ, самостоятеленъ само въ доброто. Вънъ отъ доброто никаква свобода не сжществува. Злото ограничава човѣка, а доброто го освобождава.

Следователно, свободата се добива само при правене на добро. Отъ една страна правенето на добро е методъ за придобиване на свобода, а отъ друга — методъ за усиляване на ума. Запримѣръ, отъ двама ученика по-голѣми условия за развиване на ума си има онзи, който помага на своитѣ другари. Ако той е добѣръ ученикъ и всѣки день разказва, обяснява уроцитѣ на другаритѣ си, той ще ги усвои по-добре и ще засили ума си. Откаже ли да помага на другаритѣ си, които се нуждаятъ отъ обяснение на уроцитѣ, той губи свободата си. Бждете готови да помагате на всѣки, който искрено се нуждае отъ помощта ви. Докато сте млади, работете за себе си, за ближнитѣ си. Подъ думата „младостъ“ разбирамъ, че човѣкъ трѣбва да работи, да учи, докато Божественото е въ него. Когато Божественото начало въ човѣка е пробудено, всѣки му се радва, всѣки го обича. Когато почвата е девствена, растенията растатъ и се развиватъ добре въ нея. Щомъ почвата обеднѣе, растенията започватъ да вѣхнатъ — нѣматъ условия да се развиватъ добре.

Като ученици, стремете се всѣка сутринъ или всѣки день да намирате въ ума си поне по една нова идея. Безидейността води къмъ остаряване. При това, идеитѣ ви трѣбва коренно да се различаватъ една отъ друга. Въ разнообразието на идеитѣ се крие красотата на живота. Божествениятъ животъ

се отличава съ разнообразие и изобилие, а човѣшкиятъ — съ еднообразие и оскѣдностъ. Дойде ли човѣкъ до еднообразие и оскѣдностъ, той трѣбва да направи стѣпка напредъ и да мине въ Божествения животъ. Материализмътъ е областъ на човѣшкия свѣтъ. Идеализмътъ пъкъ е областъ на Божествения свѣтъ. Материализмътъ си служи съ нѣколко стереотипни фрази, съ които разрешава всички въпроси. Като каже „сила и материя“ — нищо повече не го интересува. Каже ли, че освенъ живота на земята нищо друго не съществува, той мисли, че си е отговорилъ на всички въпроси. Каже ли, че животътъ е произлѣзълъ отъ клетката, той мисли, че е разрешилъ проблемата на живота. — Не, това е еднообразие на мисълта, което задоволява онѣзи хора, които не обичатъ да мислятъ. Тѣзи хора сж подобни на мързеливитѣ, които често слушате да казватъ: Да имамъ една кука близо до себе си, че каквото ми потрѣбва, да го закача, да не става нужда постоянно да се движа.—Какво по-добро може да желае човѣкъ за себе си отъ това, да се движи отъ едно мѣсто на друго, самъ да си услужва?

Задача за цѣла седмица: размишление върху разнообразието и изобилието въ природата. Разнообразието и изобилието внасятъ красота, сила, свѣтли мисли, потикъ къмъ нови идеи въ човѣка. Като размишлявате върху зададената тема, вие ще се на-

тъкнете върху редъ образи, идеи, съ които си служи живата геометрия. По този начинъ само ще разберете, какви сили се криятъ въ всѣка жива, геометрическа идея, изразена чрезъ единъ или другъ образъ. Чрезъ размишление човѣкъ ще дойде до положение да си обясни всички противоречия, недоразумения, спорове въ живота. Когато много хора живѣятъ на пространство по-малко, отколкото тѣ трѣбва да заематъ, между тѣхъ се явява споръ. Често споръ се явява и между клеткитѣ на човѣшкия организъмъ. Този споръ води къмъ заболяване на онзи органъ, въ който е станало стѣлкновение между клеткитѣ. Особено опасно е да не възникне споръ между клеткитѣ на мозъка. За да избегне тази опасностъ, човѣкъ трѣбва да знае, какъ да храни клеткитѣ на своя мозъкъ. За това се изисква голѣмо знание. Мнозина търсятъ начинъ за изправяне на свѣта, безъ да се замислятъ, че тѣ трѣбва да започнатъ първо отъ себе си, да изправятъ своитѣ поданици — клеткитѣ на своя организмъ. Клеткитѣ на всѣки органъ се нуждаятъ отъ съответна храна, която може да имъ достави човѣкъ — тѣхниятъ господарь. Отношенията на човѣка къмъ външния свѣтъ ще бждатъ точно такива, каквито сж отношенията му къмъ неговитѣ поданици — клеткитѣ на неговия организмъ. Ако той не може да задоволи клеткитѣ на своя мозъкъ, какъ ще задоволи външнитѣ хора, които ни-

то обича, нито познава? Външнитѣ отношения на човѣка се опредѣлятъ отъ вътрешнитѣ, които има къмъ себе си. Човѣкъ представя голѣмо общество отъ много членове, които трѣбва да се превъзпитатъ, да заживѣятъ въ единство. Когато между членоветѣ на това общество, или между поданицитѣ на тази държава настане пълна хармония и единство, човѣкъ ще намѣри въ себе си всичко, каквото търси — щастие, знание, сила, богатство. Докато не е постигналъ тази хармония и това единство, той всѣкога е изложенъ на опасностъ да се увлѣче отъ външния свѣтъ, въ него да търси своето щастие и спасение. Тѣй както сега е организиранъ, външниятъ свѣтъ може да вземе отъ човѣка всичко, каквото има, безъ да му даде нѣщо отъ себе си. Какво особено е придобилъ единъ професоръ, който е работилъ цѣли 50 — 60 години изъ областта на своята наука? Той е преподавалъ на студенти, разправялъ имъ своитѣ опити и постижения, но въ края на краищата нищо не е получилъ. Науката всѣки моментъ крачи напредъ, а той е изживилъ десетки години въ университета да предава своитѣ лекции, безъ да придобие нѣщо съществено. Единъ день ще го пенсионируютъ, ще го турятъ въ архивата на немощнитѣ, на слабитѣ хора, докато смъртта дойде и го задигне. Смисълътъ на естественитѣ науки, запримѣръ, не седи само въ то-

ва, да знае човѣкъ, какви растения и животни съществуватъ, какъ живѣятъ и се развиватъ, или въ това, какъ става храненето, кръвообръщението въ човѣка и т. н. Дойде ли до това знание, човѣкъ трѣбва да отиде по-нататѣкъ, да намѣри връзка между всички системи въ човѣка, да проникне до тѣхния вътрешенъ смисълъ и т. н. Като дойде до истинската наука, до онзи просторъ, който тя открива, човѣкъ се подмладява, чувствува се радостенъ и веселъ, че може да работи. Алхимикътъ знае методитѣ, чрезъ които може да се подмлади. Като остарѣе, той извиква нѣколко отъ добритѣ си студенти да го пазятъ отвънъ. Той взима необходимитѣ елементи за подмладяване и влиза въ ретортата, дето прекарва цѣли деветъ месеца. Като мине това време, професорътъ излиза отъ ретортата, но вече подмладенъ и пречистенъ, съ нови сили за работа и животъ. Голѣмо търпение и самообладание се изисква отъ тия студенти, които знаятъ, че професорътъ имъ се е подложилъ на нѣкакви опити, да не любопитствуватъ, да видятъ, какво става съ него въ ретортата. Най-малкото любопитство отъ тѣхна страна е въ състояние да развали работата на професора имъ. Когато излѣзе отъ ретортата подмладенъ и пречистенъ, професорътъ ще разправи на студентитѣ си всичко онова, което е преживѣлъ.

Като слушате да се говори по този начинъ, ще кажете, че това сж неразрешени още въпроси, до които никой ученъ не се е домогналъ. — Това сж въпроси, съ които се занимава новата наука, чиито резултати ще се видятъ въ бждеще. Следъ колко време ще бжде това, не е важно. Това е една свѣтла идея, за реализирането на която усилено се работи. Не е мжно да се подмлади човѣкъ. Достатъчно е да влѣзе въ съзнателна връзка съ клеткитѣ на своя мозъкъ, които сж интелигентни и разумни, и да се разговаря съ тѣхъ. Тѣ могатъ да го напътятъ къмъ новъ животъ, къмъ обнова. Не живѣе ли съобразно законитѣ на разумната природа, тѣ ще възстанатъ противъ него и ще го напуснатъ. Напуснатъ ли го веднѣжъ, съ него всичко е свършено. Тѣ се отказватъ да му служатъ, а съ това заедно и смъртта започва да го преследва.

Следователно, за да продължи и обнови живота си, човѣкъ трѣбва да се съобразява съ изискванията на своитѣ разумни клетки и да задоволява тѣхнитѣ естествени нужди и стремежи. Това може да постигне човѣкъ, като предизвиква доброто въ себе си. Да предизвика доброто въ себе си, това значи да предизвика дейтелността, мощнитѣ сили на своитѣ клетки, да му дойдатъ на помощъ. За да дойде до единство съ своитѣ клетки, човѣкъ трѣбва да изучава самообладанието. Не е лесно човѣкъ да се владѣе.

Ако нѣкой се маскира и влѣзе въ едно общество, дето всички се нахвърлятъ върху него съ обидни думи, той ще се смѣе, защото никой не го познава. Обаче, ако е безъ маска, мжчно може да издържи на всички обиди. Ето защо, когато човѣкъ трѣбва да мине презъ голѣми хули, обиди и поругания, природата му налага маска, да може да издържа. Въ този случай маската е на мѣстото си. Тя отбива всички лоши влияния, които обиднитѣ думи съдържатъ въ себе си. Тѣзи лоши влияния се отразяватъ неблагоприятно върху свѣтлитѣ мисли и благородни чувства на човѣка. Тѣ действуватъ убийствено върху него. Самообладанието служи за ограда срещу лошитѣ влияния на обиднитѣ думи.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бѣди!“

✱

20. Лекция отъ Учителя, държана
на 28 мартъ, 1926 г. София.

ГРУПИРАНЕ НА СИЛИ.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и
благъ всѣкога бжди!“

Размишление.

Чете се резюме на темата „жабата като символъ“.

Чете се темата: „Произходъ на десетичната система“.

Сега ще ви задамъ нѣколко въпроси, върху които да размишлявате. Като ученици, вие сте изучавали естественитѣ науки, учили сте за стоногитѣ, за паяцитѣ и т. н. Запитвали ли сте се, защо природата е турила сто крака на стоногата? Защо е турила четири чифта крака на паяцитѣ? Както виждате, природата си служи съ редъ числа, съ десетъ, съ сто, съ хиляда и т. н. Оттамъ произлизатъ подраздѣленията на нѣщата на десетъ, на сто, на хиляда и др. Отъ друга страна, тя работи съ числата седемъ, четиринадесетъ, двадесетъ и едно и т. н. Ние наричаме тѣзи групи отъ числа гами: една гама, две гами, три гами и т. н. Изобщо, природата си служи съ различни числа. Въ химията, запримѣръ, виждаме, какъ по единъ, по два, по три и повече атома отъ различни елементи се съединяватъ помежду си и образуватъ сложни тѣла или съединения.

Това се обуславя отъ валентността на елементитѣ. Коя отъ дветѣ системи е по-права: седмичната или десетичната? — Десетичната. Кабалиститѣ си служатъ повече съ десетичната система. Числата, съ които си служимъ въ живота, не сж абсолютно точни, заради което тѣ сж раздѣлени на по-малки отъ тѣхъ. Запримѣрь, единицата може да се дѣли на десетъ. Получената десета частъ сжщо се дѣли на десетъ и т. н. И при това положение, обаче, пакъ се указва известна непълнота. Тѣй щото числата, както и фигуритѣ, съ които геометрията си служи, сж непълни мѣрки. Квадратътъ, правоъгълникътъ, петоъгълникътъ, шестоъгълникътъ, кръгътъ представятъ ограничени свѣтове. Тѣ сж мѣрки, съ които можемъ да си служимъ само при известни условия. Колкото и ограничени да сж тѣзи мѣрки, все пакъ човѣкъ трѣбва да има знания, да си служи съ тѣхъ.

Въ какво се заключава истинското знание? — Въ познаване и разбиране на първичнитѣ образи, съ които природата си служи. Геометрията, съ която природата си служи, наричаме първична, идейна. Тя е извънъ времето и пространството. Геометрията и математиката, съ които съвременнитѣ учени си служатъ, сж преводи отъ образитѣ на природата, нагодени споредъ условията на сегашния животъ, споредъ състоянията.

На какво се дължи остаряването? — На образуването на сложни съединения, които

се натрупватъ въ тъканитѣ, безъ да може организъмътъ да ги усвои. Ако се приеме, че клеткитѣ сж безсмъртни, единъ день тѣ ще се разпаднатъ, ще прекжснатъ своята деятелность, вследствие на което човѣкъ умира. Въ всѣки организъмъ сжществува една централна клетка — монада, около която всички останали клетки се групиратъ и образуватъ даденъ организъмъ. Докато организъмътъ е живъ, между централната клетка и всички останали клетки сжществува известна връзка. Щомъ тази връзка започне да се кжса, клеткитѣ се разединяватъ една отъ друга, отдѣлятъ се отъ централната клетка, и организъмътъ умира. Това наричатъ хората смъртъ, разваляне на съдружието. Както човѣкъ губи силата си и отново я придобива, както може да прогресира и регресира, сжщото става и съ вжглера. Като минава отъ минералното въ растителното и отъ растителното въ животинското царство, дори до човѣка, вжглерадниятъ атомъ постепенно се развива, придобива нѣщо повече отъ това, което по-рано е ималъ. Както печели нѣщо, така той може и да изгуби. Като изгуби силата си, той става инертенъ, недеятеленъ, мжчно влиза въ съединения съ други елементи. Следователно, всички елементи, които сж изгубили своята първична сила, изгубватъ своята активность, вследствие на което тѣ могатъ само да се наслояватъ, да образуватъ утайки, които говорятъ за единъ завършенъ

процесъ. И следъ това трѣбва да минатъ години, за да може даденъ елементъ отново да придобие силата си. За да влѣзатъ тѣзи елементи въ съединения, нужни имъ сж специални условия. На сжщото основание, когато казваме, че известенъ органъ е атрофиранъ, това показва, че клеткитѣ на този органъ сж изгубили своята деятелность, своята първична сила. Ако не сж изгубили силата си, изгубили сж стремежа си едни къмъ други, вследствие на което между тѣхъ не може да става никакво взаимодействие. За да не изпада въ такова състояние, човѣкъ не трѣбва да държи дълго време въ ума си мрачни, отрицателни мисли. Ако въ това състояние става поляризиране въ човѣка, т. е. явяватъ се две противоположни идеи, той може да излѣзе отъ своята скръбъ и да смѣни състоянието си. Запримѣръ, нѣкой човѣкъ заболява сериозно, но едновременно съ това въ него се явява надежда, че ще оздравѣе. При това положение, той наистина оздравява. Обаче, има случаи, когато въ болния не се явява никаква надежда за оздравяване. Той казва: Съ мене всичко е свършено. Не се минава много време, и той свършва. Когато въ желанията на човѣка се яви нѣкакво раздвояване, той се бори, но поне се движи. Обаче, яви ли се въ него едно отрицателно желание, безъ нѣкакво раздвояване, работитѣ му не вървятъ добре. Съ този човѣкъ всичко е свършено.

Човѣкъ се натѣква на голѣми опасности въ живота си, когато въ ума му се родятъ непостижими идеи. Има идеи, постигането на които е толкова възможно, колкото е възможно човѣкъ да прекара водата на Великия океанъ презъ отвѣрстие, голѣмо като тънка игла за шевъ. За колко милиона години може да изтече водата презъ такова малко отвѣрстие? Можете ли да прехвърлите водата на Великия океанъ на друго мѣсто? Или, можете ли да измѣните посоката на движението на водата въ Великия океанъ? Когато единъ континентъ потѣва, другъ се явява. Когато единъ човѣкъ умира, другъ се ражда. Изобщо, има идеи, които при сегашнитѣ условия човѣкъ по никой начинъ не може да постигне.

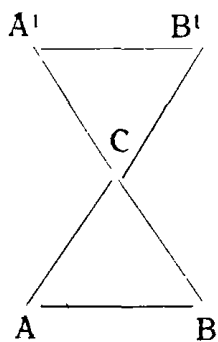
Сега, да се върнемъ къмъ въпроса за десетичната система. Кой е научилъ човѣка да си служи съ тази система? — Тя е останала завѣщание отъ неговитѣ предци. Тѣ сж били първитѣ учители на човѣчеството. Това, което хората днесъ учатъ, е написано отъ първитѣ имъ учители. Всичко, каквото днешната наука познава, е предадено отъ първитѣ учители на човѣчеството. Съвременнитѣ учени правятъ преводи отъ оригиналитѣ произведения на своитѣ предци. Нѣкой съвремененъ ученъ работи върху даденъ въпросъ отъ науката цѣли 20 години, и най-после открива нѣщо. Много естествено, че ще открие. Като мисли усилено върху да-

денъ въпросъ, той нагажда мозъка си така, че го довежда до положение да възприема мисли, чрезъ внушение, отъ разумни същества, които се намиратъ въ висшитъ свѣтъ. Този ученъ е трѣбвало да напрѣга мозъка си 20 години наредъ, докато направи връзка съ същества отъ разумния свѣтъ. Следователно, чрезъ мисълта си човѣкъ се свързва съ интелигентни центрове въ вселената, и по този начинъ предава тѣхната мисълъ. Ако цѣлото човѣчество може да направи съзнателна връзка съ възвишения свѣтъ, това ще се ознаменува като нова епоха въ културата. При това положение човѣкъ ще може да добива знанията си направо отъ този свѣтъ. Нѣкои отъ посветенитъ египтяни сж придобивали знанията си, именно, по този начинъ. Тѣ сж били поставяни въ магнетиченъ сънъ, презъ което време излизали отъ тѣлото си и се издигали високо въ пространството, отдето наблюдавали земята и разположението ѝ около другитъ планети. Така тѣ сж провѣрjavали такива нѣща, които по никакъвъ теоретически начинъ не биха могли да научатъ. Предъ сегашнитъ хора се открива още по-велико бждеще. За тѣхъ иде нѣщо по-велико, по-красиво. За да дойде до новата култура, човѣкъ трѣбва да се откаже отъ своя обикновенъ, дребнавъ животъ. Дребнавиятъ животъ на човѣка не е нищо друго, освенъ животъ на бръмбара, който ту излиза отъ

дупката си, ту се скрива. Като падне нѣкоя сламка въ дупката му, той започва да се качва и слиза отъ нея, да я изследва, да разсждава, какъ се е създала. Брѣмбърѣтъ не може да си отговори, кой е създалъ сламката и какъ е станало това, но човѣкъ може да му обясни всичко, защото той вижда нѣщата. Когато въ ума на човѣка влѣзе нѣкоя нова идея, и той се намира въ сжщото положение, въ каквото брѣмбарѣтъ — по отношение на сламката. Всѣка нова идея за него е подобна на сламка, която пада въ скривалището на брѣмбара. Ако въ ума на човѣка прониква съмнението, той веднага изкача отъ дупката си. — Защо? — Съмнението не е присжщо на неговата душа и внася смуть въ него. Той иска да се освободи отъ съмнението. Щомъ види желанието на човѣка за освобождаване, разумното начало въ него му казва: Време е вече да излѣзешъ отъ дупката си. — Какво трѣбва да правя? — Птица трѣбва да станешъ.

Това сж правитѣ мисли, правитѣ разсждения въ живота. Хората се подсмиватъ на брѣмбаритѣ, безъ да си даватъ отчетъ, че въ ежедневиия си животъ тѣ постжпватъ като брѣмбари. Понѣкога тѣ сж нерешителни, двоеумни като брѣмбари. Като хора, тѣ трѣбва да бждатъ смѣли и решителни, безъ страхъ, съ строго опредѣлени идеи за нѣщата. Страхътъ може да бжде вѣнъ отъ тѣхъ, а не вжтре въ тѣхъ. Човѣкъ трѣбва да

бжде господарь на своя страхъ, да го управлява, както мечкарьтъ управлява мечката. Човѣкъ трѣбва да тури юларь на страха си и да започне да му удря на тѣпань, да го разиграе малко. Разгнѣви ли се човѣкъ, нека тури юларь на гнѣва си и да го разиграе малко. Какво виждаме днесъ? Намѣсто човѣкъ да разиграва страха, страхътъ го разиграва. Намѣсто човѣкъ да разиграва гнѣва, гнѣвътъ го разиграва. Това, което човѣкъ днесъ преживява, ще послужи като материалъ за бждещата наука. Това, съ което сегашната наука се занимава, науката на миналото ни най-малко не се е интересувала отъ него. Запримѣрь, съвременнитѣ учени изучаватъ, какъ расте ябълката, какъ става разклоняването ѝ, колко клончета растатъ отъ долу и т. н. Тѣ знаятъ, че първо се явяватъ два семедѣла, после още два, на кръстъ, симетрично, и постепенно се разклоняватъ. Двата семедѣла представятъ две възможности при развиване на ябълката.

фиг. 1.

И тъй, като дойдемъ до растенията, ясно виждаме двата живота: материалистиченъ и духовенъ. Първиятъ е изразенъ въ коренитъ, а вториятъ—въ клонетѣ. Геометрически тѣзи два вида животъ могатъ да се

представятъ въ видъ на тригълници (фиг. 1). Тригълникътъ ABC представя материалистическия животъ — животъ на коренитѣ. Тригълникътъ CA'B' — духовниятъ животъ — животъ на клонетѣ. При правилно развиване на растенията, енергиитѣ, соковетѣ на коренитѣ вървятъ къмъ клонетѣ, а енергиитѣ и соковетѣ на клонетѣ слизатъ къмъ коренитѣ. Тази обмѣна помага за растене и развиване на растенията. Такава обмѣна става и въ човѣка: енергиитѣ отъ физическия му животъ отиватъ въ духовния, а енергиитѣ отъ духовния му животъ слизатъ въ физическия. Това значи правилна обмѣна, правилно превръщане на енергиитѣ. Енергиитѣ отъ низшия животъ трѣбва да отидатъ въ висшия, тамъ да се преработятъ. Така преработени, тѣ слизатъ отново въ низшия животъ, да го повдигнатъ на по-високо стъпало. Тѣй щото, когато се говори за духовенъ животъ, това не подразбира само живота на клонетѣ, но и живота на коренитѣ — пълниятъ животъ. Духовниятъ животъ включва въ себе си и физическия. Подъ „духовенъ животъ“ съвременнитѣ религиозни хора разбиратъ само живота на клонетѣ, вследствие на което въ тѣхъ настава израждане. Израждането подразбира аномално състояние на човѣшкия организъмъ, въ което енергиитѣ му не се трансформиратъ правилно. При слизане на енергиитѣ отъ духовния свѣтъ въ физическия, и при качването имъ

отъ физическия въ духовния, е нужна наука, съ която човѣкъ трѣбва да се справя. Въ тѣзи два процеса се крие смисъла на истинския животъ.

Следователно, ако не знае да трансформира правилно енергиитѣ на своитѣ низши желания, човѣкъ може да заболѣе. Това заболяване ще се отрази върху чувствата му, върху неговия духовенъ животъ. Ето защо, едновременно съ анатомията и физиологията на физическото тѣло, човѣкъ трѣбва да изучава анатомията и физиологията на астралното си тѣло. По този начинъ само той ще може правилно да трансформира енергиитѣ на своя организъмъ. Болеститѣ въ съвременнитѣ хора се дължатъ, именно, на неразбиране закона за превръщане на енергиитѣ. За да дойде до естествено приложение на този законъ, човѣкъ трѣбва да живѣе високъ мораленъ, идеенъ животъ. Дали се занимава съ музика, съ художество, съ изкуство, за всичко се изисква идея. Нѣкой художникъ рисува портретъ на великъ човѣкъ. Той първо трѣбва да спре вниманието си върху челото, носа, брадата му, да изчисли тѣхнитѣ съотношения и тогава да пристъпи къмъ работата си. За да нарисувате единъ човѣкъ, както трѣбва, необходимо е да го познавате, да знаете, каква е била мисълта му, какви сж били неговитѣ чувства и постѣпки.

Като пишете темитѣ си, не да вадете общи заключения отъ единъ фактъ само. Нѣкой отъ васъ писалъ, че десетичната система е произлѣзла отъ това, че човѣкъ ималъ по десетъ прѣста на рѣцетѣ и на краката си. Ако е така, какво ще кажете тогава за стоногата, за осмокракия паякъ и т. н.? Въ пѣтя на своето творчество, природата си е служила не само съ една, но съ много системи, които не сж въ противоречие. Между всички системи на природата има пълно съотношение. Едно дете знае да брои до три. Като се върне отъ училище, то започва да брои предъ майка си: 1, 2, 3. Неговата система се състои само отъ три члена. Друго дете брои до шестъ — системата му се състои отъ шестъ члена. Вие броите до милиарди, но колцина отъ васъ сж броили отъ едно до милионъ, безъ да се отегчатъ? Като дойдатъ до нѣкое мѣсто, спиратъ. Вземете житни зърна и пребройте отъ тѣхъ милионъ зрънца. Само по този практически начинъ ще разберете, какво нѣщо представля милионътъ.

Често се запитвате, защо човѣкъ не издържа въ живота. Защо не издържа на изкушенията? — Това сс дължи на силно развита стомашна система въ човѣка. Стомахътъ представля физическия животъ на човѣка, изразенъ въ тригълника ABC, фиг. 1. Ако стомашната система на нѣкой човѣкъ е силно развита, той не може да издържа предъ голѣми изкушения и се проявява като немо-

раленъ — много яде, много пие. Той не е въ сила да превърне своитѣ физически енергии въ духовни. Вториятъ тригълникъ, СА'В' представя умствения животъ на човѣка. Когато умственитѣ енергии взиматъ надмощие въ живота на човѣка, въ него се явява желание да стане виденъ човѣкъ на земята. За да не изпадне въ щеславие, човѣкъ трѣбва да знае, какъ да трансформира енергиитѣ на своя мозъкъ. Изобщо, енергиитѣ въ всички свѣтове трѣбва правилно да се трансформиратъ, да не създаватъ наслоявания въ човѣка. Този законъ трѣбва да се спазва при възпитанието на младото поколѣние. Веднѣжъ дошълъ на земята, човѣкъ трѣбва да слиза и да се качва правилно. Той представя съчетание на материалното съ духовното, вследствие на което ще се грижи еднакво и за дветѣ свои естества. Материалниятъ животъ безъ духовния нѣма смисълъ. И духовниятъ безъ материалния нѣма смисълъ. Нито духъ безъ материя може да съществува, нито материя безъ духъ. Човѣкъ трѣбва да бжде духовенъ, но същевременно трѣбва да бжде и материаленъ. Обаче, между дветѣ му естества трѣбва да има пълна хармония. Материалното и духовното естество въ човѣка сж условия за постигане на възвишения животъ, къмъ който той се стреми. Като знае това, човѣкъ не трѣбва да отрича нито материалния, нито духовния животъ. Тѣ трѣбва вз-

имно да се допълватъ, всѣкога да сж въ правилна обмѣна помежду си.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бжди!“

•

21. Лекция отъ Учителя, държана
на 4 априлъ, 1926 г. София.

МАЛКОТО СЪПРОТИВЛЕНИЕ.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и
благъ всѣкога бжди!“

Размишление.

Чете се резюме на темата: „Произходъ на десетичната система“.

Теми за следния път: I. „Произходъ на синия цвѣтъ на окото“. Мислете върху биологическия произходъ на този цвѣтъ.

II. тема: „Защо природата е турила по нѣколко чифта очи на нѣкои насѣкоми, а на други — по-малко? Защо човѣкъ има само две очи?“ Тази тема е доста трудна, но хубавитѣ нѣща изобщо сж трудни. Хубавитѣ работи идатъ отдалечъ, а лошитѣ — отблизо. Докато сж далечъ едни отъ други, хората сж добри приятели. Щомъ се сближатъ, тѣ се скарватъ и изгубватъ приятелството си. Въпрѣки това, всички хора искатъ да бждатъ близки, да сж близо едни до други. Въ природата нѣщата сж близо и далечъ въ зависимостъ отъ бързината, съ която се движатъ. Когато предметитѣ се виждатъ ясно съ просто око, тѣ сж близо. Когато не се виждатъ ясно съ просто око, тѣ сж далечъ. За да видимъ най-отдалеченитѣ тѣла, ние си служимъ съ телескопи. Като стане въпросъ за човѣшкия духъ, трѣб-

ва да знаете, че той не заема никакво пространство, както материалнитѣ тѣла. Обаче, къде може да се локализира той? Мислете върху този въпросъ. Той е интересенъ и заслужава да се мисли върху него. Като говоримъ за човѣка, трѣбва да знаемъ, кои сж неговитѣ отличителни качества. — Човѣкъ се отличава по способността си да говори и да мисли. Колкото по-ясно се изказва човѣкъ, толкова по-уменъ е той. По какво се познава пѣвецътъ? — По пѣнието си. Колкото по-хубаво пѣе, толкова по-добъръ пѣвецъ е той.

III. Тема: „Качества на идеалния човѣкъ“. Вземете тази тема за първа и пишете най-напредъ върху нея. Колко центъра има окръжността? — Единъ. — На сжщото основание и идеалниятъ човѣкъ има само единъ центъръ. Той не може да има нито два центъра, нито повече отъ два. Идеалниятъ човѣкъ е едноцентровъ, а не двуцентровъ. Отъ една пръскалка излизатъ много капчици вода, но това не показва, че пръскалките сж много. Една е пръскалката, отъ която излизатъ хиляди капчици. Въ това отношение, умътъ представя една пръскалка, отъ която излизатъ много мисли. Нѣкои отъ дупчиците на тази пръскалка сж запушени, но следъ време тѣ ще се отпуснатъ, и капчици вода ще започнатъ да излизатъ презъ тѣхъ. На наученъ езикъ това подразбира: много отъ човѣшките способности не сж развити, но

следъ време тѣ ще се развиятъ, и човѣшкиятъ умъ ще се прояви въ всичката си пълнота. Развиването на човѣшките способности представя биологически процесъ, който се е извършвалъ и извършва отъ най-ранни времена дори и до днесъ. Има известни центрове въ човѣшкия мозъкъ, които сж още въ зачатъчно състояние. Нѣкога и тѣ ще се развиятъ. Когато всички центрове на човѣшкия мозъкъ сж добре развити, лицето на човѣка започва да свѣти. Всѣка негова мисль и всѣко негово чувство произвеждатъ свѣтлина, която замѣства външната свѣтлина. Този човѣкъ не се нуждае отъ никаква лампа. Гнѣвътъ пѣкъ произвежда топлина въ човѣка. Въ бъдеще тази топлина може да се използва за сваряване на нѣкакво ядене. Щомъ видите, че нѣкой човѣкъ се разсърди, веднага ще турите тенджерка съ нѣкакво ядене върху него. Както природата използва всички енергии разумно, така и човѣкъ трѣбва да постѣпва. Щомъ използвате топлината, която се образува при гнѣва, съ нея заедно и гнѣвътъ изчезва. Висшитѣ същества се радватъ на човѣшкия животъ, на всички негови прояви. Всѣка проява на хората не е нищо друго, освенъ изворъ на енергия. Разумнитѣ същества използватъ тази енергия на мѣсто. Тѣ я впрѣгатъ на работа. Изобщо, всѣка енергия, която човѣкъ развива въ себе си, е на мѣсто, ако разумно се използва. Не се ли използва на мѣсто, тя е

вредна. Като знаятъ това, разумнитѣ същества сж будни. Тѣ използватъ всѣка свободна енергия. По този начинъ тѣ помагатъ и на себе си, и на цѣлото човѣчество.

И тъй, за да може човѣкъ да се справя съ всички свои енергии въ себе си, били тѣ положителни или отрицателни, той трѣбва да изучава закона на концентрирането. Когато е концентриранъ, съсрѣдоточенъ въ себе си, човѣкъ може да управлява своя страхъ, т. е. той може да го контролира. Не може ли човѣкъ да контролира своя страхъ, страхътъ ще му стане господарь. Да контролира човѣкъ енергиитѣ, които минаватъ презъ него, това значи разумно да ги използва. Като изучава закона на концентрирането, човѣкъ трѣбва да прави опитъ, да съсрѣдоточава погледа си върху нѣкой предметъ, безъ да мигне съ очитѣ си. Правете този опитъ, като започнете отъ една минута и постепенно увеличавайте. Той помага за усилване на очитѣ. Когато правите опита, съзнанието ви трѣбва да бжде съсрѣдоточено. Презъ това време не се позволява никакво разсѣйване на мисълта, нито на съзнанието. За усилване на очитѣ, добре е да излизате вечеръ, въ бурни, тъмни нощи и да прекарвате вѣнъ, на открито, около единъ часъ. Този опитъ трѣбва да правятъ онѣзи, на които очитѣ сж слаби. По този начинъ очитѣ се напръгатъ и къмъ тѣхъ приижда повече кръвъ. Добре е сжщо така тѣзи хора да минаватъ

презъ тунели, дълги два-три километра. Природата използва и тъмнината за създаване на хубави, ценни работи. Природата върши най-хубавитѣ, най-ценнитѣ си работи въ тайно, отъ никого несмущавана. Тя е поставила мозъка въ затворена кутия — черепътъ. Съ това тя е целила да запази мозъка отъ външни повреди. Както чувствителната плоча при фотографията се пази въ специална касетка отъ влиянието на свѣтлината, така и мозъкътъ е поставенъ въ специална кутия, за да се пази отъ повреди. Всѣка външна повреда прѣчи на образитѣ, които трѣбва да се отпечатватъ върху него.

Като ученици, вие трѣбва да изучавате самообладанието. Когато работите върху самообладанието, добре е понѣкога да ви изненада нѣкой, да видите, какъ ще се справите. Представете си, че вие се разговаряте съ нѣкой вашъ приятелъ, и въ това време дойде нѣкой задъ гърба ви и ви удари съ една тенекия. Понеже вие не сте очаквали тази изненада, веднага трепвате. Ето защо, когато говори, човѣкъ трѣбва да вземе въ внимание всичко, което може да му се случи. Като говори, човѣкъ нѣкога така се увлича, че като му се случи нѣщо, което не е очаквалъ, цѣлата нервна система му се разтрѣсва. Той цѣлъ се разтреперва отъ страхъ. Човѣкъ трѣбва така да се владѣе, че да не трепва. При всички изненади, той трѣбва да бжде тихъ и спокоенъ. Въ това

отношение англичанитѣ правятъ голѣми усилия. Нѣкои отъ тѣхъ отиватъ въ Индия и се излагатъ на мѣста, дето има много звѣрове, като се стараятъ, чрезъ концентриране на ума, да останатъ неповредени. Наистина, когато умътъ на човѣка е силно концентриранъ, никакъвъ звѣръ не може да го нападне. Звѣрътъ минава и заминава покрай него, безъ да го докосне. Голѣмо самообладание се изисква за това. Докато умътъ на човѣка е концентриранъ, докато никакво съмнение не е влѣзло въ него, и най-опасниятъ звѣръ ще мине покрай него, безъ да го засегне. Влѣзе ли най-малкото съмнение въ ума му, той е изложенъ вече на голѣми атаки. Единъ американски мисионеръ разправялъ своята опитностъ между дивацитѣ—человѣкоядци. Той отишълъ между тѣхъ да имъ проповѣдва, но тѣ го заобиколили, съ намѣрение да го опекатъ и изядатъ. Той така силно концентриралъ мисълта си, че успѣлъ да ги респектира. Тѣ обикаляли около него, движили се, но не посмѣли да го докоснатъ. Той се върналъ въ Америка неповреденъ. Следъ като прекаралъ 20 години между тѣхъ, той успѣлъ да обърне цѣлия островъ къмъ християнството. Това значи самообладание. Това значи присѣтствие на духа.

Самообладанието е качество на духа. Придобие ли самообладание, човѣкъ е постигналъ много нѣщо. За да дойде до самообладанието, този мисионеръ е прекаралъ

голѣми кризи. Въ природата съществува следниятъ законъ: Когато човѣкъ прекара нѣколко голѣми кризи въ живота си, най-после той придобива голѣма свѣтлина, чрезъ която издържа на голѣми изпитания и мжчноти. Който не се е калилъ, той не може да издържа на голѣми изпитания и изненади, и става жертва на тѣхъ. Въ единъ отъ романитѣ на Сенкевичъ се разправя за нѣкой си Хилонъ, който предавалъ християнитѣ на гоноение. Като предалъ всички християни, и той пострадалъ. По този начинъ неговото съзнание се пробудило, и той самъ приелъ християнството. Той се проявилъ като голѣмъ герой. Какъ се обяснява неговото обръщане къмъ Христа? За да се обърне къмъ Христа, това се дължи на ония християни, които пострадали отъ него. Следъ смъртта си тѣ влѣзли въ Хилонъ и го превзели.

И тъй, самообладанието е потрѣбно за човѣка. То се придобива чрезъ работа, чрезъ усилие. Днесъ страданията на хората идатъ точно на време и на мѣсто. Чрезъ тѣхъ тѣ придобиватъ самообладание. Въ бъдеще, когато страданията нѣма да представятъ методъ за развитие, човѣкъ ще дава милиони, за да се удостои съ едно страдание. Тогава всѣко страдание ще бжде благо за човѣка. Благата, които невидимиятъ свѣтъ днесъ ви дава, вие не ги цените. Единъ день ще ги оцените, но нѣма да ги имате. Когато разумно понесе страданията и изпитанията си, чо-

вѣкъ се повдига въ съзнанието си. Той знае вече, колко е силенъ и какво може да направи. Представете си, че едного отъ васъ поставятъ на изпитъ, да видятъ, има ли самообладание. — Какъ ще го изпитатъ? — Въ момента, когато той се разговаря съ приятеля си, покрай него ще минатъ десетъ души, и всѣки отъ тѣхъ ще забие иглата си въ ржката му: първиятъ ще я забие единъ милиметъръ, вториятъ — два милиметра и т. н., до десетъ милиметра. Ако той продължи разговора си тихо и спокойно, безъ никакво трепване и промѣна на лицето, това показва, че има самообладание. Колко души могатъ да издържатъ на този изпитъ? — Нито единъ. Обаче, този изпитъ е възможенъ. Който се е трениралъ, той може да го издържи, но затова се изисква голѣмо самообладание.

Единъ офицеръ разправяше единъ случай отъ войната, дето за пръвъ пѣтъ въ живота си видѣлъ проявено самообладание. Единъ войникъ билъ раненъ въ ржката и трѣбвало да му се направи голѣмъ разрѣзъ. Лѣкаритѣ му казали, че за да се направи операцията, трѣбва да го упоятъ. Войникътъ прострѣлъ ржката си предъ лѣкаря и казалъ: Заповѣдайте, рѣжете! Лѣкарътъ погледналъ войника и спокойно пристѣпилъ къмъ операцията. Като свършилъ работата си, войникътъ го запиталъ: Свършихте ли вече? Следъ това той взелъ фуражката си, благодарилъ на лѣкаря и отишълъ въ своя-

та частъ. Презъ време на операцията нито единъ мускулъ не трепналъ на лицето на войника. Той гледалъ, какъ лѣкарьтъ рѣже, като че не се отнасяло до него. Той прекаралъ голѣма операция безъ никаква упойка. Това значи самообладание.

Човѣкъ трѣбва да се упражнява, така да кали волята си, така да засили организъма си, че каквото и да му дойде, да не чувствува никаква болка. Той трѣбва да развие такова самообладание, което да преодолява на всички болки.

Питамъ: Кое е най-сжщественото въ дадения моментъ, споредъ васъ? Нѣкои ще кажатъ, че най-сжщественото за човѣка е да има вѣра, да има будно съзнание, да има любовъ къмъ Бога и къмъ ближния си. — Всичко това е сжществено за човѣка, но правили ли сте опитъ да можете съ ржка само да начъртаете една правилна окръжностъ? Ако можете да начъртаете съ ржка една правилна окръжностъ, това показва, че имате вѣрно око, което може правилно да мѣри. Човѣкъ може да чъртае окръжности не само на физическия свѣтъ, но и на астралния, и на умствения. По какво се отличаватъ тия окръжности една отъ друга?

Представете си, че върху бѣла хартия поставите върха на единъ добре изостренъ моливъ. Какво ще се образува отъ докосване върха на молива до хартията? — Точка. — Колко измѣрения има точката? — Нито едно.

Ако гледате единъ кръгъ отдалечъ, той се вижда много малкъ. Колкото повече се отдалечавате отъ кръга, толкова повече той се намалява. Най-после кръгътъ може да се смали толкова много, че да се превърне въ точка. Точката съществува ли на физическия свѣтъ? — Не съществува. Точката се проявява само въ известни силови линии. Дето се проявяватъ две сили, тамъ всѣкога се образува точка. Тѣй както е поставено, далечъ отъ земята, слънцето изглежда много малко. Правилни ли сте изчисления да видите, колко пжти слънцето е по-малко отъ естествената му голѣмина?

Като ученици, препоръчва ви се да работите за придобиване на самообладание. Чрезъ самообладание човѣкъ асимилира излишната енергия на своя организъмъ по вжтрешенъ пжтъ и я впрѣга на работа. Неврастеиикътъ, обаче, не може да асимилира тази излишна енергия въ себе си, вследствие на което тя се разпрѣсква, изтича навънъ. Неврастенията се дължи на пропуквания въ нервната система, отдето нервната енергия изтича навънъ. Понѣкога човѣкъ става неврастеиикъ отъ страхъ. Страхътъ сжщо предизвиква пропуквания въ нервната система, което причинява изтичане на нервна енергия. За да се освободи отъ неврастенията, човѣкъ трѣбва да спре изтичанията на нервната енергия. Ако нѣкой се е уплашилъ отъ змия, и отъ уплаха е станалъ неврастеиикъ, той

ще се излѣкува пакъ съ змия. — По какъвъ начинъ? — Първо ще му се даде да пипне умрѣла змия. Щомъ придобие малко смѣлостъ, ще го заставятъ да пипне заспала змия, зимно време. Като привикне и на това, той нѣма вече да се страхува отъ змия. Следователно, това, отъ което се е уплашилъ, ще му послужи като лѣкарство. Отъ змия се е разболѣлъ, съ змия ще се излѣкува.

Другъ случай. Ученикъ влиза въ гостилница, поржчва да му донесатъ ядене. Нахранва се добре и бърка въ джоба си да извади пари, да плати обѣда си. Обаче, указва се, че нѣма петъ пари въ джоба си. Той се стрѣсва силно и заболява отъ неврастения. За да се излѣкува, другъ нѣкой, който знае причината за неговото заболяване, трѣбва да го заведе два—три пѣти на гостилница, когато е сигуренъ, че пакъ нѣма пари. По този начинъ той ще го постави въ сѣщото положение, пакъ да се стресне, по нѣмане на пари. Това стрѣскане ще стане причина да изкорени болестъта му, която нѣкога се е причинила отъ подобно стрѣскане. Затова е казано въ поговорката: „Клинъ клинъ избива“. Щомъ целъта е постигната, този човѣкъ, който се е наелъ съ лѣкуване на болния, ще плати на гостилничаря вмѣсто него. Значи, една и сѣща причина поражда два различни ефекта.

За потвърждаване на последната мисълъ, ще приведа следния примѣръ. Двама мла-

доженци пжтували съ тренъ отъ единъ градъ до другъ. Въ пжтуването имъ се случило нещастие: два трена се сблъскали. Отъ голѣмото сътресение, младоженикътъ се побъркалъ, заради което веднага билъ отведенъ въ болница. Той прекаралъ въ една болница цѣли 16 години. Единъ день той успѣлъ да избѣга отъ болницата и направо отишълъ на гарата: качилъ се въ единъ вагонъ и потеглилъ за нѣкжде, безъ да знае, кжде отива. И този пжтъ се случило сжщото нещастие, каквото преди 16 години: два трена се сблъскали. Отъ голѣмото сътресение, което болниятъ втори пжтъ преживѣлъ, умътъ му се намѣстилъ, и той оздравѣлъ. Той дошълъ на себе си и се върналъ у дома си.

На какво се дължи полудяването на хората? — Много причини има за полудяване на хората, но въ дадения случай то се обяснява така: При първото сблъскване на треноветѣ, двойникътъ на младоженика излѣзълъ вѣнъ отъ него и се преплелъ съ този на неговата възлюбена. При това положение и той, и тя се измжчвали, страдали, но не могли да си помогнатъ. При второто сблъскване на треноветѣ, вследствие на сътресението, което болниятъ преживѣлъ, станало разплитане на двойниците, и той оздравѣлъ. Следователно, когато между двойниците на двама души става преплитане, и двамата се мжчатъ: единиятъ се мжчи, че не може да

се разплете, а другиятъ се мжчи, че не може да се освободи отъ влиянието на първия. Щомъ се разплетатъ, и двамата благодарятъ, че сж се освободили. Когато хората сж близо, между тѣхъ става сблъскване. Щомъ се сблъскатъ, двойницитеѣ имъ могатъ да се преплетатъ, при което единиятъ отъ тѣхъ може да се умопобърка. Когато е самъ, човѣкъ никога не може да полудѣе, но като мисли за нѣкого, често ставатъ катастрофи. Ето защо, когато човѣкъ трѣгне на пѣтъ, между много хора, той трѣбва да мисли само за Бога. Върви ли, обаче, пешъ, и то самъ, безъ хора, тогава той е свободенъ да мисли, каквото иска.

Веднѣжъ е дошълъ на земята, човѣкъ трѣбва да знае, че каквото и да се случи въ живота му, всичко е строго опредѣлено, споредъ разумнитѣ закони на природата. Възвишенитѣ сжщества, които ръководятъ човѣшката еволюция, познаватъ добре законитѣ и постѣпватъ съобразно тѣхъ. Че нѣкой прекаралъ десетъ години въ лудница, това не е важно. За тѣхъ е отъ значение той да научи урока си. Ако го е научилъ, тѣ сж доволни отъ него; ако не го е научилъ, той може да прекара още 20 години въ лудница. Тѣ не гледатъ на живота като обикновени хора. Ако нѣкой е научилъ закона на живота, тѣ веднага прекратяватъ зададената задача, като му даватъ нова. Не е ли научилъ още урока си, тѣ му

оставатъ сжщия урокъ, макаръ и за 20 години още. Че нѣкой се молилъ по три пжти на день, че се молилъ 20 години наредъ, това нищо не значи. Той пакъ може да не получи никакъвъ отговоръ отъ Бога. Апостолъ Яковъ казва: „Постоянно се молете!“ Това значи: постоянно се молете, за да изпълните великия принципъ на живота — Божията Любовь. Щомъ приложите тази любовь въ живота си, вие ще се домогнете до щастието, което е въ самитѣ васъ. Щастието на човѣка е заключено въ самия него, а външниятъ свѣтъ, хората, представятъ условия за постигане на щастието.

Сега, всичко, каквото ви говорихъ, представя странични мисли. За васъ е важно да работите за развиване на самообладание. Всички трѣбва да имате такова самообладание, че и съ тжпанъ да биятъ на ушитѣ ви, да не се стрѣскате. Който се самообладава, той не се страхува отъ нищо. Мнозина се страхуватъ отъ пчели. Този, който е придобилъ самообладание, пчели не го жиятъ. Тѣ жиятъ всѣки, който не може да се самообладава.

„В ѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бжди!“

*

22. Лекция отъ Учителя, държана
на 11 априлѣ, 1926 г. София.

КАЧЕСТВА НА ЗДРАВИА ЧОВЪКЪ.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и
благъ всѣкога бжди!“

Размишление.

Чете се темата: „Качества на идеалния
човѣкъ“.

Тази вечеръ ще говоря върху темата:
„Качества на здравето, или качества на здра-
вия човѣкъ“. По какво се отличава здравия
човѣкъ отъ болния? — Болниятъ не яде, по-
неже нѣма апетитъ; здравиятъ яде, нѣкога
повече, нѣкога по-малко. Когато апетитътъ на
здравия е много голѣмъ, това показва нѣка-
ква болезненостъ. Здравиятъ яде умѣрено и
съ разположение, и стомахътъ му всѣкога е
въ исправностъ. Здравиятъ никога не пре-
яжда. Колкото сладко да му е яденето, щомъ
дойде до момента, когато изпитва най-голѣ-
ма приятностъ, той спира — винаги остава
мѣсто въ стомаха си поне за още 20 хапки.
Който преяжда, той се намира въ болезнено
състояние.

Здравиятъ човѣкъ се отличава отъ бол-
ния още и по дишането си. Той диша рит-
мично, плавно, безъ никакво хъркане или за-
душаване, каквото се чува въ болния. Той мо-
же дълго време да ходи, безъ да се запъх-
тява. Какво е главоболие, той не знае. Ми-

съльта му е спокойна, равна, безъ напрежения. Умствено той може да работи продължително, безъ умора.

Сега, какъвъ смисълъ има за васъ, че знаете качества на здравия човѣкъ? — Когато човѣкъ знае нѣщо, той може да се освободи отъ известни заблуждения въ себе си. Нѣкой мисли, че е абсолютно здравъ, но следъ нѣколко месеци или години заболява. Той се чуди, отде му дойде тази болестъ. — Много просто. Тази болестъ е била въ него въ зародишно състояние. Тя е чакала най-малкия поводъ, за да се прояви. Нормално развитиятъ човѣкъ нѣма никакви зародиши отъ болести въ себе си. Ако искате да знаете, дали ви предстои нѣкаква болестъ, или нѣкакво болезнено състояние, наблюдавайте ноктитѣ си. Появи ли се на ноктитѣ ви нѣкакво бѣло петно, ще знаете, че ви предстои да минете известна болестъ. Ако петната се явяватъ на лѣвата ржка, тѣ иматъ едно значение; ако се явяватъ на дѣсната ржка, тѣ иматъ друго значение. Изобщо, най-малкото бѣло петно на ноктитѣ е признакъ на нѣкакво болезнено състояние. На тѣзи петна българитѣ гледатъ точно обратно: тѣ мислятъ, че бѣлитѣ петна носятъ щастие за човѣка. — Никакво щастие. Ако въ изгубване на паритѣ има щастие, тогава и бѣлитѣ петна носятъ щастие. Тѣ представятъ „щастие на изгубенитѣ пари“. Бѣлитѣ петна на ноктитѣ говорятъ за голѣмо напрежение на

нервната система, което води къмъ заболяване. Щомъ забележите едно бѣло петно на ноктитѣ си, веднага вземете мѣрки: внесете въ ума си нѣкаква велика, възвишена идея, която успокоява нервната система. Ноктитѣ ви трѣбва да бждатъ чисти, безъ никакви бѣли петна. Тѣзи петна се явяватъ още и при голѣми душевни сътресения. Нѣма нищо страшно въ появяване на бѣлитѣ петна. Тѣ сж предупредителни белези, които каратъ човѣка да вземе мѣрки срещу тѣхъ, т. е. срещу болезненото състояние, което предстои да дойде.

Ние наричаме бѣлитѣ петна „вѣтропоказатели“. Тѣ показватъ, че предстои буря, срещу която трѣбва да се взематъ известни мѣрки. Като не знаете, какво става въ организѣма ви, вие казвате: Не съмъ разположенъ нѣщо. Станалъ съмъ нервенъ, упоритъ, гнѣвенъ, не давамъ да ме докосне човѣкъ. — Причината на това неразположение се крие въ нервната система, въ която има излишѣкъ отъ нервна енергия. Човѣкъ трѣбва да намѣри начинъ да се освободи отъ тази енергия въ себе си. — Какъ ще се освободи? — Чрезъ редъ упражнения. Ще клѣка, ще става, ту съ лѣвия, ту съ дѣсния кракъ. Славянитѣ сж, до известна степенъ, песимисти, но за да се освободятъ отъ този песимизмъ, тѣ употребяватъ редъ игри. Казачѣкътъ — въ руснацитѣ, ржченицата — въ българитѣ, не сж нищо друго, освенъ методи

за освобождаване отъ този вътрешенъ песимизъмъ.

Като ученици, вие трѣбва да бждете будни, да се стремите къмъ запазване здравото състояние на организъма си. За тази целъ, като ходите на екскурзии, избирайте ония мѣста, които сж добре огрѣвани отъ слънцето. Това сж южнитѣ склонове на планината. Почивате ли на севернитѣ склонове, има опасностъ отъ простуда. Изобщо, седнете ли нѣкжде на почивка, избирайте такива мѣста, които да ви разполагатъ приятно, да чувствувате разположение. Когато сѣдате на земята, дръжте съзнанието си будно, защото всички болести се дължатъ на разсѣяностъ въ съзнанието, на прекъсване на връзката въ съзнанието. Съмнението, запримѣръ, макаръ и психическа причина, предизвиква прекъсване на съзнанието. За да не заболява човѣкъ, съзнанието му трѣбва да бжде или съвсемъ будно, или никакъ. Забелязано е, че хора, които не мислятъ, които не се безпокоятъ, не заболяватъ. Значи, въ всички случаи на живота си, човѣкъ трѣбва да бжде или съ свършено будно съзнание, или свършено да се абстрахира отъ онова, което върши. Природата не търпи срѣдни положения. Когато съзнанието на човѣка е будно, той е на бойното поле, на първа линия, дето очаква неприятеля си. Ако неприятельтъ му го нападне, той веднага е готовъ да го отблъсне.

За да разберете, дали можете да се концентрирате, или дали съзнанието ви е будно, направете следния опитъ: като отидете на екскурзия, срѣдъ планината, вземете съ себе си нѣкоя книга за четене, или задачи по алгебра и геометрия, и вижте, ще можете ли да прочетете нѣщо отъ книгата, или да решите една — две задачи спокойно, безъ да се подавате на външнитѣ условия. За да учи добре, човѣкъ се нуждае отъ самота, отъ проста, скромна обстановка, която да не го разсѣйва, да не отвлича вниманието му. Ученикътъ най-добре учи въ стая, просто мобилирана: столъ, маса, печка, шише съ вода и книги. Ако въ стаята има картини, украшения, вниманието му се отклонява отъ тѣхъ, и той не може да учи добре. Сжщата обстановка се налага и на музикантитѣ: скромна стая, безъ украшения. Който иска да учи, той трѣбва да бжде доволенъ отъ най-простата обстановка. Обстановката трѣбва да бжде проста, но красива. Красота се изисква навсѣкжде въ живота.

Сега, напишете дробитѣ $\frac{1}{2}$ и $\frac{2}{10,000,000}$. Коя отъ дветѣ дроби е по-малка? — Дробьта $\frac{2}{10,000,000}$ е по-малка отъ $\frac{1}{2}$. — Защо? — Защото единицата е раздѣлена на много дребни частици, десетомилионни, отъ които сж взети само две. — Кое е заставило хората да дѣлятъ числата на по-малки отъ тѣхъ? Запримѣръ, трима души трѣбва да раздѣлятъ сто лева помежду си. По колко

лева ще получи всѣки отъ тѣхъ? — По 33 лв. и ще остане единъ левъ. Като раздѣлятъ и последния левъ, всѣки трѣбва да получи по 33 стотинки, но пакъ ще остане една стотинка. Кое е направило хората толкова дребнави, че да дѣлятъ и стотинкитѣ? Защо трѣбва да ги дѣлятъ на дребни частици? Не може ли останалитѣ стотинки да се дадатъ на единъ човѣкъ? Ако претеглите единъ килограмъ жито и преброите зрънцата, ще видите, че тѣ сж на брой около 16,000. Значи, всѣко житно зрънце представлява $\frac{1}{16,000}$ отъ килограма. Обаче, тази $\frac{1}{16,000}$ частъ отъ килограма съдържа всички зрънца въ себе си. — Защо? — Защото тя е получена отъ жива единица, която може да расте и да се намалява. Както числата въ математиката биватъ цѣли и дробни, така и мислитѣ биватъ цѣли и дробни. Следователно, човѣкъ трѣбва да знае всѣка мисль, съ която въ даденъ моментъ си служи, цѣло число ли е, или дробъ. Като изучавате този въпросъ, вие ще знаете, колко време е нужно за дадена мисль, за да се превърне отъ дробъ въ цѣло число. Така може човѣкъ да изчисли, колко време е нужно на дробъта $\frac{1}{16,000}$, за да се превърне въ цѣло число 16,000? За колко време едно житно зрънце ще даде 16,000 зрънца? — За две години. Въ две години има 730 дѣня. Всѣки дѣнь отъ двѣтѣ години е допринесълъ нѣщо отъ себе си за придобиване на 16,000 зрънца. Тѣй щото, ако иска-

те да реализирате една ваша идея въ продължение на две години, вие трѣбва да вземете въ внимание всѣки день. Не само дни-тѣ трѣбва да се използватъ разумно, но и всѣки часъ отъ деня. Ако въ продължение на две години, човѣкъ използва разумно всѣки день и всѣки часъ, той ще реализира идеята си, която желае. Затова, обаче, не се изисква бързане, но постоянство, непреривностъ въ работата.

Съвременнитѣ хора обичатъ работитѣ имъ да се уреждатъ изведнѣжъ, почти безъ усилия. Като не успѣватъ въ нѣщо, тѣ роптаятъ, протестиратъ, искатъ да се наложатъ на природата. Обаче, каквото и да правятъ, въ края на краищата тѣ виждатъ, че нѣщата не ставатъ така, както ги желаятъ. За-примѣръ, нѣкой иска да замине за Варна. Какво по-лесно отъ това? Ще извади 400 лв. отъ джоба си и ще замине. Тръгва той отъ приятель на приятель да иска пари на заемъ, но тѣ нѣматъ да му услужатъ съ цѣлата сума. Единъ му дава 50 лв., другъ — 20 лв. трети — 30 лв. и т. н. Той се принуждава да събира тия пари на части, на всѣкиго да разправя, защо трѣбва да отива въ Варна, кога ще върне паритѣ имъ и т. н. Както виждате, работата не става, както той я желае. Не само това, но ако не изплати задълженията си, споредъ обещанията, които е далъ на приятелитѣ си, природата ще го държи отговоренъ. Природата обича да ба-

лансира взиманията и даванията си: каквото тури отъ едната страна на везнитъ си, да балансира съ това, което е поставила на другата страна. Тя обича да уравниравява силитъ си.

Този законъ се прилага въ живота на всѣки човѣкъ, на всѣко разумно същество. Запримѣръ, нѣкой иска да стане виденъ поетъ или виденъ музикантъ. Знаете ли, колко и какви усилия трѣбва да направи той, докато постигне своето желание? Какъвъ потъ трѣбва да потече отъ челото му, докато той стане виденъ поетъ или музикантъ. Скъпо се плаща за едно голѣмо постижение! При това, този музикантъ развива въ себе си голѣма чувствителностъ, вследствие на което преживява тежки страдания. Излѣзе да свири предъ публика, но чувствува нейното неразположение или разположение къмъ себе си. И тукъ трѣбва да прилага волята си, да преодолѣе тѣзи енергии, за да може да свири добре. Не може ли да се справи съ тѣхъ, той трѣбва да изразходва много вътрешна енергия отъ себе си, да се освободи отъ всичко отрицателно, което се е наслоило върху него. Който иска да придобие нѣщо велико въ себе си, той трѣбва да го изплати съ съответна на него цена. Природата не дава нищо даромъ. Обикновениятъ цигуларъ малко плаща, а гениалниятъ — десетократно. Плащането, за което говоря, не е нищо друго, освенъ страданията, които човѣкъ

преживява на земята. Колкото по-великъ е човѣкъ, толкова повече страда. Природата опредѣля гениалността и величието на хората споредъ страданията, които тѣ понасятъ. Степенъта на страданията опредѣлятъ величието на човѣка. Като дойде нѣкой великъ, гениаленъ човѣкъ на земята, хората започватъ да го товарятъ: тѣ го товарятъ, той носи; увеличаватъ товара му, той пакъ носи. И най-после, като нѣма съ какво повече да го товарятъ, тѣ казватъ: Сега вече можешъ да си вървишъ!

И тъй, страданията откриватъ вътрешния смисълъ на живота. Мнозина мислятъ, че само глупавитѣ хора страдатъ. — Не, само добриятъ, разумниятъ, гениалниятъ, светиятъ човѣкъ страда. Глупавиятъ, обикновениятъ човѣкъ само скърби и се мъчи. Какво нѣщо е страдание, той не знае. Който не разбира смисъла на страданията, той роптае противъ тѣхъ, оплаква се отъ сждбата си, търси виновници за страданията си, иска да ги тури на гърба на другитѣ. Такъвъ човѣкъ минава предъ насъ за обикновенъ, който не е дошълъ още до положение да прояви своята гениалность и разумность. Реши ли човѣкъ въ себе си да носи страданията си съ радостъ и търпение, той проявява вече своята разумность. Не следъ дълго време този човѣкъ ще стане гениаленъ.

Следователно, при сегашнитѣ условия на живота, страданията представятъ единъ

отъ добритѣ методи за развиване на човѣка. Помнете: буритѣ на живота неизбѣжно ще дойдатъ и ще засегнатъ всички хора. При това, ще знаете, че само гениалнитѣ, само високоорганизиранитѣ хора страдатъ. Чрезъ страданията се провѣрява, доколко нервната система на човѣка е добре организирана. Високоорганизираниятъ човѣкъ никога не може да се умопобърка отъ страдания, колкото голѣми и да сж тѣ. Да се умопобърка човѣкъ, да не може да се владѣе, това говори за нѣкакви анормални състояния въ него. Всички аномалии въ живота на човѣка водятъ къмъ умопобъркване. Високоорганизираниятъ човѣкъ не губи присѣствие на духа си. Той притежава велико самообладание. Отъ него лѣха мекота и благородство. Когато нѣкой се ожесточава отъ страданията, той едва е започналъ да се организира. Причината за полудяването на сегашнитѣ хора се крие въ тѣхнитѣ минали сжществувания. Днесъ тѣ се натъкватъ само на нѣкакъвъ поводъ за полудяване, но причината се крие въ тѣхъ. Както малката искра може да причини голѣмъ пожаръ, така и единъ малъкъ поводъ въ живота на човѣка може да причини голѣми катастрофи.

Представете си, че на сто километра разстояние отъ васъ е валѣлъ силенъ дъждъ. Два—три деня следъ това близката рѣка до града ви приижда. — Коя е причината за това? — Силниятъ дъждъ. Той е валѣлъ и

превалѣлъ, но прииждането на рѣката е послѣствие на силния дъждъ. Тя изкоренява дървета, завлича кжщи и т. н. Вие не виждате и не знаете причината за тия нещастия, но се намирате предъ послѣдствията на нѣкаква незнайна за васъ причина. Тѣй щото, болеститѣ, отъ които съвременнитѣ хора страдатъ, не се явяватъ сега. Тѣ криятъ своитѣ зародиши въ човѣка и чакатъ само най-малкия поводъ, за да се проявятъ. Ако вземете яйца отъ орелъ и отъ змия, вие не можете да се произнесете, какви качества се криятъ въ тѣхъ. Обаче, като се излупятъ, вие ще видите орела съ неговитѣ характерни качества и змията—съ нейнитѣ. Качествата на орела и на змията отпосле ли се създадоха? — Не, тѣ бѣха въ яйцата. Достатъчно бѣше да се дадатъ условия на тия яйца, за да се излупятъ такива, каквито ние ги познаваме. Същото може да се каже и за човѣка: всѣка мисль, всѣко чувство, всѣко желание и действие на човѣка не сж нищо друго, освенъ измжтени яйца, които сж чакали да се проявятъ. Тѣхниятъ произходъ се крие нѣкъде въ далечното минало на човѣка.

Като ученици, вие трѣбва да правите разлика между мжчение, скръбъ и страдание. Обикновениятъ човѣкъ се мжчи, а гениалниятъ — страда. Който се мжчи, той се дразни, гнѣви, и въ това положение е подобенъ на мухи, които хапятъ. Когато времето

се разваля, по хоботчетата на мухитѣ се събира повече електричество, и тѣ започватъ силно да хапятъ. Като знаятъ, че човѣкъ е добъръ проводникъ на електричеството, тѣ го хапятъ, за да се освободятъ отъ излишната енергия въ себе си. Когато времето е добро, мухитѣ не хапятъ. Езикътъ на човѣка представя острието, хоботчето на мухата. Когато времето започва да се разваля, т. е. когато човѣкъ се мжчи, на езика му се натрупва повече електричество, отъ което той започва да се дразни и търси начинъ да се освободи. Ако нѣкой го предизвика, той веднага се нахвърля съ езика си върху него, и по този начинъ се освобождава отъ набралото се излишно електричество. Щомъ забележите въ себе си готовностъ да хапете съ езика си, направете следното упражнение: Дѣсната ржка нагоре, силно изопната, а лѣвата — надолу. Бавно клякане, съ допиране на лѣвото колѣно до земята. Съ голѣмо съсрѣдоточаване на мисълта, изговорете думитѣ, отправени къмъ себе си: Готовъ ли си още да говоришъ? После, лѣвата ржка нагоре, а дѣсната — надолу. Бавно клякане, съ допиране на дѣсното колѣно до земята и изговаряне на сжщитѣ думи. Като клекнете и станете нѣколко пжти, мжката и дразненето ви ще изчезнатъ. Чрезъ това упражнение, чрезъ клякане и ставане, чрезъ докосване на ржцетѣ до земята, вие ще прека-

рате електричеството въ земята и ще се освободите отъ него.

И тъй, болеститѣ, мъченията, скърбитѣ въ живота на човѣка иматъ за целъ да възстановятъ неговото нормално състояние. Като имъ дойде нѣкаква болестъ, даже и учени хора, и безбожници изпадатъ въ лѣковѣрие. За да се излѣкуватъ, тѣ започватъ да вѣрватъ на всички: кой каквото ги съветва, тѣ сж готови да изпълняватъ. Безвѣрникътъ лесно става лековѣренъ, но вѣрващиятъ — никога.

За следния пътъ искамъ десетъ ученика да направятъ упражнението, да видятъ, какъвъ резултатъ ще иматъ. Това упражнение внася успокояване въ нервната система. Щомъ се раздразните, веднага направете упражнението. То ще даде по-добри резултати, отколкото инжекциитѣ и лѣкарствата, съ които лѣкаритѣ си служатъ.

Тъй щото, когато се набере много електричество на езика, на носа или на ржцетѣ ви, правете упражнението по три пъти наредъ. По този начинъ, именно, ще се освободите отъ излишната енергия въ организма си.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бжди!“

✱

23. Лекция отъ Учителя, държана
на 18 априлъ, 1926 г. София.

РАБОТА ВЪ СЪЗНАНИЕТО.

„В ѣренъ, истиненъ, чистъ и
благъ всѣкога бжди!“

Размишление.

Чете се темата: „Произходъ на синия
цвѣтъ на окото“.

Упражнение. Всѣки отъ васъ да си
избере една идея, върху която да се съсрѣ-
доточи за петъ минути.

Сега, като изучавате почерка на хората,
виждате голѣмо разнообразие, което същес-
твува между тѣхъ. Нѣкои започватъ писма-
та си спокойно, съ едри букви, щедро напи-
сано, а колкото отиватъ къмъ края, завърш-
ватъ съ дребни, ситни букви. Други пъкъ
обратно: започватъ съ ситни букви, а свърш-
ватъ съ едри. Изобщо, въ началото, когато
започва да пише нѣщо, човѣкъ е внимате-
ленъ, пише красиво, чисто, четливо. Къмъ
края на работата си той е небреженъ, при-
бързанъ — кжде довършилъ думата, кжде
не я довършилъ, нѣкжде изялъ по една—две
букви и т. н. Може ли този човѣкъ да се
оправдава съ нѣмане на време? — Не. За да бж-
де почеркътъ единъ или другъ, причината се
крие въ човѣшкия характеръ. Изобщо, едри-
тѣ букви говорятъ за естествена щедростъ
на човѣка. Когато нѣкой започва съ едъръ

почеркъ, а свършва съ дребенъ, това показва, че той въ началото на живота си е щедъръ, а завършва съ пестене. Други нѣкои започватъ съ пестеливостъ, а свършватъ съ щедростъ. Като пишатъ, нѣкои хора започватъ по права линия, но колкото отиватъ къмъ края, тѣ изкривяватъ реда надолу или нагоре. И това не е случайно явление. На какво се дължи това? Забележете, когато заекътъ се уплаши, започва да бѣга, да криволичи ту нагоре, ту надолу и като му мине страха, той се връща на сжщото мѣсто, отдето е започналъ да бѣга. Сжщото може да се каже и за човѣка: когато престане да се страхува, той се връща на мѣстото, отдето е тръгналъ, т. е. отдето се е отклонилъ. Значи, следъ като слиза надолу, следъ като се качва нагоре, най-после човѣкъ се връща на първото си мѣсто. Когато пише, меланхоличниятъ, обезсърдчениятъ незабелязано изкривява реда надолу. Буквитѣ му сж тънки, едва се забелязватъ. Здравиятъ човѣкъ има устой въ ржката си, затова почеркътъ му е установенъ. Ако искате да знаете, какво е състоянието ви, още съ ставането си сутринъ, начъртайте нѣколко прави, успоредни линии. Колкото линиитѣ сж по-прави, толкова сте по-устойчиви.

Като ученици, вие трѣбва да работите съзнателно върху себе си, да се упражнявате въ всички направления. Природата обича

упражненията. Тя изисква отъ всѣки човѣкъ съзнателна работа.

Задача. За следния пжть искамъ всѣки отъ васъ да начъртае по сто успоредни линии, на разстояние половинъ сантиметъръ една отъ друга. Извършете задачата за петъ дѣня: всѣки дѣнь чъртайте по 20 успоредни линии. При това, отбележете, кой дѣнь кои линии сте чъртали, да сравните състоянията, които сте имали презъ петтѣ дѣня: понеделникъ, вторникъ, сръда и т. н. Посоката на линиитѣ да бѣде отвесна. Като започнете да чъртаете линиитѣ, първо ще се концентрирате и следъ това спокойно, безъ бързане, ще пристѣпите къмъ работа. Ако линиитѣ не излизатъ съвсемъ успоредни, не се смущавайте. Важно е да провѣрите, какво въздействие указватъ тѣ върху психиката ви. Когато сте неразположени духомъ, начъртайте сто отвесни, успоредни линии, и неразположението ви ще изчезне. Така ще калите и волята си. Успореднитѣ линии сж знакъ на разумность. Когато пазите еднакво разстояние между тѣхъ, сжщевременно вие се нагаждате къмъ разуменъ животъ.

Ако почеркътъ на човѣка все повече се изостря, това показва, че той става все по-нервенъ, все по-нетърпеливъ и подозрителенъ. Забележи ли това, той трѣбва да вземе мѣрки, да закржгли почерка си, а заедно съ него да смекчи и характера си. Носътъ на нервнитѣ хора постепенно започва да се

изостря, а това не трѣбва да бжде. Човѣкъ трѣбва да има остъръ, буденъ умъ, но не и остъръ носъ. Казано е въ Писанието: „По плодовѣтъ имъ ще ги познаете“. Това се отнася не само до човѣка, но и до растенията, до плоднитѣ дървета. По формата на ябълката ще познаете, кое дърво е ябълково. По формата на крушата ще познаете и самото дърво. Изобщо, продълговатитѣ плодове представятъ интелигентностъ, а валчеститѣ, кржглитѣ — животъ на чувства. Тѣ наподобяватъ хора съ сангвиниченъ темпераментъ.

Когато буквитѣ на нѣкой човѣкъ въ началото сж дебело написани, а къмъ края ставатъ тънки, това показва, че той е волева, активна натура: започва твърдо, свършва меко. Други пъкъ пишатъ точно обратно: започватъ меко, свършватъ твърдо. Когато нѣкой ученикъ се оплаква, че не може да учи, нека направи опитъ да рисува круши, съ дългнеста, крушообразна форма. Щомъ нарисува една круша, следъ това да нарисува и самото дърво. Още докато рисува крушата, той ще се свърже съ нея и ще почувствува вътрешно успокояване. При каквото положение и да се намира, каквито състояния и да преживява, човѣкъ трѣбва да се свързва съ живата природа, въ всички нейни форми и прояви. Плодоветѣ не сж нищо друго, освенъ съвокупностъ отъ енергии, които функциониратъ въ тия форми.

Следователно, иска ли човѣкъ да развива въ себе си нѣкакво красиво чувство, нека рисува съ цвѣтни моливи различни плодове и цвѣтя: ябълка, круша, слива, роза, карамфилъ и т. н. После, нека прави опити да ги рисува въ въображението си, но така ясно, така живо, че да изпъкнатъ предъ него въ истинската си форма. Природата обича разнообразие. Тя изисква отъ човѣка да работи върху себе си, да развива всички мозъчни центрове. Тѣ трѣбва да бждатъ въ постоянно движение. При това, енергиитѣ въ мозъка трѣбва да се разпредѣлятъ правилно. Случва се, че въ нѣкои центрове приижда повече кръвъ, натрупва се повече енергия и, ако не може да се справи съ нея, човѣкъ заболява. Едно трѣбва да знае човѣкъ, а именно: нищо не става безъ причина. Щомъ знае това, той не трѣбва да се страхува нито отъ заболявания, нито отъ мъчности и страдания. За да заболѣе, човѣкъ трѣбва да е нарушилъ нѣкакъвъ Божественъ законъ. За да не заболява, да не остарява, човѣкъ трѣбва да живѣе нормално, споредъ законитѣ на разумната природа. Докато живѣе нормално, човѣкъ никога не може да заболѣе.

І. Упражнение. Прави, съ свободно спуснати рѣце надолу. Изнасяне на рѣцетѣ напредъ, съ прѣсти, едни срещу други, и длани, обърнати къмъ тѣлото. Въ това положение рѣцетѣ се опиратъ до гърдитѣ.

Описване на кржгове настрана и надолу. Пръститѣ на ржцетѣ едни срещу други, а ржцетѣ се изнасятъ напредъ. Това упражнение се повтаря нѣколко пжти. При описване на първитѣ кржгове настрана, едновременно издигаме дѣсния кракъ настрана. При вторитѣ кржгове изнасяме лѣвия кракъ настрана. Така правимъ упражнението нѣколко пжти, при което се изнася ту дѣсниятъ, ту лѣвиятъ кракъ.

II. Упражнение. Прави. Ржцетѣ описватъ кржгове настрана. Срѣщатъ се съ пръститѣ и съ длани, обѣрнати къмъ гърдитѣ, дето се опиратъ. Ржцетѣ се свалятъ надолу. После описватъ кржгове настрана и т. н. При първото описване на кржгове съ ржцетѣ, повдигаме първо дѣсния кракъ. При второто описване на кржгове, повдигаме лѣвия кракъ и т. н.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бжди!“

✽

24. Лекция отъ Учителя, държана
на 25 априлъ, 1926 г. София.

ВЛИЯНИЕ НА ЦВЪТОВЕТЪ,

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и
благъ всѣкога бѣди!“

Размишление.

Чете се темата: „Защо насѣкомитѣ иматъ
много очи“?

Чете се резюме на темитѣ: „Произходъ
на синия цвѣтъ на окото“ и „качества на
идеалния човѣкъ“.

Какво е имала предъ видъ природата,
когато е създавала очитѣ? — Къде се полу-
чава образа на предметитѣ въ окото? — Въ
жълтото петно на ретината. Изучавайте
влиянието на цвѣтоветѣ върху очитѣ. Праве-
те опити съ различни цвѣтове, да видите,
какво е влиянието на всѣки цвѣтъ поотдѣл-
но. Запримѣръ, първия день наблюдавайте
влиянието на червения цвѣтъ, втория день
— на портокаловия цвѣтъ и т. н. Същевре-
менно, добре е да проследите влиянието на
различнитѣ цвѣтове презъ различни часове
на деня: сутринъ отъ 4—5, около изгрѣвъ
слънце; отъ 7—8, следъ изгрѣвъ слънце; око-
ло обѣдъ, отъ 11—12 и следъ обѣдъ — отъ
4—5 часа. Добре е за тази цель да си слу-
жите съ стъклена призма. Такава призма,
която разлага слънчевитѣ лъчи, съществува
и въ човѣшкия мозъкъ. Който е развилъ въ

себе си тази призма, той може да се лѣкува съ нея. Ако гърлото ви боли, вие можете да отправите къмъ него портокаловия цвѣтъ. Следъ известно време вие ще почувствувате поне малко подобряване. Човѣкъ може да се ползува не само отъ цвѣтоветѣ на спектъра, но и отъ неговитѣ свѣтлинни лъчи. Ако мозъчната призма на нѣкой човѣкъ не е развита, той може да се лѣкува съ стъклена. Пъкъ и да е развита донѣкжде, за предпочитане е да се ползува отъ стъклена призма, защото мозъчната изисква по-голъмо напрежение на мозъка, по-голъмо концентриране на мисълта. Който не разбира законитѣ, при които може да си служи съ тази призма, той ще се почувствува зле. — Защо? — Защото само въ нѣкои мозъчни центрове нахлува повече кръвъ, а въ други — не става никаква промѣна. Това нееднакво разпредѣляне на кръвъ въ мозъчнитѣ центрове се отразява болезнено върху цѣлия организъмъ. Забелязано е, че при лѣкуване на мозъка, вмѣсто да се подобряватъ, мнозина заболяватъ повече, вследствие прииждане на кръвъ само въ нѣкои центрове, за смѣтка на други, въ които не приижда никакъ кръвъ. Когато мисли, човѣкъ никога не трѣбва да се безпокои. Всѣка мисль, която безпокои човѣка, ограничава чувствата му и прѣчи на неговото кръвообрѣщение. Който много се безпокои, той лесно заболява, лесно може да се парализира.

Когато изгуби богатството си, човѣкъ лесно се парализира. И свещеници, и учени, и лѣкари се парализиратъ все по причина на ограничаване на чувствата.

И тъй, преди да е заболѣлъ още, човѣкъ може да се лѣкува съ цвѣтнитѣ лъчи. Седемтѣ цвѣта представятъ седемъ разумни свѣта, които изпращатъ на земята по единъ цвѣтенъ лъчъ. Седемтѣ цвѣта пъкъ представятъ слънчевия спектъръ. Колкото по-силенъ е цвѣтътъ, толкова по-близо е до насъ свѣтътъ, който изпраща този цвѣтъ. Отъ цвѣтоветѣ на джгата можемъ да познаемъ, къмъ коя областъ се движимъ. Колкото повече се отдалечаваме отъ единъ свѣтъ, толкова повече и цвѣтътъ на този свѣтъ отслабва. Колкото повече се приближаваме къмъ даденъ свѣтъ, толкова и неговиятъ цвѣтъ става по-силенъ. Кой цвѣтъ преобладава на земята? — Зелениятъ цвѣтъ. Всички сжщества на земята сж потопени въ зеления цвѣтъ. Сжщевременно ние сме свързани съ всички планети и слънца, както и съ сжществата, които ги населяватъ. Светещата раса, обаче, представя сжщества, които сж творчески. Тѣ творятъ, съграждатъ вселената. За нашето зрение тѣ сж невидими. Въ бъдеще, когато зрението на хората се развие, тѣ ще виждатъ свѣтлината, която „светещата раса“ носи съ себе си. Тѣ ще виждатъ свѣтлината и на онѣзи звезди, които днесъ не виждатъ. Животнитѣ, запримѣръ, не виждатъ звездитѣ. Тѣ

даже не повдигатъ главитѣ си да погледнатъ нагоре. Понѣкога кучето лае на луната. Защо? — Защото вижда нѣщо. Забелязано е, че кучето никога не лае на неодушевени предмети. Щомъ лае на луната, това показва, че за него тя е одушевенъ предметъ. Въ това отношение кучето се проявява като ясно-видецъ. То вижда нѣщо, което човѣкъ не вижда.

И тъй, започнете ли да изучавате цвѣтоветѣ, запримѣръ, червениятъ цвѣтъ, изучавайте го не само като впечатление, но като символъ, който ви се изпраща отъ единъ разуменъ свѣтъ, да го разгадате. Сжществата, които изпращатъ животъ на земята, изпращатъ червения цвѣтъ, именно, като символъ на животъ. И червениятъ цвѣтъ, отъ своя страна, е съставенъ отъ седемъ цвѣта, съ различна интензивностъ на вибриране и съ различенъ брой вибрации. Човѣкъ, съ добре развито око, може да различава седемъ краски на червения цвѣтъ и разумно да се ползува отъ тѣхъ. Тѣзи краски сж негативни, и трѣбва да се превърнатъ въ положителни. Тѣ представятъ написана книга, която трѣбва да се разгадае. Не се ли разгадае, тя остава като старина, отъ която малцина могатъ да се ползуватъ. Който може да раздѣли седемтѣ краски на червения цвѣтъ една отъ друга и да използва всѣка отъ тѣхъ споредъ нейнитѣ качества, той ще се почувствува напълно ободренъ. Червената

свѣтлина се препоръчва за малокръвни. Ако могатъ правилно да възприематъ праната на червения цвѣтъ, тѣ ще я препратятъ къмъ клетките на своя организъмъ и ще се обновятъ. Хората могатъ да се ползватъ отъ цвѣтнитѣ лъчи за лѣкуване. За да дойде до известни резултати, човѣкъ трѣбва да прави много опити. Направи ли само единъ опитъ, той лесно може да изпадне въ съмнение. Когато се лѣкува, човѣкъ трѣбва да е увѣренъ въ метода, който прилага. Само по този начинъ той може да очаква положителни резултати. Несполучливитѣ опити представятъ спирачки въ живота на човѣка. Тѣ внасятъ въ него съмнение, което нищо не допринася. Когато страдате отъ глаооболие, очеболие, ревматизъмъ, или друга нѣкаква болестъ, правете опити съ цвѣтнитѣ лъчи, да видите, какъ ще се отразятъ върху организма ви. Всѣки самъ трѣбва да дойде до положителни резултати, да види, какво действие ще му укажатъ. Много начини има, по които човѣкъ може да се лѣкува, но лѣкуването съ цвѣтнии лъчи е единъ отъ най-евтинитѣ. Колкото и да е евтинъ този начинъ, човѣкъ все трѣбва да плати нѣщо. Ако доброволно не иска да плаща, природата насила ще го застави да плати. Природата иска да научи човѣка да се жертвува. Тя иска да научи човѣка на щедростъ. Ако той не иска доброволно да упражнява щедростта, природата ще го заста-

ви насила да бжде щедъръ. — Какъ? — Чрезъ болести. Срѣщате единъ гордъ, надмененъ човѣкъ, който се крие отъ хората, защото счита, че не е като тѣхъ. Той се мисли за нѣщо особено. Природата не търпи такива прояви. За нея всички хора представятъ единъ общъ организъмъ. Тя ще застави този човѣкъ да признае всички хора около себе си и да имъ благодари за всичко, въ което тѣ могатъ да му услужатъ. Природата ще му изпрати нѣкаква болестъ и ще го тури на легло. Като дойде лѣкаръ да го лѣкува, на първо мѣсто ще му препоръча млѣко отъ здрава крава. — Какво ще прави този човѣкъ? — Ще прати слугитѣ си да търсятъ млѣкаръ, или овчаръ, който има здрави, доброкачествени крави. Като намѣрятъ такъвъ човѣкъ, ще му платятъ скъпо, само за да се ползватъ отъ млѣкото на неговитѣ крави. Щомъ оздравѣе, гордиятъ ще потърси овчаря и ще му благодари. Така само той ще разбере, че не може да се изолира отъ хората. Всѣки човѣкъ е на мѣстото си и може да ви бжде полезенъ тогава, когато най-малко се надѣвате. Нѣма нѣщо отрицателно въ човѣка, за което природата да не го е наказала. И за най-малката лъжа природата наказва. Нѣкой обича да полъгва, но иска да се изправи, да се освободи отъ този неджгъ. Какво прави природата тогава? — —Щомъ този човѣкъ си позволи да излъже, веднага езикътъ му се изприщва. Щомъ пре-

стане да лъже, пришките изчезватъ. Причината за всички язвички въ стомаха се крие все въ лъжата. Лъжата измѣня химическия съставъ на кръвта и на тъканта на организъма. — Какъ се обяснява тази промѣна въ организъма? — Съ страха. Като излъже, човѣкъ започва да се страхува, а този страхъ произвежда свиване на кръвоноснитѣ съдове, както и на тъканитѣ. Страхливиятъ започва да става подозрителенъ—въ всичко се съмнява. Страхътъ влияе върху човѣшкитѣ мисли, чувства и действия. Подозрителниятъ не вижда нѣщата, както трѣбва, вследствие на което изважда криви заключения за тѣхъ.

Изобщо, природата обича естественитѣ нѣща: естествени мисли, чувства и действия. Тя не обича да поставяме прегради на това, което отначало е наредила. Дойдемъ ли до наредбитѣ и законитѣ на природата, ние трѣбва свещено да ги пазимъ. Никой нѣма право да пристѣпва нейнитѣ прегради. Запримѣръ, аурата на човѣка е естествена преграда. Щомъ е така, никой нѣма право да влиза безъ позволение въ аурата на кого и да е. Дойде ли нѣкой човѣкъ при васъ, той трѣбва да седи 50 — 70 см. на разстояние. Наруши ли това разстояние, приближи ли се много до васъ, той създава дисхармония въ отношенията. Тази дисхармония се дължи на неправилна обмѣна между енергиитѣ на двамата. Който е чувствителенъ, той въз-

присма тази неправилност въ обмѣната и започва да страда. Когато учителят говори на ученицитѣ си, тѣ се натрупватъ около него, приближаватъ главитѣ си единъ до другъ, но тукъ не става неправилна обмѣна. Тукъ нѣма опасностъ отъ какво стълкновение между тѣхъ. — Защо? — Защото мисълта на всички е съсредоточена къмъ единъ общъ предметъ. Обаче, ако двама души, съ две противоречиви мисли, се приближаватъ единъ до другъ на разстояние по-малко отъ 50 см., тѣ се стълкновяватъ. Ауритѣ имъ се преплитатъ, и между тѣхъ става неправилна обмѣна. Щомъ почувствуватъ такава дисхармония, тѣ веднага се отдалечаватъ. Не претъпявайте онази свещена преграда, която природата е поставила.

И тъй, който влѣзе въ областта на разумната природа, той трѣбва да пристъпи къмъ нея съ свещенъ трепетъ и съ благоговѣние. — Не съмъ ли свободенъ да се движа споредъ законитѣ и наредбитѣ на моя тренъ? — Не, влѣзешъ ли въ пжтищата на природата, ще спазвашъ нейнитѣ закони. Тя не обича да прегражда пжтищата ѝ, да поставяте нови прегради. Като не спазватъ законитѣ на разумната природа, хората се стълкновяватъ едни съ други, ожесточаватъ се помежду си и въ края на краищата казватъ: Човѣкъ за човѣка е вълкъ. — Каква философия има въ тази мисълъ? За добрия човѣкъ, обаче, не е така. Той не казва, че чо-

вълкъ за човѣка е вълкъ. Напротивъ, той се ползува отъ силата на вълка. Динамиченъ е вълкътъ. Забелязано е, че въ козината на вълка не се вѣдятъ никакви паразити.

И тъй, учете се сами да се лѣкувате. Който е развилъ чрезмѣрна чувствителность въ себе си, или страда отъ неврастения, нека използва синия цвѣтъ на свѣтлината. Всѣка сутринъ да прави обливания съ синитѣ лъчи на свѣтлината, върху главата, гърдитѣ и стомаха си. Изобщо, добре е човѣкъ да отправя сини, жълти, или портокалови лъчи къмъ онѣзи органи на тѣлото си, въ които чувствува излишна енергия. Понѣкога на нѣкои мѣста въ организма на човѣка става известно подпушване, което създава анормални състояния. Той трѣбва да облива тѣлото си съ сини и жълти лъчи на свѣтлината. Човѣкъ може да приема тѣзи лъчи отъ слънцето. Първоначално той ще си служи съ стъклена призма. Съ помощта на тази призма, човѣкъ може да получи слънчевия спектъръ на стената. Като получи спектѣра, той трѣбва да съсредоточи вниманието си къмъ синия цвѣтъ и да се опита да го възприеме въ себе си. Следъ това нека затвори очитѣ си, да види, може ли сжшиятъ цвѣтъ да се отпечата въ мозъка му. Като прави тѣзи упражнения, той ще може, когато пожелае, да произведе синия, жълтия или кой и да е цвѣтъ въ мозъка си, и да се лѣкува. Когато правите тѣзи опити, въ първо

време ще настане въ съзнанието ви голѣма тъмнина. Следъ известно време, върху мозѣка ви, като върху екранъ, ще блѣсне малка свѣтлинка, както се зазорява на хоризонта. Тази свѣтлина постепенно ще се увеличава, докато се засили толкова, че може да лѣкува. Правете този опитъ по нѣколко пѣти на день, докато придобиете резултатъ. Вие можете да използвате цвѣтнитѣ лѣчи направо отъ слънцето, но трѣбва да знаете, подъ какъвъ жгълъ да отправяте погледа си. Започнете ли да гледате направо въ слънцето, вие ще възприемете такива лѣчи, които ще ви се отразятъ вредно. Когато слънчевата свѣтлина е силна, вие трѣбва да я приемете презъ клепачитѣ си. Тогава тя става приятна и действува лѣковито върху човѣка. Най-лѣковити сѣ слънчевитѣ лѣчи сутринъ, отъ 8—9 часа. Къмъ обѣдъ лѣчитѣ сѣ много силни и не действуватъ добре върху човѣшкия организъмъ. Раннитѣ слънчеви лѣчи действуватъ особено добре върху анемични хора.

Днесъ всички хора говорятъ за свѣтлината, но ако ги поставятъ на изпитъ, едва ли ще могатъ да докажатъ нейното влияние върху човѣка. Това е въпросъ на концентриране, на наблюдение. Човѣкъ трѣбва да прави редъ опити. Всѣки день, презъ различни часове на деня, той трѣбва да се излага на слънце, докато мозъкътъ му привикне на действие то на слънчевитѣ лѣчи. Хората не познаватъ

още, какво нѣщо е слънцето. Тѣ познаватъ донѣкжде само физическата страна на слънцето. За да не се влюбватъ въ слънцето, Мойсей е забранявалъ на еврейския народъ да се кланя на слънцето. Когато отношенията на хората къмъ слънцето станатъ съзнателни, когато привикнатъ на неговитѣ лъчи и могатъ разумно да ги използватъ, тогава слънцето ще имъ покаже истинската красота, която крие въ себе си.

Като правите опити за изучаване влиянието на цвѣтнитѣ лъчи върху мозъка си, стремете се направо да възприемате слънчевитѣ лъчи. Ако опитътъ ви излѣзе сполучливъ, следъ като сте гледали десетъ секунди направо въ слънцето, затворете очитѣ си и вижте, какво ще се яви предъ васъ. Следъ известно време, въ хоризонта на зрението ви ще се яви малка, свѣтла точка, която представя слънцето. Тази точка започва да се движи бързо, ту слиза надолу, ту се качва нагоре, като постепенно се отдалечава и става по-свѣтла, докато приеме човѣшки образъ. Образътъ става все по-свѣтълъ, но постоянно се отдалечава и намалява пакъ до малка, свѣтла точка. Въ това време се спуща една завеса, която отдѣля физическия отъ духовния свѣтъ и предъ васъ наставя голѣма тъмнина. На другия день ще повторите опита. Ако опитътъ излѣзе сполучливъ, предъ нашето зрение ще се яви свѣтлата точка, която ще се превърне въ човѣш-

ки образъ и после, като свѣтла точка, отново ще се скрие. Понѣкога, месеци наредъ можете да правите опита, и всѣкога да излиза несполучливъ. Свѣтлиятъ образъ се явява само тогава, когато човѣкъ се намира при добро и подигнато състояние на духа. Който може да види този свѣтълъ образъ предъ себе си само за единъ моментъ, той така се ободрява и развеселява, че съ дни се намира подъ негово влияние. Той се намира въ положението на Наполеона, когато виждалъ своята звезда. Когато виждалъ своята звезда, Наполеонъ лесно решавалъ задачитъ си. Щомъ изгубвалъ звездата си, той изпадалъ въ мракъ и съмнение.

И тъй, когато около човѣка се явяватъ свѣтли точки, които се движатъ съ голѣма бързина, това показва, че той преживява нѣщо приятно. Ако между свѣтлитѣ точки има и черни, това предсказва на човѣка нѣкакво болезнено състояние. Щомъ свѣтлитѣ точки изчезнатъ, а останатъ само чернитѣ, човѣкъ заболява вече. Чернитѣ точки се виждатъ и съ отворени очи, а свѣтлитѣ — само при затворени очи. Свѣтлитѣ точки не сж нищо друго, освенъ електрически свѣтлинки, малки резервуари на енергия. Цѣлото пространство е пълно съ електричество. Свѣтлитѣ точки, които виждаме въ пространството, сж резултатъ на обмѣната, която става между материята и електрическата енергия. Свѣтлитѣ точки, които сж много ярки,

иматъ материаленъ или полуматериаленъ характеръ, когато цвѣтнитѣ — се отнасятъ къмъ областъ, вънъ отъ материалния свѣтъ. Тѣ не съществуватъ въ пространството, нито могатъ да се видятъ съ просто око, или съ микроскопъ. Обаче, тѣ съществуватъ въ субективното схващане на човѣка.

Следователно, за да се помогне до тия знания, човѣкъ трѣбва да работи върху себе си, да се повдигне. Въ пѣтя на своето повдигане, въ пѣтя на придобиване на положителни знания, човѣкъ се натѣква на редъ препятствия. Природата е турила на пѣтя на човѣка много прегради, голѣми и малки, съ които той самъ трѣбва да се справя. На всѣки, който иска да мине презъ тѣзи прегради, природата задава въпроса: Готовъ ли си да минешъ презъ тѣзи прегради? Ако си готовъ, мини презъ тѣхъ. Ако не си готовъ, върни се назадъ. Дойдете ли до една отъ свещенитѣ прегради на природата, спрете се и се запитайте: Готовъ ли съмъ да мина презъ тази преграда, или не? Не е забранено да минавате презъ тѣзи прегради, но първо трѣбва да изпитвате силитѣ си и после да ги минавате. Докато не познавате силитѣ си, не правете никакви опити.

Сега, направете едно просто наблюдение върху себе си само за петъ минути, по три пѣти на день — сутринъ, преди обѣдъ и вечеръ, да видите, какво влияние ще укажатъ върху васъ всички цвѣтни лѣчи на

джгата, като започнете отъ червения и дойдете до виолетовия. При това, следете, какви цвѣтове произвежда изговарянето на думитѣ любовь, мъдрость, истина и др. Любовьта трѣбва да произведе червенъ цвѣтъ, мъдростьта — жълтъ, истината — синь. Ако при изговаряне на тия думи, предъ васъ не изпъкнатъ тѣхнитѣ цвѣтове, това показва, че вие сте изгубили първичния езикъ, на който тия думи сж били изговаряни. Всѣка дума, при изговарянето на която не се произвежда съответствуващъ цвѣтъ, не е естествена, не е първична дума. Въ нея е вложенъ нѣкакъвъ чуждъ елементъ, отъ който тя трѣбва да се освободи. Казватъ за нѣкого, че лицето му е пожълтѣло, станалъ е като светия, придобилъ е голѣма мъдрость. Когато лицето или тѣлото на човѣка пожълтява, това показва, че умствената му енергия се е отбила отъ своя пжть и е слѣзла на физическия свѣтъ. Следователно, умътъ на човѣка трѣбва да зрѣе, да пожълтява, а не тѣлото му. Тѣлото не се нуждае отъ жълтъ цвѣтъ. Всѣка дума, всѣки цвѣтъ трѣбва да бжде на своето мѣсто. Не сж ли на мѣстото си, тѣ не произвеждатъ нужния ефектъ.

„В ѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бжди!“

25. Лекция отъ Учителя, държана
на 2 май, 1926 г. София.

МЪСТО НА ДОБРОДЕТЕЛИТЪ.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и
благъ всѣкога бжди!“

Размишление.

Какъ бихте представили символически доброто? — Въ видъ на плодъ. — Любовта? — Въ видъ на сърдце. Значи, сърдцето е мѣсто, дето постоянно ставатъ втичания и изтичания. — На какво можете да уподобите истината? — На запалена свѣщъ, или на пламъкъ. — Мждростъта? — На единъ добре узрѣлъ плодъ.

За следния пътъ направете опитъ да поставите всички добродетели — любовь, мждростъ, истина, правда, добродетель, милосърдие, кротостъ, въздържание, търпение — на съответно мѣсто въ човѣшкото тѣло. Ще видите, на какво можете да уподобите добродетелитѣ.

Като разглеждате плодоветѣ въ природата, ябълката и крушата, запримѣръ, виждате, че тѣ се различаватъ по форма, по цвѣтъ, по вкусъ и т. н. Какви причини сж създали това различие: външни или вътрешни? Ако изследвате соковетѣ на ябълката и на крушата, ще видите, че въ химическо отношение тѣ се различаватъ едни отъ други. Образоването на соковетѣ е умственъ процесъ. Зна-

чи, ябълката и крушата се различават и въ умствено отношение. Изобщо, дето се извършва химически процесъ, тамъ има разуменъ животъ. Горната частъ на крушата обикновено е заострена, а ябълката е валчеста. Има ябълки, на които горната или долната частъ понѣкога е заострена, но изобщо, ябълката е валчеста. Обаче, отъ формата на ябълката или на крушата не може да се сѣди за направлението на соковетъ, дали текатъ надолу или нагоре.

Като изучавате естественитѣ науки, можете да се спрете върху следния въпросъ: Защо листата на тополата не окапватъ всѣка есенъ по единъ и сѣщъ начинъ? Който е наблюдавалъ това явление, той е забелязалъ, че нѣкоя есенъ листата на тополата окапватъ първо горе и въ срѣдата, а по-късно, къмъ края на есенъта — въ долната частъ. Друга есенъ се забелязва точио обратното: първо окапватъ долнитѣ листа, а после горнитѣ. Нѣкога пъкъ окапватъ срѣднитѣ листа, а после останалитѣ. По това явление сѣдятъ за зимата, кога ще бѣде най-студена: въ началото, въ срѣдата или въ края. Това показва, че дървото е чувствително и може да предскаже, кога ще бѣде най-студена зимата: въ началото, въ срѣдата, или въ края си.

Ученитѣ сж наблюдавали следното явление въ живота на растенията: Като посадятъ едно дърво при нѣкой сипеи, изложенъ на

слънце, следъ време отъ коренитѣ на това дърво започватъ да излизатъ клончета. Това се дължи на особенъ родъ спещи пжпки, при коренитѣ, които, при дадени условия, могатъ да се развиватъ въ клончета, а при други—въ стъбла. Този законъ се отнася и до човѣка. Запримѣръ, ако на човѣка се отнематъ духовнитѣ елементи и се замѣстятъ съ материалистически, той ще се превърне въ коренъ, т. е. ще стане материалистъ. Въ него ще се развие симпатичната нервна система за смѣтка на умствената. Това е забелязано въ българитѣ. Срѣщате нѣкой селянинъ сухъ, слабъ като чирозъ. Следъ време селянитѣ го избиратъ за кметъ на селото си.—Какво става съ този човѣкъ?—Не се минава много време, година или две най-много, той надебелява, развива благоутробие и всѣкаква сухота изчезва. — На какво се дължи това надебеляване? — На развиване на симпатичната нервна система. Въ симпатичната нервна система се криятъ коренитѣ на живота. Щомъ се дадатъ условия на коренитѣ да се развиятъ, човѣкъ надебелява. Отнемете ли богатствата на човѣка, той започва да мисли и отслабва. Слабиятъ, сухиятъ човѣкъ повече мисли, а пълниятъ — повече чувствува. Философитѣ, критицитѣ сж повече слаби, сухи хора. Тѣ мислятъ много. Значи, ако човѣкъ се постави при благоприятни условия за развиване на своя умъ, той ще има добре развито тѣло. Въ това отноше-

ние свѣтлитѣ идеи играятъ роля на невидимо слънце. Тѣ упражняватъ влияние върху развитието на мозъчната система. Тѣ внасятъ повече свѣтлина въ ума, а съ това подобряватъ културата не само на отдѣлния човѣкъ, но и на цѣлъ народъ. Този народъ минава за идеенъ. Когато единъ народъ стане безидеенъ, това показва, че мусж дадени добри условия за развиване на коренитѣ на неговия животъ, т. е. на симпатичната нервна система. Този народъ става материалистъ и въ него се развива съответна култура.

Ако отидете въ Америка, ще видите, че въ американцитѣ е силно развита мозъчната система, вследствие на което тѣ сж повече сухи, слаби хора. Обаче, какъ ще си обясните факта, че между американцитѣ, именно, които сж много енергиченъ и здравъ народъ, има толкова много неврастеници, колкото въ никой другъ народъ? Това явление може да се обясни като нѣкаква предпазителна мѣрка отъ страна на разумната природа. Понеже американцитѣ сж склонни къмъ материализъмъ, затова симпатичната нервна система въ тѣхъ постоянно се атакува, да не би мозъчната енергия да слѣзе долу, въ стомаха, и да благоприятствува за развиване на материализма. По този изкуственъ начинъ природата тонира нервната система на американцитѣ. Американецътъ изпива по една—две голѣми чаши горещо кафе, и веднага следъ това изяжда една голѣма порция ле-

дено. Така той разваля зжбитѣ си, разстройва стомашната си система. Това е кривъ начинъ на хранене, но за да го предпази отъ материализъма, отъ чрезмѣрно развиване на симпатичната нервна система, природата го е оставила да живѣе временно съ това заблуждение. Днесъ американцитѣ усилено работятъ именно, въ това направление, какъ да се освободятъ отъ неврастенията.

Не само американцитѣ иматъ страдания, но всички съвременни хора сж изложени на страдания. Всички хора търсятъ начинъ да се освободятъ отъ страданията. Тѣ не подозиратъ, че страданията сж благо за тѣхъ. Ако съвременнитѣ хора не страдаха, тѣ щѣха да бждатъ крайни материалисти, и въ това отношение, между тѣхъ и млѣкопитаещитѣ почти нѣмаше да има разлика. Каква култура можете да очаквате отъ човѣкъ, който има пълни хамбари съ жито, пълни складове съ вина, съ храни и т. н.? Този човѣкъ не мисли за нищо друго, освенъ за ядене и за пиене. Какъвъ смисълъ има такъвъ животъ? За материалиста по-добъръ животъ отъ този нѣма. На другата страна на живота пѣкъ срѣщате единъ сухъ, слабъ човѣкъ, който по цѣлъ день чете и размишлява. Той яде сухъ хлѣбецъ, но и на това е доволенъ. Понѣкога и той мечтае за богатъ животъ, но не само, че не му се дава, но му се взима и това, което има. Ако му се даде това, което иска, той ще се превърне

на коренъ, ще стане голѣмъ материалистъ. Разумната природа му казва: Понеже богатиятъ е взелъ всички материални блага и се е превърналъ на коренъ, за тебе оставатъ духовнитѣ и умственитѣ блага. Ти трѣбва да се превърнешъ на клонъ. Той ще живѣе въ коренитѣ на живота, а ти — въ клонетѣ.

Това сж крайности въ живота, съ които природата си служи въ рѣдки случаи, за разрешаване на известни въпроси. Обаче, разумниятъ човѣкъ не живѣе въ крайности. Той уравновесява енергиитѣ, които текатъ въ коренитѣ и въ клонетѣ на неговия организъмъ. Щомъ соковетѣ въ неговия организъмъ текатъ правилно, той се развива нормално. Щомъ става въпросъ за страдания, човѣкъ трѣбва да различава, кои сж необходими и кои — ненужни. Има страдания въ живота, презъ които човѣкъ неизбѣжно трѣбва да мине. Тѣ сж предвидени отъ самата природа. Разумнитѣ страдания представятъ необходимата тежестъ въ параходъ, или въ лодка, когато плуватъ по водитѣ на моретата или океанитѣ. За да може една лодка, или единъ параходъ да плува по водата, на дъното си той непременно трѣбва да има известна тежестъ. Тежестъта уравновесява движението на парахода. Безъ тежестъ параходътъ не може да се държи въ равновесие. Следователно, страданията не сж нищо друго, освенъ тежестъ, т. е. баластъ, който държи въ равновесие силитѣ на човѣшкия

организъмъ. Ако тежестта е необходима, за да държи парахода въ равновесие, това не значи, че той трѣбва да се претовари. Всѣки параходъ трѣбва да се товари само толкова, колкото може да издържа. Така натоваренъ, параходътъ ще плтува отъ пристанище на пристанище: ще стоваря една стока и ще товари друга. Когато параходътъ не се движи на повърхнината на водата, а само до известна степенъ е потъналъ въ водата, това показва, че той е много натоваренъ. Щомъ стигне до пристанището и се разтовари, той олеква и плува по повърхността на водата. Сжщото може да се каже и за човѣка. Има моменти въ живота на човѣка, когато той се чувствува много натоваренъ. Той казва: Голѣми страдания имамъ. — Какво трѣбва да направи тогава? — Да отиде на пристанището, да се разтовари малко, докато му олекне. Обаче, влѣзе ли въ бурното море, той веднага трѣбва да се натовари, да пази равновесие всрѣдъ буритѣ на живота.

Сега, кои страдания наричате голѣми? Ако нѣма кжща, служба или нѣщо материално, човѣкъ не може да каже, че има голѣми страдания? Човѣкъ е богатъ, не само когато има материални приходи, но и когато може да диша и да издиша. Какво по-голѣмо богатство, или какъвъ по-голѣмъ приходъ може да иска човѣкъ отъ дишането и издишането? Който може да диша правилно, да

мисли правилно и да яде правилно, той е придобил голѣми блага въ живота. Той има условия човѣкъ да стане. Не диша ли правилно, не яде ли правилно и не мисли ли правилно, той нѣма условия човѣкъ да стане. Ако младото поколѣние работи въ това направление, да диша, да мисли и да яде правилно, то ще разполага съ единъ плюсъ въ бъдещето си. Не работи ли, въ бъдещия животъ то ще носи редъ минуси. Минуситѣ се пишатъ съ чъртички, които въ български езикъ наричатъ тирета. Има писатели, които много си служатъ съ тирета. Тѣзи тирета не сж нищо друго, освенъ минуси въ тѣхния животъ. Минуситѣ въ живота на човѣка говорятъ за единъ неразумно прекаранъ животъ. Нѣкои писатели, учени хора си служатъ съ многоточие. Многоточието означава недоизказани мисли. Нѣкой започва да пише: Азъ... мога... — Какво може този човѣкъ? — Ако е уменъ, той отъ всичко се учи. Който не е уменъ, чрезъ многоточието той изказва известно съмнение. Въ сжщностъ, какво означаватъ недоизказанитѣ работи? Какво означава многоточието? Който си служи съ многоточие, той е многоцентровъ човѣкъ. Какво можете да очаквате отъ човѣкъ, който има много центрове?

Сегашниятъ животъ на хората не е нищо друго, освенъ непрекъснатата верига отъ изпити. Днесъ всички хора държатъ матура. Нѣкои казватъ: Какъ ли ще преживѣемъ?

— Нѣма какво да мислите за преживяването си. Вие държите матура. Следователно, или ще издържите матурата, или ще ви скжсатъ. Ако ви скжсатъ, ще умрете, а това показва, че имате душа. Ако издържите, ще оживѣете, а това показва, че имате духъ. Съ други думи казано: смъртъта настѣпва като резултатъ на анормалнитѣ чувства въ човѣка. Когато чувствата въ човѣка взиматъ връхъ надъ мислитѣ, той преждевременно умира. Когато човѣкъ мисли само за ядене и за пиене, когато преяжда, той преждевременно умира. Ако човѣкъ живѣе разумно, той може да достигне 100—120 годишна възраст. Изкуство е човѣкъ да издържа на външни противодействия, на външни мжнотии и изпитания. Запримѣрь, срѣщате единъ радостенъ, веселъ човѣкъ. Ако му кажете, че е профанъ, голѣмъ невежа, той веднага се измѣня. Тѣзи думи го спъватъ. Какво означава думата профанъ? Англичанитѣ употрѣбаватъ думата „профейнъ“ въ смисълъ на свѣтски човѣкъ, на когото не може да се разчита. Думата „невежа“ пъкъ означава незнаещъ човѣкъ. Човѣкъ трѣбва да дойде до такова положение, че каквито и колкото обидни думи да му кажатъ, така да ги приеме, като че не се отнасятъ до него. Отивате при единъ човѣкъ и му казвате, че е заразенъ отъ туберкулоза. Той веднага поблѣднява, уплашва се и започва да плаче. — Какво страшно има въ тия думи? Той не знае ли, че рано или къ-

сно, все трѣбва да умре? — Поне да си поживѣе човѣкъ. — Какво ще създаде, ако живѣе по-дълго време на земята? — Все ще създаде нѣщо. Ето, четири години вече, какъ изучавате окултната наука. Какво особено създадохте? Нѣкой отъ васъ казва: Да стана министъръ въ България, азъ зная, какво ще направя. — И това е възможно. Всѣки може да стане министъръ, но важно е, какво ще направи като министъръ. Ако нѣкой неговъ приятелъ го посети, той ще му каже да дойде другъ пжтъ. Докато нѣма властъ, човѣкъ много обещава, но щомъ получи властъ, той се повлиява отъ окръжаващата срѣда и постѣпва по другъ начинъ. Човѣкъ трѣбва да бжде доблестенъ, разуменъ, да знае, какъ да постѣпва.

Представете си, че единъ богатъ, но добъръ господаръ дава всѣки день на слугата си по единъ килограмъ хлѣбъ и десетъ лева да ги носи на една бедна вдовица. Слугата занася хлѣба, но паритѣ задържа за себе си. Господарѣтъ се интересува за положението на бедната вдовица и често пита слугата си за нея. Слугата казва, че бедната вдовица е добре. На края на годината положението на слугата се подобрява, но това на вдовицата се влошава. Ако господарѣтъ провѣри, какъ слугата е изпълнилъ възложената му отъ него работа, какво ще излѣзе? Какво е придобилъ слугата съ задържане на паритѣ за себе си? — Не само че нищо не

е придобилъ, но много нѣща е изгубилъ. Краятъ на нѣщата е важенъ, а не началото. При създаване на човѣка има единъ моментъ, когато той напълно се оформява. Този моментъ е най-важенъ. Той е моментътъ, когато се завършва създаването на дихателната система. Въ този моментъ ангелъ слиза отъ небето, драсва клечка кибритъ и запалва огъня — животътъ на човѣка се проявява. До това време всички системи въ човѣка сж приготвени, чакатъ само запалване на клечката кибритъ, за да се прояви действителността на дихателната система. Въ този моментъ детето излиза отъ утробата на майка си и заплаква. Плачътъ се придружава съ първата вдишка. Детето започва вече да диша и да издиша. Докато е въ утробата на майка си, детето се мжчи. Щомъ излѣзе вънъ отъ утробата, то започва да плаче. Плачътъ показва, че свѣщъта е запалена.

Следователно, ще знаете, че реализирането на дадена добродетель е свързано съ голѣми мъчности. Всѣка добродетель представя единъ организъмъ, който постепенно расте и се развива, докато се прояви дихателната система. Щомъ дихателната система се прояви, човѣкъ ражда една идея, която започва да свѣти. Свѣтлината ѝ показва, че тя е вече запалена, т. е. родена. Да родишъ една добродетель, т. е. да я проявишъ, това показва, че връзката между човѣшката душа и Бога е правилна. Сжщо така и връзката

между мислитѣ, чувствата и действията на човѣка е правилна. И тогава, който срѣща препятствия въ живота си, той трѣбва да знае, че причината на това не седи въ неговата сждба, но въ неговата неразумностъ. Сждбата, както и разумната природа, сж всѣкога добре разположени къмъ всички живи същества по лицето на земята.

Съвременнитѣ хора обичатъ да си помагатъ, но не знаятъ какъ. Когато даватъ пари на нѣкоя бедна, но честолюбива жена, тя се обижда. Какъ да ѝ помогнатъ, безъ да я обидятъ? Тѣ виждатъ, че всѣки човѣкъ има свои характерни чѣрти, които трѣбва да познаватъ, да знаятъ, какъ да се отнасятъ съ него. Така трѣбва да му се помогне, че да не се засегне достоинството му. Споредъ мене, правилниятъ начинъ на даване парична помощъ на хората седи въ следното: Ти, който помагашъ, трѣбва да имашъ една каса, пълна съ злато. Ако искашъ да помогнешъ на нѣкого, ще му пратишъ по пощата ключа отъ касата си съ бележка, да вземе ключа, да отвори касата, която се намира на еднкоя си улица и еди—кой си номеръ на къщата, да вземе, колкото пари му сж нужни, и да върне ключа на опредѣления номеръ. Когато се улесни, следъ година или повече, той трѣбва да върне паритѣ назадъ. По този начинъ много хора ще могатъ да се ползватъ отъ касата, безъ да се накърни тѣхното честолюбие. Рекатъ ли само да взи-

матъ, безъ да връщатъ, въ скоро време касата ще се изпразни. Мнозина казватъ, че богатата сж общи за всички и очакватъ на другитѣ хора, отъ тѣхъ да получаватъ, а тѣ нищо да не даватъ. Това не е естествено положение. Правилно, нормално положение е, когато всички взиматъ и даватъ. Това е правилна обмѣна между хората. Който мисли само да взима, безъ да дава, той пакости самъ на себе си. Той проектира тази мисълъ въ пространството и по този начинъ заразява хората съ нея. Обаче, ако дава и съзнава, че трѣбва да се дава, той проектира тази положителна мисълъ въ пространството и помага за развиване на щедростта между хората. Ако хората само взиматъ пари отъ касата, а нищо не даватъ, въ скоро време касата ще се изпразни.

Това е материалната страна на въпроса за взаимопомощъ между хората. При днешнитѣ условия на отношения, хората сж изработили доста добри методи за взаимоподпомагане. При това, всѣки помага споредъ онова, което е изработилъ въ себе си, споредъ своя характеръ. Методитѣ, съ които свѣтътъ си служи, сж доста добри. Много примѣри има изъ живота, които опредѣлятъ характера на човѣка. Единъ беденъ човѣкъ проси отъ двама души: първиятъ отъ тѣхъ е религиозенъ, вѣрващъ човѣкъ; вториятъ не вѣрва въ Бога. И двамата, обаче, сж богати. Първиятъ не дава помощъ на сиромаша, а

вториятъ—дава. Просекътъ се обръща къмъ последния и го пита: Господине, кога да върна паритѣ? — Когато можешъ. Какво показва това? — Това показва, че вѣруето не определя характера на човѣка. Има свѣтски хора, безвѣрници, които сж по-щедри, по-благородни отъ вѣрващитѣ. Значи, въ човѣка живѣятъ два Бога: външенъ и вътрешенъ. Вътрешниятъ Богъ създава естествени отношения между хората. Естественитѣ отношения между хората иматъ за основа любовта, истината. Дойде ли нѣкой при васъ да иска нѣщо, нито той мисли да ви излъже, нито вие него. Обаче, има и изкуствени отношения между хората, които трѣбва да се избѣгватъ. Отива единъ човѣкъ при другъ и мисли, че той нѣма да се отнесе добре съ него. Ако той вѣрва, че Богъ живѣе въ човѣка, този човѣкъ ще се отнесе къмъ него така, както Богъ постѣпва.

И тъй, смисълътъ на живота седи въ взаимопомощъ, въ взаимно помагане. Законътъ за взаимопомощта гласи: Никаква връзка не може да съществува между хората, докато тѣ не сж проникнати отъ силно желание взаимно да си помагатъ. Между клеткитѣ на организмитѣ съществува едно сплотяване, съ цель взаимно да си помагатъ. Въ това взаимно помагане се заключава благо на цѣлия организъмъ. Когато клеткитѣ се индивидуализиратъ, и всѣка отъ тѣхъ започне да мисли и да живѣе за себе си, на-

става смъртъ за цѣлия организъмъ. Щомъ организъмътъ умре, тѣ се разпрѣсватъ изъ пространството. Следъ време тѣ започватъ да тѣжатъ едни за други, отново се събиратъ и заживяватъ заедно. Законътъ за взаимопомощта трѣбва да съществува въ всички общества. Тѣ трѣбва да съставятъ единъ общъ, житенъ класъ, да иматъ желание да си помагатъ взаимно по мисълъ, по чувства и материално.

Сега, като говоря за доброто, нека напишемъ тази дума на нѣколко езика:

добро (на български).

good (на английски).

gut (на нѣмски).

bien (на френски).

buona (на италиански).

Каква е разликата въ доброто на различнитѣ народи? Когато българинътъ пише думата „добро“, той иска да каже, че всѣко нѣщо въ живота трѣбва да има корени (д), но трѣбва да има и клоне (б). Когато узрѣе, плодътъ трѣбва да се хване съ ржка (р) и да се изяде. Буквата „р“ е силна. Тя показва, че българинътъ иска да придобие доброто чрезъ насилие. Тази буква препятствува на българина въ доброто. Въ думата „радостъ“, буквата „а“ смекчава силата на буквата „р“. Въ думата „good“ се вижда разумността, интелигентността на англичанина. Той казва: Всѣко растене трѣбва да започва отъ коренитѣ. Когато плодътъ узрѣе,

азъ ще имамъ грижа да го поставя въ хамбара. Българинътъ казва, че растенето трѣбва да започне отъ клонетѣ. Въ това седи психологическото различие между българина и англичанина. Българинътъ вѣрва въ щастieto, а англичанинътъ — въ работата. Той казва: Човѣкъ трѣбва да работи. Времето е пари. Като работи, човѣкъ може да печели.

Да се върнемъ къмъ въпроса за страданията. Несгодитѣ, страданията представятъ малкъ баластъ въ самия животъ, който внася стимулъ въ човѣка. За да уякне, човѣшкиятъ духъ се нуждае отъ външни препятствия. Чрезъ външни препятствия или изненади, хората могатъ и да се лѣкуватъ. Запримѣръ, българитѣ лѣкуватъ треската чрезъ уплаха. Върви единъ трескавъ човѣкъ по пята, трепери отъ студъ — тресе го. Въ това време отъ нѣкой прозорецъ изливатъ върху него единъ котелъ студена вода. Болниятъ се стрѣска и веднага оздравява — треската го напуска. Хората сж възприели този методъ отъ природата. Запримѣръ, за да освободи човѣка отъ едно зло, природата му изпраща друго зло, по-голѣмо отъ първото. Като се намѣри въ това положение, човѣкъ веднага се примирява съ живота. И тогава той казва: „Ела зло, че безъ тебе е по-зле“. Не е въпросъ по този начинъ да се лѣкува човѣкъ, нито по този начинъ да се справя съ мъжнотиитѣ въ живота. Човѣкъ трѣбва да

има една основна идея въ живота си, която отъ нищо да не се разколебава. Тя трѣбва да бжде канара въ неговия животъ.

Сега на всички ви препоръчвамъ следното: всѣки отъ васъ да си избере нѣкакво изкуство, или занаятъ, но да го усвои въ съвършенство. При всички случаи въ живота си, той трѣбва да разчита на това изкуство. Започнете да изучавате различни занаяти: обушарство, шивачество, плетачество, градинарство и т. н. Други пъкъ нека изучаватъ лѣчебнитѣ свойства на билкитѣ. Сжщо така изучавайте признацитѣ, по които да познавате промѣната на времето: кога ще бжде топло или студено, дали ще вали дъждъ или не. Като научите тази частъ отъ метеорологията, тръгнете по селата да улеснявате селянитѣ: ще имъ кажете, дали зимата ще бжде студена или не, какво сѣно трѣбва да употребяватъ за овцетѣ си и т. н. Изобщо, вие трѣбва да имате такъвъ занаятъ, или такова изкуство, съ което да си пробивате пътъ навсѣкжде.

Упражнението, което ви дадохъ миналата седмица, за цвѣтоветѣ на свѣтлината, ще го продължите още една седмица. Всѣки день ще изучавате по единъ цвѣтъ отъ спектъра. Следете, кои цвѣтове презъ кои часове на деня преобладаватъ. Това е работа за васъ. Червениятъ цвѣтъ, запримѣръ, действува върху аурата на човѣка, прави го активенъ. Портокаловиятъ цвѣтъ дей-

ствува върху личния животъ на човѣка, прави го голѣмъ индивидуалистъ. Жълтиятъ цвѣтъ дава просторъ и успокояване на ума. Колкото повече навлизате въ тъмнитѣ цвѣтове, напримѣръ, тъмносиниятъ, вие усѣщате тѣга, скръбъ въ душата си. Свѣтлитѣ цвѣтове — ясносиниятъ, ясножълтиятъ действуватъ успокоително върху нервната система. Синиятъ цвѣтъ е срѣда за духовния животъ на човѣка. Зелениятъ цвѣтъ регулира магнетичнитѣ и електричнитѣ течения въ човѣшкия организъмъ. Той е свързанъ съ растенето. Който иска да расте и здравъ да бѣде, той трѣбва да се свързва съ зеления цвѣтъ. Виолетовиятъ цвѣтъ има отношение къмъ волята на човѣка.

Като изучавате влиянието на цвѣтоветѣ, започнете по следния редъ: понеделникъ — червения цвѣтъ, вторникъ — портокаловия, срѣда — жълтия, четвъртъкъ — зеления, петъкъ — ясносиния, сѣбота — тъмносиния, недѣля — виолетовия.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и, благъ всѣкога бѣди!“

•

26. Лекция отъ Учителя, държана
на 9 май, 1926 г. София.

ЗДРАВО МИСЛЕНЕ.

„В ѣренъ, истиненъ, чистъ и
благъ всѣкога бжди!“

Размишление.

Чете се темата: „Мѣсто на добродетелитѣ въ човѣшкото тѣло.“

Чете се резюме на темата: „Защо природата е турила на нѣкои насѣкоми много очи?“

Кой въпросъ ви интересува днесъ?

Нарисувайте една круша, дърво съ единъ плодъ.

Какво предпочитате вие: да ядете круши, или да ги садите? Обаче, може ли човѣкъ да яде круши, преди да ги е сѣлъ? Посаждането винаги предшествува яденето. Това показва, че реализирането на желанията е въ зависимостъ отъ много нѣща, отъ известни закони. Споредъ тѣзи закони, много отъ човѣшкитѣ желания оставатъ непостижими. Единъ отъ тѣзи закони гласи: човѣкъ не може да постигне дадено желание, преди да го е посадилъ. Възъ основа на сѣщия законъ човѣкъ не може да бжде добъръ, преди да е посѣлъ нѣщо въ себе си. Доброто не е нищо друго, освенъ любовь, изразена на физическия свѣтъ. Понеже любовьта не сѣществува на физическия свѣтъ,

затова доброто се явява като нѣщо материализирано. Когато любовта слиза отъ Божествения на физическия свѣтъ, тя се превръща въ добродетель. Когато слиза въ ангелския свѣтъ, любовта се изявява като интелигентностъ, като мъдростъ или като знание. Следователно, човѣкъ не може да яде, докато не е работилъ. Ако нѣкой минава покрай една плодна градина, въ която нищо не е сѣлъ, той нѣма право да яде отъ плодетѣ на тази градина. Щомъ нищо не е сѣлъ, той нѣма право да яде. Художникъ рисува една картина, но докато не я свърши, не дава да се гледа. Имате ли право вие да я гледате, преди той да я изложилъ? — Нѣмате право. Когато художникътъ изложи картината си, всѣки има право да я гледа. Следователно, когато искашъ да вкусишъ отъ плодетѣ на нѣкоя чужда градина, ти трѣбва да се сприятелишъ съ този, който е садилъ дърветата. И тогава яденето на всѣки плодъ, който той ще ти даде, ще бѣде благословение за тебе. Значи, човѣкъ нѣма право да яде круши, или другъ нѣкакъвъ плодъ безъ позволение. Че е така, можете да си отговорите на въпроса: Може ли пеперуда да яде круши? Може ли микроба да пие млѣко? Това показва, че яденето представлява цѣлъ процесъ. Не е безразлично, каква храна употребява човѣкъ. Той трѣбва да яде само такава храна, която може да го ползува. Каква полза може да донесе из-

вестна храна, ако тя само мине и заминe презъ организъма, безъ да остави нѣщо? Ето защо, човѣкъ самъ трѣбва да ограничава ума си отъ известни мисли, сърдцето си отъ известни желанія, които носятъ отрова въ себе си. Има нѣща, отъ които човѣкъ временно поне може да се откаже. Човѣкъ не може да мисли всичко, каквото му дойде на ума. Какво ще стане съ васъ, ако въ стаята, въ която седите, внесе едно шише съ отровенъ газъ? Достатъчно е да помиришете този газъ, за да избѣгате всички навлънъ. Не избѣгате ли, нещастие ви чака. Като знаете това, вие трѣбва да правите изборъ въ своитѣ мисли и желанія. При самовъзпитанието, на човѣка се препоръчва да държи въ ума си здрави, положителни мисли. — Кои мисли сж здрави? — Здрава мисълъ е тази, която носи миръ за душата и свѣтлина за духа. Здравата мисълъ трѣбва да произвежда такава реакция въ човѣка, която да внесе разширяване на съзнанието. Ако човѣкъ е неразположенъ, здравата, добрата мисълъ трѣбва да измѣни състоянието му въ добро.

Представете си, че една майка изпраща детето си за вода, но то отказва да изпълни молбата ѝ. Тогава майка му казва: Иванчо, помисли малко, да видишъ, добре ли постъпвашъ, като не слушашъ. Детето се замисля и следъ малко взима стомната и отива за вода. Последната мисълъ, която измѣня решението му и превръща непослуцанието въ послушание, е добра, здрава мисълъ. Нѣкой студентъ

иска да свърши университетъ, но нѣма срѣдства. Въ обезсъ дчението си, той казва: Нѣма да уча повече! Обаче, единъ отъ професоритѣ го извиква и му казва: Знаешъ ли, че ти се даватъ условия да продължишъ университета? Единъ благодетеленъ човѣкъ предлага една стипендия отъ три хиляди лева месечно за нѣкой беденъ студентъ. Академическиятъ съветъ решава да даде тази помощъ на тебе. Студентътъ се зарадва и казва: Сега ще уча! Коя е добрата мисль въ този случай? Добрата мисль е тази, която се явява въ главата на професора, въ решението на академическия съветъ и въ главата на самия студентъ, защото и на тритѣ мѣста тя съдействува за превръщане на една невъзможность въ възможность.

Какво още може да произведе добрата мисль? Представете си, че срѣщате единъ младъ, но знаменитъ лѣкаръ, който лѣкува болнитѣ много успѣшно. На младия лѣкаръ може да се даде следния съветъ: никога да не говори на болния за болестта му. Щомъ пипне пулса му, както и да го намира, лѣкарътъ трѣбва да се изпълни съ вѣра и надежда въ Бога, че болниятъ ще оздравѣе. Тази положителна мисль на лѣкаря ще се предаде и на болния. Щомъ болниятъ се ободри и обнадееди, оздравяването му е сигурно. Въ таквъ случай, ако болниятъ е трескавъ, лѣкарътъ не трѣбва да му предписва 50 снгр. хининъ, каквато е дозата за възрастния, но да го лѣкува по хомеопатически начинъ.

Тѣй щото, когато лѣкаритѣ и ближнитѣ на болния успѣятъ да събудятъ вѣрата и надеждата на болния, лѣкуването му е сигурно. Това е единъ положителенъ и сигуренъ методъ за лѣкуване. Лѣкарятъ трѣбва да знае, че болеститѣ не сж нищо друго, освенъ резултатъ на натрупване на излишна енергия, излишни вещества въ организъма. Щомъ се освободи отъ излишната енергия, както и отъ излишнитѣ вещества въ организъма си, болниятъ оздравява напълно. Дето се натрупватъ излишни енергии, излишни вещества, тамъ се събиратъ бацили, които сж причина на различни болести. Дето има богатства, тамъ винаги има крадци. Значи, бацилитѣ не сж нищо друго, освенъ крадци и разбойници, които влизатъ въ човѣшкия организъмъ да крадатъ и убиватъ. Като знаятъ това, лѣкаритѣ ги затварятъ въ малки шишенца и приготвяватъ отъ тѣхъ серуми противъ различни болести. Съ тѣзи серуми тѣ правятъ инъекции на болнитѣ и ги лѣкуватъ. Лѣкуването чрезъ инъекции е борба между апаша и апаша, крадци съ крадци. Въ тази борба тѣ едни други се унищожаватъ. Щомъ борбата се свърши въ ущърбъ на крадцитѣ, болниятъ започва да оздравява. Грижата за болия вече се свежда къмъ възстановяване на нормалното състояние на неговия организъмъ.

И тѣй, болеститѣ на съвременнитѣ хора се дължатъ на подпушване на енергиитѣ въ организъма имъ. За да се освободятъ отъ това

подпушване, тѣ се нуждаятъ отъ вѣра. Вѣрата е срѣдство за урегулиране на подпушени-тѣ енергии въ човѣка. Понеже съвременнитѣ хора страдатъ отъ безвѣрие, тѣ могатъ да се лѣкуватъ съ вѣра. Когато човѣкъ заболѣе, първо трѣбва да констатира въ себе си, боленъ ли е, или минава нѣкакво психическо състояние, което временно се отразява върху организма като болезнено състояние. Най-опасното положение за човѣка е, когато вѣрва, че е боленъ, безъ да има нѣкава болестъ, или когато мисли, че е здравъ, а въ сжщностъ е боленъ. Ето защо, човѣкъ трѣбва положително да знае боленъ ли е, или здравъ. Той трѣбва да знае има ли капиталъ въ касата си, или нѣма. Боленъ човѣкъ е онзи, който има излишна енергия въ себе си. Когато енергиитѣ на човѣшкия организмъ иматъ стремежъ къмъ центъра на земята, той заболява. За да се излѣкува, тия енергии трѣбва да се обърнатъ къмъ центъра на слънцето. Единствениятъ методъ за лѣкуване на различнитѣ болести се заключава въ превръщане на енергиитѣ на човѣка отъ низходящи въ възходящи, т. е. да се измѣни посоката на движението имъ отъ центъра на земята къмъ центъра на слънцето. Болеститѣ биватъ физически и сърдечни, безъ да иматъ органически произходъ. Тѣ се дължатъ на натрупване на излишни енергии въ организма. Тѣзи болести сж на нервна почва. Обаче, има и органически болести, които криятъ своя произходъ нѣкъде да-

лечъ, въ миналото на човѣка. Когато нѣкоя болестъ се загнѣзди въ астралното тѣло на човѣка, тя постепенно минава въ мисълта му, а оттамъ и въ физическото тѣло. За да се излѣкува човѣкъ, тази болестъ трѣбва да се махне отъ мисълта му. Когато образътъ на болестта изчезне отъ мисълта на човѣка, едновременно съ това тя изчезва и отъ физическото тѣло. Много отъ болеститѣ на физическото тѣло се явяватъ като послѣствие на нѣкакви заболявания въ астралния и въ умствения свѣтъ на човѣка. Едно горчиво чувство, една противоречива мисълъ причиняватъ физически болести. Щомъ се махне причината на болестта, и самата болестъ изчезва.

Мнозина страдатъ отъ главоболие, отъ очеболие и се лѣкуватъ съ студени компреси. Азъ препоръчвамъ топли компреси вмѣсто студени. Когато страдате отъ главоболие, или очеболие, турете на слѣпитѣ си очи квасъ, прѣсно приготвенъ. Мѣстото намажете съ малко зехтинъ и отгоре турете кваса. Дръжте го на слѣпитѣ очи 10—14 часа. Това можете да правите отъ 3—5 пѣти седмично, споредъ степенята на болката. Квасътъ действува магнетично, затова го препоръчвамъ не само при обикновено главоболие, но и при минингитъ. Когато нѣкое дете заболѣе отъ минингитъ, обрѣснете добре главата му, пригответе прѣсенъ квасъ и го поставете на горната частъ на главата и на слѣпитѣ очи. Като турите нѣколко пѣти наредъ квасъ на главата, детето ще оздравѣе.

Изобщо, ледът не трѣбва да се употребява при никакви случаи на възпаление. Щомъ имате нѣкакво възпаление, служете си всѣкога съ топли компреси, а не съ студени. Студени компреси могатъ да се турятъ само на пълнокрѣвни хора. Квасътъ, млѣчниятъ компресъ сж добри специалитети, които трѣбва да се предпочитатъ предъ студениятъ компреси. Когато лѣкувате нѣкого, презъ всичкото време трѣбва да сте въ молитва, да сте свързани съ Бога. Само по този начинъ лѣкуването ще бжде успѣшно.

И тъй, човѣкъ не може да яде круши, докато не ги е садилъ. Може ли човѣкъ да мисли, преди да е обичалъ? Мисълта ли е дошла по-рано, или любовта? Това значи: кокошката ли е излѣзла по-рано, или яйцето? Божията Любовъ предшествува мисълта на човѣка. Човѣкъ мисли, само когато е обичанъ. Да мисли човѣкъ, това значи да се ползува отъ Божията Любовъ. Когато учи, човѣкъ разбира, че наистина Божията Любовъ действува на физическия свѣтъ. Напредналиятъ въ ученето съзнава, че свѣтътъ е създаденъ за него, да го изучава. Съ други думи казано: човѣкъ е дошълъ на земята да я изучава. Следователно, докато хората не изучатъ земята добре, тѣ не могатъ да се освободятъ отъ нейнитѣ пригрѣдки. До това време тѣ се намиратъ въ положението на онзи младъ турчинъ, който се разговарялъ съ баща си за уловения отъ него разбойникъ. Той казалъ: Татко, хва-

нахъ единъ разбойникъ. — Доведи го при мене. — Не мога. — Защо? — Защото не ме пуща. Както виждамъ, положението на съвременнитъ хора по отношение на земята е сжщото, каквото е положението на младия турчинъ къмъ разбойника. Всички мислятъ, че сж хванали земята, но когато пожелаятъ да се мръднатъ малко, виждатъ, че тя не ги пуща.

Сега, предъ всички хора седи една велика задача за разрешаване. Човѣкъ може да живѣе, както разбира, но той трѣбва да реши задачата си, и то разумно. Ако решите задачата си, както обикновенитъ хора я решаватъ, ще се намѣрите въ положението на човѣкъ, който постоянно влиза и излиза, безъ да придобива нѣщо. Запримѣръ, нѣкой взима билетъ за концертъ. Отива на концерта, но се връща — отлсжилъ се. Втори пътъ пакъ отива — отложилъ се. Така се отлага концертътъ день за день, докато най-после му върнатъ паритъ. — Защо? — Пѣвецътъ се разболѣлъ. Представете си, че на единъ богатъ американецъ дойде идеята да завещае петъ милиона долари на нѣкой беденъ студентъ. Ако се укаже, че този беденъ студентъ е нѣкой отъ васъ, за какво ще употребите тѣзи пари? Сега всички се радватъ, като че действително сте станали наследници на тази голѣма сума. Всѣки отъ васъ си мисли, че може да е той. Въ сжщность, никой не е наследникъ. И да не станете наследникъ на този голѣмъ богаташъ, все ще ви бжде приятно да се говори по този въпросъ.

Единъ турчинъ отишълъ въ Цариградъ по работа. Като се върналъ оттамъ, ходжата го запиталъ: Какво ново има въ Цариградъ? — Последната новина е за тебе. Тамъ се говори, че ще те направятъ шейхъ-юлъ-ислямъ. — Не говори такива работи! Следъ нѣколко дня ходжата срещналъ сѣщия турчинъ и му казалъ: Я разправи пакъ, какво се говори въ Цариградъ за мене! Ходжата знае, че това не е вѣрно, но все му се иска да чуе нѣщо приятно за себе си. Сега и вие знаете, че нѣма да получите петъ милиона долари, но ви е приятно да слушате. Мисълта за петтѣ милиона долари весели всички. Единъ познатъ разправялъ, че ако спечели милионъ, щѣлъ да купи два автомобиля: единиятъ щѣлъ да подари на братството, а другиятъ — за себе си. Това показва, че паритѣ сѣ сила, която действува на човѣка. Подъ влияние на мисълта за забогатяване, човѣкъ става веселъ. — Възможно ли е да дойде на ума на нѣкой американецъ да направи нѣкого отъ васъ наследникъ на частъ отъ своето богатство? Въ дадения случай е невъзможно, но сѣщевременно е вѣроятно. Отде знаете, може би още тази вечеръ нѣкой американецъ да изпрати на нѣкого отъ васъ петъ милиона долари. Ако вие сте чувствителни, съ помощта на лескова пръчица ще можете да познаете, кѣде има заровени пари на Балканския полуостровъ. Голѣми богатства има заровени въ земята. Нѣкои отъ тѣхъ сѣ останали още отъ турско и

отъ римско време. Съ помощта на лескова пръчица човѣкъ може да открие мѣстата, дето има заровено злато, но той трѣбва да работи върху себе си. Когато развие нужната чувствителностъ, и безъ тази пръчица той ще може да открива богатства въ земята. При това положение, той носи пръчицата въ себе си, като вътрешна сила. Много време се изисква, докато човѣкъ развие тази сила въ себе си, но и като я развие, той трѣбва да знае, какъ да я контролира. Не я ли контролира, тя ще се превърне въ болезненостъ.

Що се отнася до печелене на пари, това е лесна работа. Мислено, или въ действителностъ, всѣки човѣкъ може да бѣде богатъ. Понеже мисълта за богатството повдига духа на човѣка, добре е, когато не е разположенъ, да си представи, че е получилъ голѣмо богатство отнѣкъде и съ частъ отъ полученитѣ пари си е направилъ голѣмъ палатъ, цѣлъ изработенъ отъ мраморъ, съ красиви градини и шадравани въ тѣхъ, като въ приказкитѣ „Хиляда и една нощъ“. Като прави такива упражнения въ мисълта, въ въображението си, човѣкъ смѣня неразположението си въ разположение. Ще кажете, че това е глупаво нѣщо. — Защо? — Защото било празна работа. — Значи, да мисли и да си представя човѣкъ свѣтли и красиви картини, било глупава работа, а да си представя мрачни картини, не е глупаво. За-

почва нѣкой да си представя, че ще се разболѣе, че ще осиромашее и пада духомъ. — Споредъ мене, това, именно, е глупава работа. Защо трѣбва да си представяте такива работи, когато човѣкъ не е създаденъ нито боленъ, нито сиромашъ? Че се е разболѣлъ, или че е осиромашалъ, причината за това е той самъ. Мързеливиятъ се разболява. Докато човѣкъ е буденъ, докато е активенъ и поддържа деятелността на своитѣ клетки, човѣкъ не може нито да боледува, нито да осиромашава. Потенциално човѣкъ е богатъ, а кинетически — сиромашъ. Какво трѣбва да направи, за да подобри положението си? Той трѣбва да превърне потенциалната си енергия въ кинетическа. Въображението въ човѣка е сила, която може да му помогне въ това превръщане. Нѣкой иска да стане музикантъ. Нека си представи, че има хубава, скъпа цигулка, и всѣки день свири по петъ—шестъ часа. Следъ това излиза на сцената и започва да свири като виденъ музикантъ. По този начинъ мисълта му ще слѣзе на физическия свѣтъ и ще започне да влияе върху музикалното му чувство. Другъ пъкъ иска да стане виденъ писателъ или лѣкаръ. И това може да постигне, като си представи, че пише велики работи, или че лѣкува болести, за които съвременната медицина се указва безпомощна.

Съвременнитѣ хора не успѣватъ въ живота си, понеже се спиратъ само върху

едната страна на живота — отрицателната, мрачната. Животътъ има две страни: положителна и отрицателна. За да има ясна представа за нѣщата, човѣкъ трѣбва да гледа на тѣхъ отъ две страни. Така работи и природата. И тя си служи съ рай и адъ. Кой живѣе въ рая? — Работниятъ, трудещиятъ, способниятъ човѣкъ. — Кой живѣе въ ада? — Мързеливиятъ. Ако мързеливиятъ започне да работи, той влиза въ рая; ако работниятъ престане да работи, той слиза въ ада. Работниятъ всѣкога се радва, а мързеливиятъ — страда, скърби. Следователно, когато се радва, човѣкъ работи; когато скърби, той е станалъ мързеливъ. Между работата и труда има известна разлика. Работата е Божествено нѣщо, а трудътъ — не. Казано е, че човѣкъ се мжчи, ангелътъ се труди, а Богъ работи. Хората често се обезсърдчаватъ и казватъ: За кого ще пѣя, за кого ще пиша, за кого ще живѣя? — За себе си. Пѣй за себе си, пиши за себе си, живѣй за себе си. Заболи ли те глава — самъ се лѣкувай. Стани лѣкаръ на себе си. Щомъ можешъ да правишъ всичко за себе си, ти ще можешъ да правишъ сжщото и за другитѣ. Когато се лѣкува, човѣкъ отъ нищо не трѣбва да се страхува. Казано е въ Писанието: „Страхливитѣ нѣма да влѣзатъ въ Царството Божие“. Силната мисль изпжда всѣкакъвъ страхъ. Човѣкъ съ силна мисль може да влѣзе при болни отъ чума, отъ холера и да излѣзе

здравъ и читавъ. Отъ страхъ човѣкъ може да заболѣе, безъ никакви бацили.

Единъ човѣкъ срещналъ на пѣтя си чумата. Той я запиталъ, кѣде отива. Чумата му казала, че отива въ Багдатъ. — Колко души ще вземешъ? — Хиляда. На връщане отъ Багдатъ, чумата срещнала сѣщия човѣкъ. Той веднага я запиталъ: Свърши ли работата си? — Свършихъ. — Колко души взе? — Двадесетъ хиляди. — Нали каза, че ще вземешъ само хиляда? — Азъ взехъ хиляда души, а деветнадесетъ хиляди умрѣха отъ страхъ. Какво показва този примѣръ? — Че отъ 20 страдания само едно е дадено отъ природата, а 19 — отъ човѣка, отъ неговия страхъ. Наистина, страхътъ причинява редъ болести, страдания, мѣнотии. Значи, $\frac{1}{20}$ отъ страданията на човѣка сѣ дадени отъ природата, а $\frac{19}{20}$ — отъ самия човѣкъ. Както виждате, дробитѣ иматъ приложение въ живота, главно въ процеса на рѣстенето. Издѣнкитѣ на дърветата, разклоняването имъ не сѣ нищо друго, освенъ дроби, получени при раздробяване на цѣлото. Единицата е цѣлото, а клонетѣ и коренитѣ сѣ дробнитѣ части.

Въ Божествения животъ, обаче, нѣма дроби. Тамъ всички числа сѣ цѣли. Дето има страдания, тамъ има дроби. Страданията сѣ отъ хората, а не отъ Бога. Богъ дава условия на човѣка да учи, но ако не може правилно да използува тия условия, той страда. Да живѣемъ, това е дадено отъ Бога. Да

умираме, това е отъ хората. Да сме здрави, това е отъ Бога. Да сме болни, това е отъ хората. Отрицателнитѣ нѣща сж отъ хората, а положителнитѣ — отъ Бога. Обаче, Богъ превръща всичко отрицателно въ положително, въ добро. Той превръща сиромашията въ богатство, невежеството — въ знание. Ако искате да бждете силни, да не се спѣвате въ живота си, дръжте въ ума си положителни мисли за Бога. Желанието на Бога е да бждемъ здрави, умни, силни. Не мислите ли така, каквото и да спечелите, ще го изгубите. Ако сте здрави, ще изгубите здравето си; ако сте богати, ще изгубите богатството си.

Сега, ако нѣкой ви обещае петъ милиона лева, какъ ще се справите съ тѣхъ? Преди още да сте ги получили, вие веднага ще имъ намѣрите мѣсто. И въ края на краищата ще си кажете: Който е обещавалъ, той ще има грижата да ги достави. Ще кажете като Настрадаинъ Ходжа, че който е оставилъ 99 лири, ще остави още една. Единъ день Настрадаинъ Ходжа минавалъ презъ единъ мостъ и понеже ималъ нужда отъ сто лири, въздъхналъ дълбоко и казалъ: Ако нѣкой ми даде сега 99 лири, нѣма да ги взема, щомъ не сж сто. Чулъ го единъ богатъ турчинъ и на другия день, преди да мине Настрадаинъ Ходжа презъ моста, той му оставилъ 99 лири и се скрилъ, да види, какво ще прави. Като видѣлъ паритѣ, Настрадаинъ Ходжа ги взелъ, преброилъ ги и продължилъ пжтя

си. Турчинътъ го настигналъ и го запиталъ: Колко лири намѣри? — 99. Нали каза, че ако не сж сто лири, нѣма да ги вземешъ?—Азъ зная, че който е оставилъ 99 лири, той ще даде още една.

Сега и васъ питамъ: Готови ли сте да вземете петтѣ милиона, които американецътъ се готви да изпрати на нѣкого отъ васъ? Можете ли да се справите съ тѣхъ? И вие, като Настрадаинъ Ходжа, ще кажете, че веднѣжъ Провидението е намислило да ви облагодетелствува, то знае, че вие ще можете правилно да използвате тази сума. Петтѣ милиона представятъ дарбитѣ и способноститѣ, които Богъ е вложилъ въ човѣка.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бжди!“

*

27. Лекция отъ Учителя, държана
на 16 май, 1926 г. София.

СКЛОННОСТИ И РАЗНООБРАЗИЕ.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и
благъ всѣкога бжди“!

Размишление.

Какво се разбира днесъ подъ думата „желание“? За мене е важно да зная вашето схващане, а не това на философитѣ. Въ български езикъ думата „желание“ започва съ буквата „Ж“ — знакъ за материално състояние. Въ формата на тази буква се изразяватъ две противоположни движения, които трѣбва да се постигнатъ. Значи, за да се реализира едно желание, трѣбва да има две течения въ противоположни посоки, които нѣкога ще се срещнатъ. Тѣзи две движения се забелязватъ въ растенията: коренитѣ се движатъ надолу, къмъ центъра на земята, а клонетѣ — нагоре, къмъ центъра на слънцето. Коренитѣ на растенията вървятъ надолу, но същевременно се мѣстятъ, търсятъ влажни мѣста. Това показва, че и растенията се движатъ, не седатъ на едно и също мѣсто. Обаче, това става много бавно. Трѣбва да минатъ стотици години, за да се види, че нѣкое растение се е мръднало малко. Всичко въ живота е въ движение. Посоката на движението е въ зависимостъ отъ теченията, които го предизвикватъ. Не само ра-

стенията, планинитѣ и горитѣ се движатѣ, но и цѣли материци. Забелязано е, че източнитѣ брѣгове на Европа отиватѣ къмъ Азия, снѣшаватѣ се. Такива движения ставатѣ и на човѣшкото лице, благодарение на което и то се мѣни. Ако наблюдава челото, лицето си, човѣкъ ще забележи, че въ продължение само на 10—15 г. тѣ сж претърпѣли известни промѣни, които се дължатѣ на планински течения въ мозъка. Различнитѣ мозъчни центрове представятѣ планински върхове, отдето идатѣ топли и студени течения. Ако мислитѣ на човѣка не сж хармонични, тѣ правятѣ лицето му несиметрично. Като се вгледате въ лицето на човѣка, ще забележите, че то не е съвсемъ симетрично: едната страна на лицето е по-красива отъ другата.

Изобщо, каквито движения ставатѣ въ външната природа, такива ставатѣ и въ мозъка. Въ гѣнкитѣ и възвишенията на мозъка ставатѣ движения, размѣствания, въ резултатѣ на които, въ различнитѣ възрасти на човѣка, се явяватѣ различни идеи. Тази е причината, задето срѣщаме въ живота хора съ различни идеи: философи, музиканти, поети, писатели. Нѣкой се занимава съ философия, но следъ години въ него става известенъ преломъ, и той се предава на поезия, на литература. Благодарение на размѣстванията, които ставатѣ въ мозъка, човѣкъ се стреми къмъ разнообразие. Той не трѣбва да бжде едностранчивъ въ своитѣ идеи. Понеже човѣкъ

е сложно същество, той трѣбва да се проявява въ всички посоки. Еднообразнитѣ мисли и чувства въ човѣка създаватъ редъ страдания. Добре е умътъ на човѣка да бжде насоченъ въ една посока, но когато кръвта се съсрѣдоточава само въ единъ центъръ, явява се разслабване на нервната система. Ето защо, отъ време на време мисълта на човѣка трѣбва да се пренася отъ единъ центъръ къмъ другъ. Съ други думи казано: мисълта на човѣка трѣбва да бжде разнообразна. Мисълта на идейния човѣкъ е разнообразна. Какво означава думата „идеенъ“? Какво означава думата „идея“? — Тази дума е грѣцка и означава образъ. Всички първични образи на феноменалния свѣтъ наричаме идеи. Когато една идея се материализира, тя става идолъ на човѣка.

Какви сж качества на идейния човѣкъ? Поетътъ е идеалистъ, идеенъ човѣкъ. Кой човѣкъ наричаме поетъ? Думата „поетъ“ е славянска. Тя произлиза отъ глагола поя, пѣя. Поетътъ може да пѣе, да говори хармонично. Едно отъ качества на идейния човѣкъ е безкористието. Той свири, пѣе, безъ да очаква нѣщо. Има ли пари или не, това не го интересува. Ако нѣма пари, ходи съ стари, избѣлѣли дрехи, безъ да се смущава. Въ облѣклото си той е скромненъ. Облича се съ вкусъ, но никога съ модерни, съ цепнати дрехи, като фракъ и др. Той не е фанатикъ въ идеитѣ си. Мисълта му е права, но щомъ

разбере, че другъ нѣкой носи нѣкаква възвишена идея, той всѣкога е готовъ да отстъпи. Идеиниятъ човѣкъ различава Божественитѣ мисли отъ човѣшкитѣ и всѣкога имъ дава предимство надъ последнитѣ. Материалистътъ пѣкъ цени времето си и за всѣко нѣщо иска да му се плати. Единъ американецъ се хваща на басъ съ единъ свой другаръ за 500 английски лири, че може да влѣзе при единъ американски милиардеръ и да се разговаря съ него. — Защо се е хваналъ на този басъ? — За да докаже, че въпрѣки скъпото време на американеца, той ще успѣе да влѣзе въ кантората му и да се разговаря съ него. Американецътъ отива при милиардера, подава му картичката си и казва: Искамъ да поговоря малко съ Васъ. — Не мога, времето ми е скъпо. Всѣка моя минута струва 50 английски лири. — Азъ ще ви дамъ сто. — Кажете тогава, какво искате да ви услужа? — Извинете ме, искахъ само да ви видя. Хванахъ се на басъ съ единъ мой приятель, че мога да ви видя и да се разговоря съ васъ. Ето, заповѣдайте 500 английски лири. Милиардерътъ взелъ паритѣ, задържалъ за себе си сто лири и му върналъ останалитѣ 400 лири. Това значи материалистъ човѣкъ. Дотукъ е дошълъ той въ своето развитие. Този човѣкъ не е работилъ върху себе си, да развие своя идеализъмъ. За да бжде идеалистъ, човѣкъ трѣбва да е работилъ редъ поколѣния въ тази об-

ласть. Можете ли да си представите, какъвъ щѣше да бжде свѣтътъ, ако всички хора бѣха идеалисти? Ако хората бѣха само идеалисти, нѣмаше да има никакви тренове, нито параходи, нито кжщи, като сегашнитѣ. Хората щѣха да живѣятъ въ прости шатри, нѣмаше да иматъ никакви съобщения. Съвременната култура се дължи на материалистичитѣ, на хората съ много желанія. Идеалистичитѣ пъкъ нѣма много желанія. Той обича да мечтае.

Какво означава думата „мечтание“? Въ български езикъ тази дума започва съ буквата „М“, която означава, че идеалистичитѣ е мъртавъ за желаніята. Тѣ не го вълнуватъ. Мечтателитѣ търси идеалния пжтъ. Той се качва по високитѣ върхове и слиза въ долините. Той търси просторъ и разширение, но не знае, кжде ще го намѣри. Просторъ има въ материално, въ духовно и въ умствено отношение. Това означава буквата „Е“. Буквата „Ч“ пъкъ представя законъ за оформяване на идеитѣ. Въ буквата „Т“ се криятъ условия за побеждаване на мжнотиитѣ, които човѣкъ срѣща въ живота си на физическия, въ умствения или въ духовния свѣтъ. Често българинѣтъ употребява израза „тюхъ—бре!“ Това значи: какъ така да не ми е дошло на ума това нѣщо? Какъ да не съмъ видѣлъ буквата „Т“? Буквата „А“ означава законъ на еволюция. Буквитѣ „М“ и „А“ иматъ единъ и сжщъ произходъ, само че

„М“ означава смъртъ, ограничаване, а буквата „А“ — излизане отъ мжчнотиитѣ на живота, т. е. мисълъ, разширяване, освобождаване. Дотукъ думата „мечтатель“ означава човѣкъ, който е миналъ презъ нѣколко етапа. После той дохожда до положение да примирява противоположноститѣ въ живота. Най-после дохождаме до буквата „И“ — законъ за побеждаване на мжчнотиитѣ. Буквата „И“ е съставена отъ две линии, които означаватъ радиуси на една вътрешна деятелность. Нѣкои пишатъ буквата „и“ още и чъртичка съ точка — i. Точката означава центъръ на тази деятелность.

Следователно, когато опредѣляме понятието „идеалистъ“, трѣбва да намѣримъ такава дума, която да не включва никакво противоречие въ себе си. Ако си послужимъ съ думата безкористенъ, и тя не съдържа истинското понятие. Ако кажемъ, че идеалистътъ е човѣкъ безъ желанія, и това не го опредѣля. Той има желанія, но не такива, каквито материалистътъ има. Между духовния човѣкъ и идеалиста има известна разлика: идеалистътъ представя външната страна на нѣщата, а духовниятъ — вътрешната. Има три категории идеалисти: първо — идеалистъ, който представя човѣка въ неговитѣ външни прояви. Второ — духовенъ човѣкъ; той представя съдържанието на човѣка. Трето — Божественъ човѣкъ — неговиятъ вътрешенъ произходъ — смисълътъ на човѣка.

Мнозина си задаватъ въпроса: Тръбва ли човѣкъ да има желания? Въ индуската философия е казано: „Убий всѣко желание въ себе си“. Това се отнася до специални случаи, до ученици, които влизатъ въ известни области на живата природа, съ цель да ги изучаватъ. При такива случаи човѣкъ трѣбва да отхвърли известни области желания, т. е. да се отрече отъ тѣхъ. Тѣй щото, когато се казва, че човѣкъ не трѣбва да има желания, това подразбира специални състояния, въ които той се намира. Въ едно отношение желанията на човѣка сж импулсъ, а въ друго — спънка, ограничаване. Въ една басня за магарето се разправя следното. Първоначално магарето било малко животно, като катеричка. То скачало, играло си на свобода, но никой не му обръщалъ внимание. Като виждало другитѣ животни голѣми, внушителни, то започнало да се моли на Бога да му даде по-голѣмъ ръстъ и силенъ гласъ, та отдалечъ да го чуватъ. Най-после молбата му се изпълнила. Магарето придобило по-голѣмъ ръстъ и силенъ гласъ. Отначало хората му се очудвали, но после започнали да се подиграватъ на силния му ревъ и на голѣмитѣ му уши и започнали да го впрѣгатъ на работа, да носи вода. Като се видѣло въ това положение, то казало на всички: Бждете доволни отъ формата и положението, което ви е дадено. Ако искате голѣмъ ръстъ и силенъ гласъ, хората ще

започнатъ да ви се подиграватъ и да ви каратъ да имъ носите вода.

За пѣтела пѣкъ се разправя точно обратното: той ималъ голѣмъ рѣстъ, но не билъ доволенъ отъ него. И той често се молилъ на Господа: Господи, дай ми малкъ рѣстъ, да не работя много, лесно да изкарвамъ прехраната си. Ако рѣстътъ ми е помалкъ, ще употребявамъ малко храна, нѣма да се грижа много за нея, и по този начинъ ще се занимавамъ повече съ пѣние. Богъ задоволилъ молбата и на пѣтела. Ето защо, когато магарето реве, пѣтелтъ пѣе. Пѣтелтъ е скромень, той се задоволява съ малко храна.

Какво заключение можете да извадите отъ тѣзи басни? — Човѣкъ трѣбва да разбира законитѣ на разумната природа. Ако не ги разбира, той всѣкога ще бѣде недоволенъ, вследствие на което известни положения ще го спъватъ, ще му служатъ като спирачки. Човѣкъ се нуждае отъ спирачки въ живота си, но трѣбва да знае, кѣде и кога да ги употребява. И младиятъ, и стариятъ се нуждаятъ отъ спирачки. Знаете ли сега, кое е отличителното качество на младия? Младиятъ самъ си служи, а сѣщевременно служи и на другитѣ. Стариятъ пѣкъ очаква да му служатъ. Младиятъ има много енергия, но той не трѣбва да мяза на гайда. Когато гайдарджията надуне гайдата, тя започва да свири. Щомъ я напусне, гай-

дата се изпразва и не издава никакъвъ звукъ. Ако младиятъ е въ положението на надута гайда и мисли, че всичко може да направи, той е на кривъ пжтъ. Щомъ гайдата се изпразни, и възможноститѣ на този младъ човѣкъ изчезватъ. Младиятъ не трѣбва да бжде гайда, да очаква на гайдарджията, да го пълни. Ако овцата би могла да пѣе и да свири като гайдата, нѣмаше да дератъ кожата ѝ. Тя щѣше да ходи между хората и щѣше да имъ пѣе и свири. Тѣ нѣмаше да се нуждаятъ отъ гайда. Докато е младъ, човѣкъ има условия да бжде идеенъ. Щомъ остарѣе, той изгубва всичко. Той става вече безидеенъ и се разочарова отъ живота. — Защо стариятъ се разочарова? — Понеже източниците на неговия животъ отслабватъ. При това положение стариятъ е заставенъ да умре, да измѣни формата си и следъ време да започне отново, да се научи, че и като слиза, и като се качва съзнанието му трѣбва да бжде будно. Ако давате внимание на думитѣ на хората, вие лесно можете да остарѣете. Ще мине нѣкой покрай васъ и ще ви каже, че сте простъ, глупавъ човѣкъ. Другъ ще мине и ще ви каже, че отъ васъ човѣкъ не може да стане. Подадете ли се на тѣзи думи, вие ще изгубите и това, което имате. — Не, вие трѣбва да знаете, че сте разумни хора и, като такива, можете да постигнете всичко, каквото желаете.

И тъй, какъвъ трѣбва да бѣде идейниятъ човѣкъ? — Той трѣбва да се отличава съ устойчивостъ. Той трѣбва непрекъснато да държи въ ума си идеята за Бога. Откакъ се роди до деня на заминаването си, тази идея трѣбва да бѣде непреривна. Нѣма сила въ свѣта, която може да премахне идеята за Бога отъ съзнанието на човѣка. Идеята за Бога трѣбва да живѣе въ човѣка като изворъ на неговия животъ. Който умира, той е изгубилъ тази идея. Идеята за Бога не е нищо друго, освенъ връзка на човѣшката душа съ Бога. При всички условия на живота, тайно въ душата си, човѣкъ трѣбва да пази тази връзка, защото отъ нея зависи успѣха на неговия животъ. Следователно, при каквито условия и да се намира, човѣкъ трѣбва да пази тази вътрешна връзка. За да пази тази връзка непреривна, той не трѣбва да се съмнява. Съмнението неизбежно ще дойде, но човѣкъ трѣбва да се изпита, да види, доколко може да издържа. Човѣкъ трѣбва да се пази отъ отрицателните качества, защото тѣ изсушаватъ източниците на живота. Тѣ спъватъ еволюцията на човѣка, не му даватъ възможностъ да реализира своите желаня.

Като се говори за съмнението, ние имаме предъ видъ онова съмнение, което разклаща основитѣ на вѣрата. Не е въпросъ за съмнението, което, като птица, прехвърква надъ главата на човѣка и отминава. Тукъ

става въпросъ за онова съмнение, което, като птица, кацва върху главата на човѣка и прави гнѣздото си тамъ. Това съмнение може да се загнѣзди въ главитѣ на хората като паразитъ и да смуче соковетѣ на тѣхния животъ. Съмнението е духовенъ паразитъ, който по никой начинъ не трѣбва да се допуска да влиза въ човѣшката глава. Намѣрите ли единъ паразитъ въ главата си, не му прощавайте. Вземете щипци, както ученитъ правятъ съ животнитѣ при опититѣ си, и го турете въ спиртъ, да се спиртоса. Едно време египтянитѣ сж запазвали своитѣ мумии чрезъ спиртосване. Паразититѣ сж човѣшки изобретения. Следователно, като човѣшки изобретения, хората иматъ право да ги убиватъ. Тѣ сж изиграли вече своята роль.

Съмнението може да се уподоби на ахтаподъ, който се забива въ краката на човѣка и го държи между щипцитѣ си. Това сж опитвали всички моряци и, за да се освободятъ отъ неговитѣ щипци, тѣ си служатъ съ ножчета. Морякътъ изважда ножчето си и прерѣзва щипцитѣ на ахтапода. Едно отъ дветѣ трѣбва да стане: или ахтаподътъ да умре, или кракътъ на моряка да остане между щипцитѣ на ахтапода. Следователно, когато влѣзе въ свѣта, човѣкъ трѣбва да има на разположение едно малко ножче, съ което да прерѣзва щипцитѣ на ахтаподитѣ, които сграбчватъ крака му и не позволяватъ

на свободното му движение. Всеки човѣкъ трѣбва да има една основна идея, съ която може да си служи при всички мъчности и опасности въ живота си. Ако вие сте идеалистъ, но единъ ахтаподъ може да сграбчи крака ви и да ви задържи въ водата, никакъвъ идеалистъ не сте. Идейниятъ човѣкъ трѣбва да има ножче, съ което да прерѣзва щипцитѣ на мъчнотитѣ и противодействията. Вънъ отъ водата, той не си служи съ ножчето; обаче, щомъ влѣзе въ водата, той е първиятъ, който се противопоставя на злото. Всички маги, отъ най-стари времена, сж носили съ себе си такива ножчета, съ две острила: едното острие представя тѣхното сърдце, а другото — тѣхниятъ умъ. Достатъчно е идейниятъ човѣкъ само да извади това ножче отъ джоба си, за да може моментално да подчини външнитѣ условия на своята воля. Той никога не се обезсърдва. Че три дѣня гладувалъ, че нѣмалъ обуца на краката си, че хората го хокали, той всичко побеждава заради идеята, която носи въ себе си.

Сега, като мислите по този начинъ, вне образувате около себе си лека, приятна атмосфера, която може да ви помага. Идейниятъ човѣкъ привлича положителнитѣ течения на живота и се ползува разумно отъ тѣхъ. Той привлича идеитѣ на всички добри хора къмъ себе си и лесно се справя съ мъчнотитѣ си. Всички идейни хора взаимно си

помагатъ. Тѣ представятъ сила, която никой въ свѣта не е въ състояние да победи.

Като наблюдавамъ съвременнитѣ хора, виждамъ, че тѣ иматъ идеи, но не могатъ да се ползватъ отъ тѣхъ. Каква идея е тази, която не може да помогне на човѣка въ критичнитѣ моменти на живота му? Единъ адвокатъ пжтувалъ отъ Търново за Севлиево и носилъ съ себе си пари. За да не го нападне нѣкой, той взелъ два револвера въ джоба си. По едно време срещу него излизатъ разбойници, набиватъ го добре, обиратъ го, взиматъ паритѣ му и го питатъ: Защо носишъ тия револвери съ себе си? — За зоръ заманъ. — По-голѣмъ зоръ заманъ отъ този какъвъ може да бжде? Той носи револвери, съ които да се защищава, а въ случая, когато билъ нападнатъ, не могълъ да ги приложи. — Не, имате ли една основна идея, ще я приложите въ всички критически моменти на своя животъ. Когато срещнете апашъ или разбойникъ въ гората и ви каже „горе ржцетѣ“, вие веднага ще извадите ножа си, т. е. вашата основна идея и ще се защитавате.

Съвременнитѣ хора се страхуватъ и затова, като имъ каже нѣкой „горе ржцетѣ“, тѣ веднага дигатъ ржцетѣ си и се оставятъ да ги обератъ. Когато пжтувате, вечерь или презъ деня, презъ нѣкоя гора или въ града, пазете следното правило: дръжете съзнанието си будно! Вървете смѣло и безъ

страхъ, като че всичко виждате. Най-малкото разсѣйване отъ ваша страна прави лошитѣ хора, апашитѣ и разбойницитѣ, смѣли, и тѣ моментално започватъ да бъркатъ въ джобовѣтъ ви. Въ това отношение тѣ сж добри психолози. Щомъ забележатъ, че съзнанието на човѣка е будно, тѣ стоятъ далечъ отъ него. Разсѣе ли се малко, тѣ веднага ставатъ смѣли, приближаватъ се при него и го обиратъ. Като ученици, отъ васъ се иска будно съзнание. Само така ще можете да преодолеете изпитанията и мжнотиитѣ въ своя животъ.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и
благъ всѣкога бжди!

*

28. Лекция отъ Учителя, държана
на 23 май, 1926 г. София.

ОКУЛТНИ ПОЗНАНИЯ.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и
благъ всѣкога бѣди“!

Размишление.

Числата отъ едно до десетъ, съ които математиката си служи, представятъ нейни важни елементи. Между тия числа има известно съотношение. Отъ групирането имъ се образуватъ всички останали числа въ математиката. Отъ окултно гледище, тия числа представятъ висши, разумни същества, съ идеи, съ знания. Тѣ слизатъ на земята съ строго определена задача. Всѣко число представя отдѣлна иерархия. Единицата представя същество отъ най-горна еволюция, но споредъ законитѣ, колкото по-възвишено е съществото, което слиза на земята, толкова повече се смалява. Затова, именно, единицата, която въ Божественния свѣтъ е отъ най-висока иерархия, на земята е най-малка. Като слиза на земята, единицата постепенно губи своята интелигентностъ, своята сила и своя обемъ, смалява се до точка. Като точка, единицата се превръща въ центъръ на кръга. Тѣй щото, когато нѣкой се съзнава като човѣкъ, той трѣбва да се смалява, да стане центъръ на кръга, т. е. центъръ на единъ специаленъ животъ. Съ други

думи казано: веднѣжъ дошълъ на земята, човѣкъ трѣбва да знае, какъ да трансформира енергията си отъ по-високо въ по-низко състояние. Той трѣбва да пренесе знанията си отъ по-широкъ въ по-тѣсенъ кръгъ на деятелностъ.

Втората иерархия същества, които се извяватъ на земята въ числото две, идатъ въ помощъ на единицата. Тя сама не е въ състояние да си помогне, понеже се е превърнала въ центъръ. Втората иерархия има за целъ да посочи на единицата пътя, по който тя може да се развива. Значи, числото две е пътъ, който помага за развиване на съществата. Който иска да знае пътя на своето развитие, той трѣбва да разбира числото две. Като влѣзе въ числото две, той веднага се поляризира. Щомъ се поляризира, въ ума му се произвежда свѣтлина. Обаче, свърже ли се съ числото едно, съ единицата, въ ума му нѣма да блесне никаква свѣтлина. Въ единицата има вътрешна свѣтлина, но не и външна. При числото две се явяватъ два центъра, вследствие на което между съществата се явява борба. Числото две, взето въ тритѣ си измѣрения, дава осемъ: $2^3 = 8$. При числото осемъ имаме разумни същества, съ различна енергия по качества отъ тази на съществата при числото две.

На какво се дължи силата на числата? Силата на всѣка единица зависи отъ свързването ѝ съ известна сръда. Въ природата съ-

ществува една абсолютна разумна срѣда, съ която единицата, като разумно същество, трѣбва да бѣде свързана по кой и да е начинъ — съзнателенъ, самосъзнателенъ, под-съзнателенъ и свѣрхсъзнателенъ. Като разумни същества, като живи единици, същиятъ законъ се отнася и до васъ. Този законъ обхваща всички живи същества, отъ най-малкитѣ до най-големитѣ. Ако наблюдавате живота на бръмбаритѣ, ще видите, че бръмбарътъ не се движи само когато търси храна, но и извънъ този процесъ. Той слиза, качва се, върти се, прави особени движения, въ които има известна последователностъ, известна разумностъ. Дето има последователностъ, тамъ съществува известна разумностъ, независисимо отъ това, дали е въ самото същество, или вънъ отъ него. Това се дължи, именно, на скачването на животѣ същества съ разумната срѣда. Каква е вашата опитностъ, заprimѣрь, отъ скачването ви съ тази срѣда? Ще кажете, че вѣрвате въ Бога. — Какъ вѣрвате: отъ своя собствена опитностъ, или отъ това, какво другитѣ хора сж ви казали? Истинската вѣра почива на опитноститѣ на самия човѣкъ. Следователно, за човѣка е съществено онова, което иде отвътре, а не отвънъ. Има идеи, които човѣкъ трѣбва да възприеме отвънъ, но има идеи, които той непременно трѣбва да възприеме отвътре.

И тъй, единицата е първиятъ центъръ въ човѣшкия животъ. Тя представя неговитѣ вж-

трешни идеи. Извънъ себе си пъкъ човѣкъ има осемъ възможности. Каквото и да прави, обаче, човѣкъ трѣбва да бѣде свързанъ съ своята разумна срѣда. Ако иска, напримѣръ, да развива тѣлото си, той трѣбва да се свърже съ дихателната система. Тя е най-мощното нѣщо въ човѣка. Спре ли се живота на тази система, съ нея заедно спира и физическия животъ. Оттукъ вадимъ следното заключение: Каквото е дишането на човѣка, такива сж и неговитѣ мисли и чувства. Значи, мисль, чувство и дишане сж синоними. — Защо трѣбва да чувствамъ? — За да дишашъ. — Защо трѣбва да мисля? — За да дишашъ. Нормалното, правилното дишане подразбира нормално чувствуване и права мисль. Човѣкъ трѣбва да диша тихо, спокойно, равномерно, безъ никакво хъркане и шумъ. Човѣкъ може да развива въ себе си правилно дишане. По дишането на човѣка познаватъ, здравъ ли е той, или не. Дишането опредѣля характера на човѣка. Който има нормални чувствувания и прави мисли, той е характеренъ човѣкъ. Правилното дишане подразбира прави мисли, чувства и действия. Правилното дишане на човѣка е резултатъ на правиленъ, разуменъ животъ, който той е водилъ отъ редъ поколѣния насамъ. За развиване на правилно дишане въ човѣка има много методи, които даватъ добри резултати, но трѣбва да се приложатъ съ вѣра.

Като ученици, вие трѣбва да знаете следното: когато се говорятъ окултни истини, вие не трѣбва да разсѣждате, вѣрни ли сѣ, или не. Започнете ли да разсѣждате, вие сте на кривъ пътъ. Окултнитѣ истини моментално се провѣрватъ, както плодетѣ. Даватъ ви една ябълка или круша. Тя съдържа въ себе си цѣлата истина. Достатъчно е да я вкусите, за да разберете веднага още доброкачествена ли е, или не. Даже по външния ѝ видъ вие можете да се произнесете за нея. Истината носи своитѣ качества въ себе си. Следователно, не е нужно тя да ви се доказва по външенъ начинъ, чрезъ външни опити или доказателства. И силата на човѣка е въ самия него, а не вънъ отъ него. Достатъчно е да поставятъ човѣка на изпитания, за да се видятъ неговата сила и възможноститѣ, съ които той разполага. Силата и възможноститѣ на човѣка се провѣрватъ, когато той се превърне на точка, на центъръ. Това е изказалъ Христосъ чрезъ стиха: „Ако не станете като малкитѣ деца, нѣма да влѣзете въ Царството Божие“. Съ други думи казано: Ако не се превърнете на точка, на центъръ, нѣма да влѣзете въ Царството Божие, т. е. нѣма да имате условия за развиване. За да дойдете до това положение, вие трѣбва да се съсредоточите въ себе си и да се свържете съ вашата разумна срѣда. Каквото положение и да вземете въ живота, каквата форма и да сте приели, вие ще вземете посока, или на

северъ — къмъ положителнитѣ енергии, или на югъ — къмъ отрицателнитѣ енергии. Северъ и югъ, това сж двата полюса на живота — мъжътъ и жената, които се съдържатъ въ самия човѣкъ. Дѣсната страна на човѣка е мъжка, а лѣвата — женска. Говори ли човѣкъ лошо за мъжа или за жената, той опорочава себе си. Той трѣбва да зачита цѣлокупния си животъ — и мъжътъ, и жената. Щомъ ги зачита въ себе си, той ще ги зачита и вънъ отъ себе си.

И тъй, за да върви напредъ, човѣкъ трѣбва да бжде свързанъ съ абсолютната, съ разумната сръда. За тази целъ той грѣбва да се държи за своята основна идея. За да достигне до своята основна идея, човѣкъ трѣбва да върви въ пѣтя естествено, да минава отъ стъпало на стъпало. Прескочи ли едно стъпало, предъ него се отваря пропастъ. Щомъ се намѣри предъ пропастъ, човѣкъ непременно трѣбва да се върне назадъ. Природата не позволява никакви прескачания. Всѣко прескачане представя празно пространство. Разумната природа не търпи празни пространства. Да се върне човѣкъ назадъ, това значи да се заеме съ преустройство на своя животъ. Въ каквото положение и да се намира, каквато работа и да върши, човѣкъ трѣбва да спазва закона на последователността. При това положение само човѣкъ може правилно да се развива. Много ученици не успѣватъ въ уроцитѣ

си, защото бързатъ, искатъ да прескочатъ нѣколко стѣпала, бързо да еволюиратъ. Нѣкой изучава музика, но очаква въ малко време голѣми успѣхи. Това е невъзможно. Едно е важно за ученика: да се пробуди неговото музикално чувство. Щомъ музикалното чувство въ човѣка се пробуди, по-нататѣкъ той трѣбва съзнателно да работи, всѣки день да прибавя къмъ него по нѣщо ново.

Сега ще ви дамъ една задача, да изучавате външнитѣ прояви на състоянията си. Представете си, че нѣкой отъ васъ е гнѣвенъ, неразположенъ или обиденъ. Веднага вземете едно огледало и се огледайте, какво изражение има лицето ви. Като изучавате външния изразъ на състоянията си, вие ще разбирате състоянията и на другитѣ хора и ще ги спечелите на своя страна. Същевременно изучавайте и движенията на рѣцетѣ, на прѣститѣ си, да разберете, защо въ единъ случай изнасяте единъ отъ прѣститѣ си, а въ другъ случай — другъ прѣстъ. Палецътъ е свързанъ съ Божествения свѣтъ, показалецътъ — съ ангелския свѣтъ, сръдниятъ прѣстъ — съ правдата, безименниятъ — съ науката и малкиятъ — съ практичността въ живота. Цѣлата рѣка пѣкъ представя мъдростта. Когато иска да направи нѣщо, човѣкъ свива рѣката си, съ което извиква на помощъ всички сили, които се криятъ въ нея. Дѣсната рѣка и дѣсниятъ кракъ въ човѣка представятъ капелмайстори въ живота му. Когато изнесе дѣсния кракъ и

дѣсната си ржка напредъ, човѣкъ предизвиква единъ родъ сили въ природата. Когато изнесе лѣвата ржка и лѣвия си кракъ напредъ, човѣкъ предизвиква другъ родъ сили въ природата.

Съвременнитѣ хора мислятъ, че знаятъ много нѣща, но не подозиратъ, че частъ отъ страданията имъ се дължатъ, именно, на тѣхнитѣ знания. Въ това отношение тѣ мязатъ на деца, които обичатъ да дрънкатъ по вратитѣ на хората и бѣгатъ. Тукъ дръннатъ, тамъ дръннатъ, докато вратарьтъ ги улови и ги набие добре. Природата не обича да дрънкате по вратитѣ ѝ безъ работа. Когато улови, че дрънка на звънциѣ ѝ безъ работа, тя го хваща здраво за ушитѣ и му дава добъръ урокъ. За да избегнете ударитѣ на природата, вие трѣбва да се освободите отъ излишното знание и да задържите само онова, което можете да приложите. Ако не сте готови за приложение на знанието, което имате, какъ ще напредвате въ окултната наука? Окултната наука е наука на опитъ. Запримѣрь, ако сериозно правите упражнението съ огледалото, вие ще се домогнете до положителни резултати. Като наблюдавате и най-малкитѣ промѣни на лицето си, вие ще придобиете ценни знания, ще разбирате себе си, ще разбирате и другитѣ хора.

И тъй, първо ще изучавате закона за превръщане на единицата въ точка. На другъ езикъ казано: ще изучавате промѣнитѣ въ положението на точката. Точката не е нищо дру-

го, освенъ промѣна въ положението на единицата. Кржгътъ пѣкъ представя безброй видоизмѣнения на единицата. Като ученици на окултна школа, вие трѣбва да изучавате закона за смаяването. Въ древнитѣ окултни школи, първата задача, която се е давала на ученика, се състояла въ изучаване и прилагане закона за смаяването. Ученикътъ трѣбва да се смали, да дойде до точка, до най-малкото сжщество въ свѣта. Този пѣтъ не е лесенъ, но безъ мжнотии нищо не може да се постигне. Ученикътъ не трѣбва да търси лесенъ пѣтъ. За да се справя лесно, той трѣбва да прибѣгва къмъ музиката, като методъ за трансформиране на състоянията си. Разумниятъ пѣтъ е пѣтъ на най-малкитѣ разходи. Ето защо, щомъ се намѣрите предъ нѣкое силно желание, за да го постигнете, ще изберете единъ отъ най-разумнитѣ методи. Тѣ сж методи на най-малкото съпротивление и иждивяване на енергия. Ако не можете да намѣрите такъвъ методъ, въздържайте се отъ това свое желание, временно поне. Не се ли въздържате, то ще ви създаде такова нещастие, отъ което съ години не можете да се освободите. Докато не е намѣрилъ разумния пѣтъ, човѣкъ трѣбва да се въздържа. Щомъ го намѣри, той трѣбва да даде ходъ на всички свои възвишени потици и стремежи. Докато дойде до въздържането, до владане на оргнитѣ и удоветѣ на своето тѣло, човѣкъ трѣбва да изучава себе си, както и другитѣ

хора. Той трѣбва да дойде до положение на пълно владане на своитѣ удове, тѣ сами да разбератъ, че иматъ разуменъ господарь. Като ставате сутринъ, казвайте си: Господи, благослови всички ония, които сж въ мене и извънъ мене, да работимъ за Твоята слава и величие. Дай ни свѣтлина да разбираме волята Ти и да я изпълняваме. Клеткитѣ, които живѣятъ въ човѣка, сж разумни, интелигентни същества. Тѣ иматъ много знания, но господарьтъ имъ трѣбва да бжде уменъ, да знае, какъ да ги управлява. За да влѣзатъ въ човѣшкия организъмъ, тѣ съзнателно сж се обезличили. Целта имъ е да се пожертвуватъ за своя господарь, и по този начинъ да го повдигнатъ. Човѣкъ се радва на живота, докато тия интелигентни същества сж въ съгласие съ него и работятъ за неговото благо. Откажатъ ли се отъ него, животътъ му се превръща въ пустиня.

Сега, като на ученици, отъ васъ се иска първо да бждете капелмайстори на себе си — да управлявате своитѣ физически сили. Правете редъ упражнения, докато придобие те воля, сами да се управлявате. Който постигне това, той е изпълнилъ волята Божия, поне въ едно отношение. Ама хората щѣли да ви се смѣятъ, когато правите упражненията. — Дойде ли моментъ за изпълняване на волята Божия, вие предъ нищо не трѣбва да се спирате. Като види нѣкой, че правите упражнения и ви пита, какво правите, кажете му,

че търсите богатство. Въ това отношение вие сте прави. Въ преносенъ смисълъ на думитѣ, вие, наистина, търсите богатство, скрито въ самитѣ васъ.

Упражнение: дѣсната ржка напредъ, като се движи бавно настрана, съ широкъ замахъ, следъ което се поставя на лѣвата страна на гърдитѣ.

-о Това упражнение се прави нѣколко пжти съ дѣсната ржка и нѣколко пжти съ лѣвата.

Презъ време на упражнението трѣбва да си представите нѣкакъвъ красивъ, идеенъ образъ за нѣщо, което нѣкога сте виждали въ живота си, като се стараете да предадете на лицето си такъвъ изразъ, който да отговаря на представения отъ васъ образъ.

Като правите упражнението, изговорете формулата: „Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бжди!“

•

29. Лекция отъ Учителя, държана
на 30 май, 1926 г. София.

МУЗИКАЛНО УПРАЖНЕНИЕ.

„В ѣренъ, истиненъ, чистъ и
благъ всѣкога бжди!“

Всички прави. Поставяне дѣсната ржка на лѣвата страна на гърдитѣ. Въ това положение, размишлявайте върху нѣкаква велика идея.

Чете се резюме на темата: „Мѣстото на добродетелитѣ“.

Като ученици, вие трѣбва да имате правиленъ възгледъ за живота. Самъ по себе си животътъ представя нѣщо цѣло, недѣлимо. Когато хората говорятъ за живота на младия и за живота на стария, тѣ не трѣбва да ги разглеждатъ като отдѣлни животи. Младостта представя началото на единъ животъ, а старостта — краятъ. Младостта и старостта заедно представятъ единъ завършенъ кржгъ. Младостта може да се уподоби на инволюционния процесъ, слизане въ материята. Този процесъ продължава до 33 годишна възраст. Отъ 33 години нагоре започва еволюционниятъ процесъ, качване, възлизане. И този процесъ продължава около 33 години. Значи, при сегашнитѣ условия на живота, човѣкъ живѣе срѣдно около 66 години.

Днесъ ще ви дамъ едно ново музикално упражнение. Напишете следнитѣ думи:

Мисли, право мисли. (2 пжти).

Свещени мисли за живота ти крепи (4).

Крепи, крепи, крепи

Свещени мисли за живота ти крепи } (2)

Значи, силата на човѣка седи въ свещенитѣ мисли, които той храни въ себе си по отношение на живота. Докато човѣкъ крепи свещени мисли въ себе си, и тѣ ще го крепятъ. Щомъ той престане да ги крепи, падането му е неизбѣжно.

Сега ще туримъ една мелодия на горнитѣ думи. Когато пѣете, вие трѣбва да бъдете свободни. Свободата е първото условие за добро пѣние. При това, когато пѣе, човѣкъ трѣбва да мисли поне за онзи предметъ, за който пѣе. Мисълта на човѣка е въ зависимостъ отъ пѣнието. Каквото е пѣнието му, такава ще бжде и неговата мисълъ. Извънъ времето и пространството мислитѣ сж свършени, но щомъ започнатъ да се проявяватъ на физическия свѣтъ, и тѣ, като свѣтлината, претърпяватъ известно пречупване, вследствие на което губятъ своята чистота и свършенство. Когато казваме, че дадена мисълъ не е свършена, ние подразбираме, че тя не се е проявила, както трѣбва.

Даде се мелодия на думитѣ: „мисли, право мисли“, а после и на останалитѣ думи, и така се получи новото музикално упражнение. Упражнението се пѣе съ движения на, ржцетѣ. При изпѣване на думата „мисли,“

изнасяме дветѣ ржце напредѣ, нагоре, до височината на гърдитѣ.

При изпѣване на думитѣ „право мисли“, ржцетѣ се свалятѣ настрана, хоризонтално.

При изпѣване на думитѣ „свещени мисли за живота ти крепи“, при всѣка дума ржцетѣ се издигатѣ нагоре, вълнообразно, споредѣ ритмуса на пѣнието.

„В ѣ р е н ъ , и с т и н е н ъ , ч и с т ъ и б л а г ъ в с ѣ к о г а б ж д и !“

✱

30. Лекция отъ Учителя, държана
на 6 юний, 1926 г. София.

ПРОИЗХОДЪ НА СТРАДАНИЯТА.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и
благъ всѣкога бжди!“

Размишление.

Коя е най-важната задача за днесъ?

Колко е часътъ сега? — 20 часа. — Коя планета господства този часъ на земята? — Слънцето.

Наблюдавали ли сте, кои предмети ви влияятъ най-много? Като ставате сутринъ отъ сънъ, следете, всѣки за себе си, кои предмети ви влияятъ най-много. Човѣкъ трѣбва всѣки моментъ да се изучава, да се възпитава, както художникътъ възпитава очитѣ си. Когато рисува, той изучава най-дребнитѣ линии и се старае да ги предаде такива, каквито сж въ действителностъ. Колкото по-точно художникътъ копира образитѣ, толкова е по-добъръ, по-голѣмъ майсторъ. Нѣкои художници мислятъ, че могатъ добре да рисуватъ, но като започнатъ работата си, виждатъ, че не излиза така, както сж си я представяли. Не само художниците изпадатъ въ това положение, но и всѣки ученъ. Нѣкой писателъ си представя, че като започне да пише, мислитѣ му ще се лѣятъ като вода отъ неизчерпаемъ изворъ, но вижда, че се е лѣгалъ. Щомъ

започне да пише, мислитѣ му се прекжсватѣ, нищо не може да напише. Той става, разхожда се изъ стаята, но мислитѣ му не текатѣ леко: каквото напише, заличава го. — Защо? — Съзнанието му не е още пробудено, не е много силно да задържа образитѣ въ себе си. Значи, човѣкъ трѣбва да развива съзнанието си. Ако съзнанието на човѣка не е достатѣчно развито, идеитѣ му се заличаватѣ по сѣщия начинѣ, както морскитѣ вълни заличаватѣ написаното върху морския пѣськъ. Нѣкой мисли, че много нѣща знае, но щомѣ дойде една силна мисль въ неговия умѣ, и тя, като силнитѣ морски вълни, заличава всички слаби мисли, които сж сжществували преди нея. Колкото по-силни сж образитѣ на мислитѣ, толкова по-здраво се отпечатватѣ тѣ въ човѣшкото съзнание. Ето защо, човѣкъ мжно може да възприема и задържа отвлѣченитѣ мисли въ себе си. Когато се заговори за красивото, за идеалното въ свѣта, човѣкъ веднага започва да си представя нѣкакви красиви, свѣршени образи, като идеалѣ на съзнанието му, но той никжде не срѣща такива образи. Умствено човѣкъ си представя красивѣ, идеаленѣ образѣ, но рече ли да го рисува, не може. Умствено той си представя красивѣ, идеаленѣ човѣкъ, но какѣ и кжде ще го намѣри, не знае. Този образѣ сжествува въ съзнанието на човѣка, но мжно се намира вънѣ отъ него. Кога и кжде се е явилѣ то-

зи образъ, и това не помни. Обаче, чувството за красота не е еднакво развито въ всички хора. У нѣкои то е много слабо развито. Красотата е една отъ проявитѣ на живота. Красота има и въ музиката. Запримѣрь, ако гледате нотитѣ на нѣкое музикално парче, и въ тѣхъ можете да намѣрите известна красота. Тя е външна красота, но има и вътрешна красота — въ самата музика. Често красотата, както и устойчивостта се произвеждатъ въ контраститѣ. За да прояви устойчивостъ, човѣкъ трѣбва да се постави между единъ високъ планински връхъ и една долина. Запримѣрь, ако въ човѣка се роди едно чувство, по-високо отъ Хималаитѣ, той трѣбва да бѣде въ подножието на това високо чувство. При това положение само той може да прояви устойчивостъ. Обаче, ако човѣкъ се намѣри между едно свое чувство, подобно на долина, и самъ той е въ долина, непременно ще прояви неустойчивостъ. Такавъ човѣкъ наричаме ние човѣкъ на настрояния. Настройението е пѣсѣчна пустиня, въ която вѣтрѣтъ разнася пѣсѣка отъ едно мѣсто на друго. Чувствата могатъ да се уподобятъ на оазисъ, въ който блика животъ. Обичѣта подразбира животъ между върхове и долини. Колкото по-идеална е обичѣта, толкова по-високи сж върховетѣ и по-дълбоки долинитѣ.

И тъй, колкото по-голѣми сж контраститѣ въ живота на човѣка, толкова по-го-

лѣми сж възможноститѣ му да се познае. Като се намѣри при такова положение, човѣкъ казва, че има голѣми изпитания. Не е достатъчно да каже, че изпитанията му сж голѣми, но той трѣбва да знае, външни или вътрешни сж изпитанията му. Ако страданията и изпитанията на човѣка произтичатъ отъ неговото естество, той трѣбва да се радва, да благодари, че му сж дадени условия да расте. Сжщото може да се каже и за радоститѣ му. Обаче, ако страданията и радоститѣ на човѣка произтичатъ отвънъ нѣкъде, условията му да расте сж по-малки. Скърбитѣ и страданията на човѣка не сж нищо друго, освенъ нереализирани радости. Рано или късно той ще ги реализира. Въ желанието му да ги реализира, се проявява неговата воля. Срѣщате ученикъ или студентъ, който е билъ кжсанъ два—три пжти на изпитъ. Ако е волева натура, той ще употребѣи повече усилия и трудъ и пакъ ще издържи изпита си.

Мнозина се оплакватъ отъ страданията си, че сж били непосилни. — Това е неразбиране на законитѣ на природата. Природата дава на човѣка такива страдания, които отговарятъ на силата на неговия умъ, на неговото сърдце и на неговата воля. На всѣки човѣкъ се даватъ толкова страдания, колкото може да носи. Отъ разбиранията на човѣка зависи по-леко или по-мжчно да понася страданията. Запримѣрь, лѣкаръ,

който работи 10 — 20 години между болни, въ края на краищата ще възприеме нѣкои отъ тѣхнитѣ отрицателни състояния и преждевременно ще се разстрои. Обаче, ако познава законитѣ за трансформиране на енергиитѣ, той лесно ще се справи съ всички отрицателни състояния и ще остане незасегнатъ отъ тѣхъ. Адвокатътъ, свещеникътъ сжщо се занимаватъ съ отрицателнитѣ състояния на хората, вследствие на което се свързватъ съ тѣхъ и започватъ да страдатъ. За да се избавятъ отъ тѣзи състояния, лѣкарътъ, свещеникътъ, адвокатътъ трѣбва да знаятъ новитѣ методи, чрезъ които да помагатъ. Когато лѣкува болни, лѣкарътъ трѣбва да помага, безъ да се свързва съ тѣхъ. За да повдигне болния, той трѣбва да внесе нѣкаква нова идея въ ума му. Ако лѣкарътъ не може да повдигне духа на болния, ако адвокатътъ не може да вложи въ ума на клиента си една права мисълъ, и ако свещеникътъ или проповѣдникътъ не може да обърне грѣшника къмъ Бога, тѣ нищо не печелятъ. Тѣхната работа води къмъ загуби и разрушавания, но не и къмъ печалби. Истинска работа е онази, която води къмъ придобивки, които повдигатъ съзнанието на човѣка.

Изобщо, всички професии днесъ иматъ за предметъ отрицателни състояния. Сждията, учителътъ сжщо се занимаватъ съ отрицателни постѣпки на хората. Сждията раз-

глежда престъпленията на хората. Учителят, покрай задачата си да преподава, се занимава и с простъпки на ученици. Той има работа с неоформена пръст. Хора, които имат положителна професия, или положително изкуство, сж изложени на опасност да превърнатъ положителнитѣ енергии на окръжаващитѣ въ отрицателни. Ония пъкъ, които се занимаватъ съ отрицателни професии и изкуства, превръщатъ отрицателнитѣ енергии на човѣка въ положителни.

Оттукъ вадимъ заключението, че всѣки човѣкъ може да послужи само като условие за събуждане на положителни или отрицателни енергии въ другитѣ хора, безъ той самъ да ги е предалъ отъ себе си. Химикътъ дава условия на елементитѣ да се събиратъ, изваждатъ, умножаватъ и дѣлятъ, но той самъ не извършва тѣзи действия. Способността на елементитѣ да влизатъ въ реакции помежду си е въ самитѣ тѣхъ, а не въ химика отвѣнъ. Химикътъ дава възможностъ на киселинатаи основата да се съединяватъ и да образуватъ соль, но способността имъ да се съединяватъ е въ самитѣ тѣхъ. Химикътъ съдействува за съединяване на водорода и кислорода, за да се получи вода, но способността на тия елементи да се съединяватъ е въ самитѣ тѣхъ. Горенѣжде, въ безпредѣлното пространство, кислородътъ и водородътъ сжществуватъ въ свободно състояние, отдѣлно единъ отъ

другъ. Когато водата на земята изгуби своята жизненостъ, водородътъ и кислородътъ слизатъ отъ безпредѣлното, отъ етерното пространство, съединяватъ се, образуватъ вода, която обновява водитѣ въ океанитѣ и въ моретата. Това обновяване става непрекъснато. То се дължи на онзи запасъ отъ електрически течения, които се движатъ отъ северъ къмъ югъ по земната повърхнина. Тѣзи течения движатъ земята около осъта ѱ. Ученитѣ сж забелязали, че водата на земята постепенно намалява. Въ етерното пространство има повече вода, отколкото на земята. Нѣкои окултисти обясняватъ този фактъ съ запушването на три важни източници на живота. Щомъ водата се намалява, и човѣшкиятъ животъ се намалява. Значи, каквито промѣни ставатъ съ земята, сжщитѣ промѣни ставатъ и съ човѣшкото тѣло. Голѣма частъ отъ тѣлото на човѣка е вода. Много хора боледуватъ отъ липса на вода въ организъма имъ. Влагата, водата е причина за топлината на организъма. Отсъствието на вода охлаждава организъма. Много вода пѣкъ го сгорещява. Човѣкъ трѣбва да живѣе правилно, разумно да използва енергиитѣ, които идатъ отъ слънцето, за да създаде около себе си здравословна, приятна атмосфера. Ако живѣе добре, човѣкъ привлича къмъ себе си теченията, които идатъ отъ слънцето, и образува оазисъ, източникъ на животъ и си-

ли. Природата гледа съ добро око и разположение на разумния; неразумния, обаче, тя наказва, тъпчи безпощадно. За да събуди човѣка, за да го накара правилно да живѣе, природата му изпраща редъ страдания. Страданията не сж нищо друго, освенъ стремежъ на природата къмъ събуждане съзнанието на човѣка. Като види, че нѣкой човѣкъ се е захласналъ въ нѣкоя временна идея, която и дребнитѣ сжщества сж разрешили, природата му изпраща едно страдание, да го събуди. Запримѣрь, той седи и мисли, какъ да прекара живота си. — И бубулечкитѣ сж разрешили този въпросъ. Човѣкъ ще прекара живота си или като минералъ, или като растение, или като риба, или като птица, или като млѣкопитаеще, или най-после, като човѣкъ. Не е въпросъ животътъ да се прекара. Животътъ трѣбва да се използва.

Въ музикалното упражнение „мисли, право мисли“, което миналиятъ пжтъ ви дадохъ, се срѣща думата „крепи“. Мисълъта може ли да се крепи? — Могатъ да се крепятъ само ония нѣща, които иматъ материаленъ, физически характеръ. Запримѣрь, тѣлото, като физическа проява, може да се крепи. Казано е въ пѣсенъта: „Свещени мисли за живота ти крепи“. Това подразбира условия, при които известни мисли и идеи могатъ да се проявятъ. Значи, мислитѣ, които човѣкъ има за живота, не сж укрепнали още и трѣбва отвънъ да се подхранватъ. Думата под-

хранвамъ“ има отношение къмъ сърдечния, а сжщо и къмъ душевния животъ на човѣка. Какво може човѣкъ да подхранва въ себе си? — Чувствата си. — Илюзиитѣ подхранватъ ли се? — И илюзиитѣ могатъ да се подхранватъ.

Съвременнитѣ хора си служатъ съ думитѣ „илюзия, настроение“ и т. н. Какво представя настроението? На какво се дължи настроението? — Настроението въ човѣка се дължи на това, че понѣкога умътъ, сърдцето и душата му не се проявяватъ едновременно. Когато умътъ, сърдцето и душата на човѣка не сж въ единство, той се колебае: ту решава нѣщо, ту го отрича. За такъвъ човѣкъ казватъ, че е на настроения. Сложно обширно нѣщо е човѣшкото естество. Като живѣе, той непрестанно се движи, прави екскурзии ту въ областъта на сърдцето, ту въ областъта на ума, ту въ областъта на душата си. Понѣкога човѣкъ се натѣква на нѣкоя пустиня въ себе си, и тогава идватъ обезсърдението, отчаянието, лошитѣ и мрачни настроения. Той казва: Нѣма смисълъ животътъ. Отъ мене нищо нѣма да излѣзе. Щомъ се натѣкне на една отъ пустинитѣ на своя животъ, човѣкъ трѣбва да знае, че му предстои грамадна работа върху себе си и да започне да работи. Той може да превърне пустинята въ величъ оазисъ на живота. Като излѣзе отъ пустинята, човѣкъ ще се натѣкне на нѣкой връхъ въ себе си.

И това не трѣбва да го отчайва, да мисли, че само скали има въ него. Върхътъ, скалитѣ въ човѣка представятъ грѣбнака на неговия животъ, отдето тече всичката енергия. Следъ дълги обиколки по своето обширно естество, най-после човѣкъ дохожда въ полето на своя животъ. въ градината на обикновения си животъ — индивидуалниятъ, личниятъ животъ. Индивидуалниятъ животъ е микроскопическа проява на човѣшкото естество.

И тъй, когато хората се оплакватъ отъ живота, тѣ трѣбва да знаятъ, че се намиратъ при неблагоприятни условия, които неизбежно трѣбва да преживѣятъ. Тѣ се намиратъ или въ пустинята на своя животъ, или на нѣкой високъ връхъ, и то презъ зимата, или пъкъ на нѣкое необработено поле. Ако сж попаднали въ нѣкоя пустиня, тѣ трѣбва да я обходятъ набързо, съ автомобилъ, а не съ камили; ако сж попаднали на нѣкой отъ високитѣ снѣжни планински върхове, тѣ трѣбва да иматъ всички приспособления, каквито условията ги изискватъ; ако сж попаднали на нѣкое необработено поле, тѣ трѣбва усилено да работятъ, да подобрятъ условията му, за да могатъ да съятъ и да жънатъ своитѣ плодове. Такова нѣщо представя животътъ: съчетания отъ добри и лоши условия. Човѣкъ трѣбва да разполага съ всички приспособления, за да може да подобри лошитѣ условия и да използва добритѣ.

Преди повече отъ 20 години единъ младъ момъкъ, свършилъ съ успѣхъ гимназия, се принудилъ да точи ножове, за да се прехранва. Той потърсилъ нѣкаква работа, но не могълъ да намѣри. Отишълъ при единъ свой приятелъ и го помолилъ да му даде 150 лв. на заемъ, да си купи едно точило. Купилъ си точило, закачилъ дипломата си на него и тръгналъ изъ града да точи ножове. Следъ три месеца изплатилъ дълга за точилото си, но не се минало много време и той могълъ да постъпи въ университета. Смѣлъ билъ този младежъ, и затова лесно могълъ да си пробие пътъ въ живота. Щомъ сте дошли на земята, вие трѣбва да бждете смѣли и решителни, да минете презъ всички изпитания, които животътъ ви носи. Ще минавате презъ тѣсни пѣтечки на планински върхове; ще газите презъ рѣки; ще минавате и презъ пустини. Каквото и да правите, изпитанията ви чакатъ, не можете да ги избегнете. Вървете напредъ и не се обезсърдавайте. Често богатитѣ синове се обезсърдаватъ повече отъ беднитѣ. — Защо? — Защото бедниятъ човѣкъ е оставенъ повече на себе си; той разчита на своя трудъ, на усилията, съ които изкарва прехраната си. Той се е калилъ въ живота, вследствие на което може да се справя съ мъжнотиитѣ и изпитанията. Докато богатиятъ баща изпраща на сина си всѣки месецъ по нѣколко хиляди лева да учи, синътъ е

бодъръ, следва учението си. Щомъ бащата се разболѣе или замине за другия свѣтъ и престане да праща пари на сина си, последниятъ се обезсърдчава, отчайва отъ живота, не знае, какво да прави. Страданията каляватъ човѣка и го правятъ годенъ за живота. Труденъ е животътъ, докато човѣкъ се качи на високия върхъ, докато излѣзе отъ пустинята и докато преплава бурното море. Щомъ мине тѣзи изпитания, той ще се намѣри въ единъ замѣкъ, заобиколенъ отъ близки и любими хора, които ще го угостятъ. Следъ това той ще се върне въ дома си, въ отечеството си, отдето нѣкога е излѣзълъ.

Следователно, щомъ сте дошли на земята, ще знаете, че и добро, и зло може да ви се случи. Никога не дръжте въ ума си мисълта, че животътъ е пѣленъ само съ страдания или само съ радости. Злото и доброто неизбѣжно следватъ човѣка. Тѣ сж негови спътници. Натъквате ли се на наstroения, ще знаете, че минавате презъ пустиня. Когато чувствата ви се развиватъ, вие минавате презъ поле, въ което едновременно растатъ и хубави цвѣта, и магарешки тръне. — Какво да правимъ съ лошитѣ чувства? — Ще ги оставите да растатъ свободно, както и добритѣ чувства. — Иматъ ли право лошитѣ чувства да растатъ между добритѣ? — Едно лошо чувство има право да расте, да живѣе между десетъ добри. Единъ беденъ

ученикъ има право да мине между десетъ богати ученици. Законътъ е такъвъ. И обратното е вѣрно: едно добро чувство има право да расте между десетъ лоши чувства.

Какъ се справятъ хората съ обезсърдението? На какво се дължи то? — На липса или отсъствие на нѣщо въ човѣка. Вие лесно можете да се освободите отъ него. — Какъ? — Като си купите това, което ви липсва. — Отде ще вземемъ пари? — Ще продадете скъпоценноститѣ си, които близкитѣ ви сж подарили. Защо ви сж нужни украшения? Превърнете безценнитѣ нѣща въ ценности, и вие ще се насърчите. Сама по себе си земята не е ценна, но като я обработите и насадите съ жито, съ царевица, съ плодни дървета и зеленчуци, тя става ценна. Въ една година само човѣкъ може да забогатѣе. Като се намѣри въ трудно положение, човѣкъ трѣбва да мисли, каква работа да започне, която за времето и за даденитѣ условия да даде добри резултати.

Като ученици, отъ васъ се иска смѣлостъ и решителностъ. Предъ каквито мъжнотии и да се намѣрите, вие трѣбва да бъдете готови на всичко. Закжсали сте, нѣмате петъ пари въ джоба си. Какво ще правите? Нѣма да просите, разбира се. Не ви остава нищо друго, освенъ да се съгласите да станете дребенъ бакалинъ, или търговецъ: започнете да правите мекици, или да продавате череша. По този начинъ ще влѣзете въ близъкъ контактъ съ хо-

рата и ще видите, че колкото по-добра обхода имате съ тѣхъ, толкова повече ще ви посещаватъ. Всички занаяти, всички изкуства действуватъ върху човѣка възпитателно. Презъ всички свои сжществувания, ученикътъ трѣбва да мине презъ редъ занаяти и изкуства, отъ най-низкото до най-високото. Щомъ се спре върху даденъ занаятъ и придобие онова, което му липсва, той трѣбва да напусне този занаятъ и да започне втори, трети и т. н. Човѣкъ не трѣбва да прескача нито едно отъ стѣпалата на живота, но по никой начинъ той не трѣбва да седи на едно стѣпало по-дълго време, отколкото му е опредѣлено. Вие можете да си избирате свободни занаяти, които да не ви ограничаватъ. Занаятитѣ, изкуствата иматъ и това значение още, че чрезъ тѣхъ човѣкъ влиза въ контактъ съ външния свѣтъ и го изучава.

Основната идея, която трѣбва да остане въ ума ви е, че мжчнотиитѣ и страданията иматъ двойкъ произходъ: едни произтичатъ отъ естеството на човѣка — вътрешни страдания, а други — външни страдания, които идатъ отъ външния свѣтъ, отъ окръжаващата срѣда. Въ продължение на една седмица отъ днесъ правете следнитѣ наблюдения върху себе си: като ставате сутринъ, отбелязвайте си, коя е първата мисль, дошла въ ума ви. Направете опитъ да видите, отвънъ ли е дошла, или отвътре, отъ самитѣ васъ. Като прави тѣзи наблюдения върху себе си, човѣкъ ще се натъкне на много странични мисли, които идатъ

отвѣнъ нѣкжде, като гости на неговото съзнание. Човѣкъ трѣбва да се изучава, да дойде до вътрешно познаване на своето естество.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и
благъ всѣкога бѣди!“

*

31. Лекция отъ Учителя, държана
на 13 юний, 1926 г. София.

НОВИ ТИПОВЕ.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и
благъ всѣкога бжди!“

Размишление.

Задача презъ ваканцията: извадете основнитѣ мисли отъ всички лекции, говорени презъ годината, и вижте, какво трѣбва да приложите. Всѣко учение е ценно дотолкова, доколкото може да се приложи. Вънъ отъ приложението това учение нѣма никакъвъ смисълъ. Следователно, ако и вие, като окултни ученици, не прилагате идеитѣ, които ви се даватъ, ще мязате на риба, която се движи отъ единия до другия брѣгъ на рѣката, безъ да знае нѣщо за външния свѣтъ. Ще кажете, че трѣбва да се самоотречете. — Да се самоотрече човѣкъ, това значи, да излѣзе вънъ отъ законитѣ на водата и да влѣзе въ новия животъ. За да влѣзе въ новия животъ, човѣкъ трѣбва да познава законитѣ на този животъ и да живѣе съобразно тѣхъ. Не ги ли познава, той се натъква на страдания. Каквото и да прави, човѣкъ неизбежно ще мине презъ страданието. Страданието е Божественъ остенъ, който буди спешитѣ същества. При днешнитѣ условия на живота, страданието е необходимъ методъ за пробуждане на човѣшкото съзнание.

Съвременнитѣ хора трѣбва да изучаватъ проявитѣ на съзнанието си, да видятъ, че то е проникнато отъ безброй странични образи. Запримѣрь, въ съзнанието на съвременния човѣкъ седи идеята за първенство. Той иска да свърши университетъ, да стане министъръ, да издава заповѣди, да стане виденъ човѣкъ, да се разхожда изъ града съ автомобилъ. — Добри сж тия нѣща, но какво могатъ да допринесатъ тѣ на човѣка? То е все едно да посадите едно семе да израсне, да цѣвне, но да не даде никакъвъ плодъ. Човѣшкиятъ животъ има смисълъ само тогава, когато дава плодъ. — Кой е първиятъ плодъ на човѣшкия животъ? Нѣкой ще каже, че първиятъ плодъ на човѣшкия животъ се заключава въ придобиване на нѣкаква добродетель. Другъ пъкъ ще каже, че понеже не е придобилъ нѣкаква добродетель, счита се за неспособенъ човѣкъ. Питамъ: Можете ли да кажете, че вълкътъ е способенъ, само заради това, че всѣки день може да придобие по една овца? — Не, душенето на овце не е никаква способностъ. Въ това отношение вълкътъ е крадецъ и разбойникъ. Ще кажете, че овцата е кротка и може да се жертвува. — Доколко овцата се жертвува доброволно, това е въпросъ. Тя не дава доброволно нито вълната, нито млѣкото си, а още по-малко кожата си. Хората взиматъ всичко отъ овцата насила. Онова, за което човѣкъ използва овцата, не е ни-

то вълната, нити млѣкото ѝ, но онази магнетична сила, която излиза отъ нея. Чрезъ вълната си овцата става проводникъ на магнетични сили, които сж особено необходими за човѣка. Човѣкъ трѣбва да работи върху себе си, да развива всички дарби и способности, вложени въ него, безъ да има нужда да си ги доставя отвънъ. Той трѣбва да има силата на вълка, безъ да е вълкъ. Той трѣбва да има добротата на овцата, безъ да е овца. Какво ще ви ползува една свѣщъ, колкото и доброкачествена да е, ако не я запалите? Свѣщъта е ценна, само когато е запалена. Щомъ се запали, тя издава свѣтлина и улеснява човѣка вънъ и вътре въ кѣщата му. Материалътъ на свѣщъта е дотолкова важенъ, доколкото дава условия за проява на свѣтлината. При тази свѣтлина човѣкъ може да намѣри пѣтя си въ бурна, въ тъмна нощъ, и да се избави отъ нещастията, които биха могли да му се случатъ. Човѣкъ има такава свѣщъ въ себе си, която, веднѣжъ запалена, вѣчно трѣбва да гори. Тази свѣщъ е човѣшкиятъ мозъкъ, който трѣбва да гори и да свѣти, да оправя пѣтя на човѣка, да го освобождава отъ заблужденията му. Понѣкога тази свѣщъ въ човѣка изгасва, и той изпада въ голѣмъ мракъ, въ голѣми заблуждения. Страхътъ, безвѣрието въ човѣка изгасватъ неговата свѣщъ.

И тъй, страхътъ, безвѣрието, както и всички отрицателни чѣрти, не сж при-

сжщи само на отдѣлния човѣкъ. Тѣ сж общи качества, достояние на цѣлото човѣчество. Самъ за себе си човѣкъ представя богатъ материалъ за изучаване. Той не познава своя умъ, своето сърдце, нито живота си. Той трѣбва да се върне хиляди години назадъ, да види, презъ какъвъ животъ е миналъ. Всичко това днесъ е покрито, забулено за човѣка. Като не подозира това, презъ което е миналъ, човѣкъ казва: Азъ живѣя. — Да, ти живѣешъ като риба, която се движи между двата брѣга на рѣката. Първото нѣщо, на което единъ день ще се натъкнете, това ще бждатъ вашитѣ минали сжществувания. Като започнете да ги разглеждате, тогава само ще разберете закона на еволюцията и на инволюцията. Тогава само ще разберете, какъ сж се развивали у васъ едни чувства и способности за смѣтка на други. Тогава само ще разберете, защо нѣкои нѣща сж се сложили по единъ, а не по другъ начинъ. Това е велика наука!

Мнозина не успѣватъ въ живота, защото не работятъ, не учатъ. Тѣ си купуватъ лотарийни билети и чакатъ, дано имъ се падне нѣкаква печалба. Вмѣсто да очакватъ печалби отъ лотария, по-добре нека взематъ мотика на рамо и започнатъ да работятъ.

Единъ малджия се молилъ усърдно на Бога, да му покаже по нѣкакъвъ начинъ, кжде има заровени пари въ земята, да ги извади и съ тѣхъ да построи нѣколко богò-

угодни заведения. И наистина, една вечеръ сънувалъ, че единъ ходжа дошълъ при него и му предложилъ да го заведе на мѣстото, дето има много заровени пари. Доволенъ отъ това предложение, той тръгналъ заедно съ ходжата къмъ опредѣленото мѣсто. Въ момента, когато ходжата щѣлъ да покаже мѣстото, дето паритѣ били заровени, единъ отъ кредиторитѣ хваналъ иманяра за дрехата и му казалъ: Слушай, изплати дълга си! Той се обърналъ къмъ кредитора си и започналъ да се разправя съ него. Като се разправяли, иманярътъ се стресналъ, събудилъ се и, като се огледалъ наоколо, видѣлъ, че е самъ — никакъвъ ходжа нѣмало при него. Следъ това този иманяръ дойде при мене и ме пита: Можешъ ли да ми кажешъ, кое е мѣстото, дето сж заровени тия пари? Ето, 20 години вече, какъ копая на това мѣсто. Изкопахъ единъ ровъ, дълъгъ единъ километъръ, но намѣрихъ само две хиляди лева. Казвамъ: Ако ти би купилъ нѣколко декара земя и би посадилъ и отгледалъ лозе, досега би ималъ десетократно повече, отколкото дветѣ хиляди лева, които си намѣрилъ въ земята.

Лакомията, алчността на хората къмъ лесно забогатяване е причина за тѣхнитѣ неуспѣхи, за загубване на Божественото. Нѣкой се моли да придобие нѣщо същественно въ живота си, и въ момента, когато нѣкоя Божествена идея го посети, нѣкаква малка

мжнотия се изправи на пжтя му, и той изгубва всичко. Малката мжнотия, това е вашият кредиторъ, който иска да му дадете паритѣ, да изплатите задълженията си по отношение на него. Когато дължи на нѣкого, човѣкъ първо трѣбва да си плати дълга, а после да отива съ ходжата да търси пари въ земята. Както виждате, не е случайно явяването на кредитора тъкмо въ момента, когато ходжата отива да покаже на иманяра мѣстото на заровенитѣ пари.

Питамъ: Може ли човѣкъ безъ да страда да има страдания? Може ли безъ да се радва да има радости?—И едното, и другото сж нѣща невъзможни. Следователно, щомъ има страдания, човѣкъ непременно ще страда. Щомъ има радости, той непременно ще се радва. Щомъ нѣщата не ставатъ, както искатъ, или както сж очаквали, хората страдатъ. Като се натъкватъ на страдания, хората се измжчватъ, искатъ да не страдатъ. — Това е невъзможно. Тѣ трѣбва да се възпитаватъ така, че да гледатъ на страданията като на благо. Започнатъ ли да гледатъ на страданията по този начинъ, тѣ ще видятъ, че нѣма страдание въ свѣта, което да не е допринесло поне нѣкаква малка придобивка къмъ човѣшкото съзнание. Прогресътъ на съвременното човѣчество се дължи, именно, на страданията. Страданията представятъ естественъ методъ за повдигане на човѣшкото съзнание. Не е въпросъ за

страдания, които идатъ като резултатъ на недоглеждане на нѣщата. Тукъ става въпросъ за страдания отъ идея. Страдание, въ което нѣма никаква идея, това е мъчение. Когато се казва, че човѣкъ трѣбва да носи страданията си съ радость, това се отнася до идейнитѣ страдания.

Сега, като поработите презъ лѣтото върху лекциитѣ, извадете, освенъ основната мисль отъ всѣка лекция, още и всички поважни методи за приложение. Запримѣрь, дадени сж редъ методи за трансформиране на състоянията, на неразположенията ви. Когато сте неразположени, добре е да поставите гърба си на нѣкое дърво, главно на брѣстъ, да почерпите отъ него енергия. Сжщо така, добре е често да се разхождате покрай нѣкоя брѣстова алея. Щомъ направите това упражнение, неразположението ви ще мине. Формата на брѣстовитѣ листа, както и самиятъ брѣстъ, действуватъ успокоително върху нервната система на човѣка. Борътъ пѣкъ действува добре върху човѣка главно съ своята миризма и стремѣжъ нагоре, къмъ височинитѣ. Борътъ помага само на ония хора, които иматъ сжщия стремѣжъ като него. На материалиститѣ той не помага, но и тѣ сами не обичатъ да се качватъ на високи мѣста. Материалиститѣ не обичатъ боровитѣ гори. Знаете ли, кжде и на какви мѣста живѣятъ мечкитѣ?—Обикновено тѣ живѣятъ между елхи и въ клѣкове.

Като ученици, вие трѣбва да правите опити, наблюдения, да изучавате състоянията си, както ученитѣ изучаватъ земята и промѣнитѣ, които е претърпѣла. По известни вкаменелости тѣ сждятъ за различнитѣ епохи, презъ които земята е минала. По сжщия начинъ и вие можете отъ състоянията си, да заключавате за промѣнитѣ, които ставатъ у васъ.

Когато сте неразположени и не знаете, какво да правите, хващайте последователно, съ дѣсната си ржка първо палеца, после — показалеца, срѣдния, безименния и малкия прѣстъ. Следъ това следете, какви промѣни ставатъ у васъ. Сжщевременно, наблюдавайте и изучавайте ноктитѣ си. Когато ноктитѣ на човѣка започнатъ да се скжсяватъ, това говори за нервностъ, за сприхавостъ. Хора, на които ноктитѣ сж дълги, добре оформени, сж интелигентни. Широкиятъ нокти показватъ устойчивостъ, смѣлостъ, решителностъ. Тѣснитѣ нокти показватъ отсжтствие на смѣлостъ и решителностъ. Човѣкъ съ тѣсни нокти е слабъ, не може да се бори съ външнитѣ условия. Изобщо, ноктитѣ, прѣститѣ на ржката опредѣлятъ човѣшкия характеръ. Когато палецътъ се скжсява и става топчестъ, човѣкъ започва да задебѣлява. Когато първата фаланга на палеца е добре развита, това показва човѣкъ съ силна, съ разумна воля. Човѣкъ трѣбва да е работилъ хиляди години върху себе си, за да може съ идването си

още да срещне благоприятна срѣда за развитие. Какво казватъ съвременнитѣ хора за своитѣ условия? — Тѣ се оплакватъ отъ своитѣ условия, казватъ, че не били добри. Чудно нѣщо! Тѣ не сж нито орали, нито копали, а искатъ добри условия. — Не, трѣбва да се стегнатъ, да работятъ, да могатъ първо да подобрятъ своитѣ вътрешни условия. Щомъ подобрятъ вътрешнитѣ си условия, едновременно съ това ще подобрятъ и външнитѣ.

Като ученици, вие трѣбва да работите съзнателно върху себе си. Започнете първо да работите върху физическото подобряване на тѣлото си и постепенно минавайте къмъ умственото. Понѣкога човѣкъ възприема повече енергия, отколкото му трѣбва; нѣкога пъкъ дава повече енергия, отколкото трѣбва. Това сж крайности, които се отразяватъ неблагоприятно върху организъма му. — Какво трѣбва да прави човѣкъ? — Той трѣбва да възприема и да дава отъ себе си само толкова, колкото е необходимо. Като не спазватъ това правило, много хора растатъ, цвѣтятъ, но не даватъ плодъ. Това не е нормално положение въ природата, вследствие на което тя се противопоставя. Природата не търпи никакво нарушаване на нейния редъ и порядъкъ. Природата обича реда и порядъка, затова казва: Ще взимашъ толкова, колкото трѣбва; и ще давашъ толкова, колкото трѣбва.

Представете си, че нѣкой ви обиди. Какво трѣбва да направите? Обикновено на обидата хората отговарятъ съ обида. Обаче, не е този пѣтътъ, по който ученикътъ трѣбва да върви. Щомъ ви обидятъ, вие трѣбва да забравите обидата. Намѣрете нѣкой познатъ и постѣпете съ него така, както бихте желали съ васъ да постѣпятъ. Така вие ще получите морално удовлетворение за обидата, която ви сж нанесли. По този начинъ ще дадете добъръ примѣръ и на другитѣ хора. Едно се иска отъ ученика: при каквото разположение и да се намира, добро или лошо, той всѣкога трѣбва да е готовъ да послужи на своя ближеньъ. Срѣщате човѣкъ, който носи голѣма, тежка кошница, пълна съ покупки. Спрете се, поемете кошницата, услужете му и после продължете пѣтя си. Каквато скръбъ и да имате, направете тази услуга и повече не мислете. Щомъ я направите, както трѣбва, скръбъта ви ще се превърне на радостъ. Правете добро на хората така, че никой да не ви вижда. По този начинъ вие ще развиете въ себе си добри, положителни качества. Желая ви сега да бъдете активни, силни, безъ да давите овце. Да бъдете добри, кротки като овцата и сами да стрижете вълната си, сами да предлагате млѣкото си. Това, което говоря за овцата, не трѣбва да го взимате въ букваленъ смисълъ, но въ преносенъ.

Следниятъ пътъ ще имате едно мълчаливо събрание. Всички ще бждете въ класъ точно на време, въ 7¹/₂ ч. в., както обикновено, и ще прекарате половинъ часъ въ мълчание, до осемъ часа. Ще се поздравите тихо, безъ да говорите. Презъ деня можете да говорите, колкото искате, но дойде ли опредѣлениятъ часъ — пълно мълчание. Всѣки ще се успокои вътрешно и ще си представи, че е разрешилъ всички въпроси въ живота. Ще седне на мѣстото си тихъ и спокоенъ, ще мисли за великата хармония въ свѣта. Да мълчи човѣкъ, това е единъ отъ красивитѣ опити. Така той ще разбере силата на мълчанието. Въ мълчание човѣкъ може да върши чудеса. Чрезъ мълчанието, като вътрешна сила, човѣкъ може да помага на болни, на бедни и на страдащи. Обаче, ние не говоримъ за външното мълчание, но за онова дълбоко вътрешно мълчание, проникнато отъ вътрешенъ миръ въ душата. Чрезъ мълчание човѣкъ може да преодолява и най-голѣми мъчнотии и препятствия. Колкото по-голѣми сж препятствията въ пътя на човѣка, толкова по-разумна срѣда го обикаля. Препятствията се причиняватъ отъ разумни същества, които иматъ за целъ да изпитатъ интелигентността и силата на човѣшката воля. Шомъ срѣщате препятствия, нѣма да се натъквате на тѣхъ, но ще ги заобиколите. Когато човѣкъ е въ срѣда на разумни същества, той има условия

да се прояви, има условия да придобие нѣщо. Ако влѣзете въ нѣкое село, между хора, гладенъ никога нѣма да останете. Обаче, ако сте въ пустиня, нѣма да срещнете никакви препятствия, свободно можете да се разхождате, но гладенъ ще бждете. Какво показва това? — Това показва, че докато има мжнотии, човѣкъ никога нѣма да умре гладенъ. Когато Богъ обича, Той поставя на пътя му редъ мжнотии и препятствия. Много естествено! Може ли човѣкъ да направи единъ корабъ, безъ да го натовари съ стока? Може ли човѣкъ да си направи кола, безъ да я впрѣга? Може ли да има торба, безъ да я пълни съ нѣщо? Може ли да има инструментъ, безъ да свирки на него? Ако цигулката би била разумно същество, тя би се оплакала отъ страданията, които лжкътъ ѝ причинява. Каквото е положението на цигулката, такова е положението и на човѣка. Всѣки човѣкъ е нѣкаква струна отъ Божествения инструментъ и върху нея свирятъ съ лжка си разумни същества. Щомъ престане концертътъ, човѣкъ временно се успокоява, затихва, докато отново се даде новъ концертъ. Ако отидете на небето, ще чуете да се говори само за страдашитѣ хора, но не и за веселешитѣ се. Въ Писанието е казано: „Веселешитѣ сж получили своя дѣлъ на земята още. Скърбешитѣ ще получатъ своето благо на небето“

Сега отъ васъ се иска да правите редъ опити, да се калите, да изработите отъ себе си нови хора, нови типове. — Какъ можете да създадете отъ себе си нови типове? Колкото по-идеенъ е животътъ на човѣка, толкова по-лесно той може да преустрои цѣлия си организъмъ, както въ физическо, тъй и въ психическо отношение. Ако обикновениятъ човѣкъ се въодушевява отъ една обикновена идея, колко повече духовниятъ човѣкъ, който служи на Бога, може да се въодушеви отъ своята велика идея! Тъй въодушевенъ, той всѣки день прибавя камъкъ върхъ камъкъ къмъ Божествената сграда, къмъ великото здание на Битието. Това значи да създаде човѣкъ отъ себе си новъ типъ.

Желая ви да бждете нови типове, носители на новото учение!

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бжди!“

✱

32. Лекция отъ Учителя, държана
на 27 юний, 1926 г. София.

СЪДЪРЖАНИЕ.

1. Жива речъ	3
2. Добро и свобода	15
3. Групиране на сили	29
4. Малкото съпротивление	42
5. Качества на здравия човѣкъ	56
6. Работа на съзнанието	69
7. Влияние на цвѣтоветъ	75
8. Мѣсто на добродетелитъ	89
9. Здравомислене	107
10. Склонности и разнообразие	123
11. Окултни познания	137
12. Музикално упражнение	148
13. Произходъ на страданията	151
14. Нови типове	166

Фототипно издание, направено от
първите издания на тома:

Жива реч,
лекции от Учителя на Младежкия окултен клас
година V (1925-1926 г.), том III, София 1937 год.,
лекции 19-32.

Издателство „БЯЛО БРАТСТВО“, 2016